SERCAN ÇETİN

ÇEKİM YASASI HAKKINDA HER ŞEY

2021

...
O'ndan
O'na
...

Çekim Yasası...
Herkesin dilinde, herkesin gönlünde. Öylesine bir güçlü algıya sahip ki çekim yasası, bunu çözebilirsek tüm dertlerin biteceğine, yaşama dair tüm sorunların ortadan kalkacağına inanıyor bir çoğumuz. Beni biliyorsun, doğrucu davut olarak böyle vaatlerim yok, lakin bu konuda, o kadar iddialı olmasam da yakın bir görüşteyim.

Çekim Yasası gerçekten hayatını çok iyi bir yere, yaşam kaliteni çok iyi bir noktaya getirebilir. Ama... Evet amaası var: konuyu teknik / taktik bir husus olarak ele almak yerine bir yaşam felsefesi haline getirebilirsek.

Havalı ve orjinal ismini biliyorsun değil mi çekim yasasının: "Law of Attraction." Aslında pek biliyoruz da sayılmaz, zira attraction çekim demek değil, cazibe demek. Yani çekici olmak

manasındaki bir çekim yasası anlatımı var.

Cazibesi olana çekilmek gibi, cazibesi olana bir şeylerin üşüşmesi gibi bir durum var ortada. Sinekler ışığa nasıl gidiyor, karşı konulamaz, engellenemez biçimde? Çekim yasasındaki çekim de böyle bir mantık aslında. İşte bu ayrımı bildiğin zaman Çekim Yasası hakkında sorulması gereken soru kendini gösteriyor.

"İsteklerinin sana gelmesini gerektirecek cazibeye sahip misin?" Daha net sorayım: "Dileklerinin gerçekleşmesini sağlayacak bir hakedişin var mı?"

Evet, çekim yasasının en büyük özelliği, ortak özelliği hatta alamet-i farikası... genellikle çalışmaması :)... Nedense böyle bir durum var. Bu yüzden uzun uzun konuşalım istiyorum çekim yasası hakkında.

Bugüne kadar seninle daha çok içimiz ile ilgili konulara yoğunluk verdik konuşmalarımızda. Bu kez biraz daha gündelik hayatımza dair, en azından biraz daha kolay uygulanabilir ya da modern hayatın unsurlarına da dokunan konular üzerinden başlayalım. E, eninde sonunda özümüze doğru gider rotamız, ama en güzeli de o zaten, değil mi? :).

Yine tüm insanlığa ve tüm canlılığa iyilik ve

hizmet edebilmek birincil gaye olmak kaydı ile neden istediklerimizin gerçekleşmesi kötü olsun ki?

Buradaki en ince ayrıntı şu ki, imkanların sahibi misin? emanetçisi misin?

Çekim Yasası ile ilgili çok şey duydun, okudun ya da dinledin biliyorum. Ama sonuçta mesele hep şuralara gitmedi mi?: Şunu başardım, şu kadar zengin oldum, bu kadar para yaptım, ilk milyonumu şöyle kazandım, istediğim eşe sahip oldum.... Duma Duma Dum!... :)...

Sahip olabilen mi varmış? Sahipsiz kalan mı varmış?

Ben böyle şeyler konuşmuyorum biliyorsun. Ama çekim yasası denilen yasanın var olduğunu ve çalıştığını, bunun basit ya da tekil bir unsur olmadığını, evrenin tüm yasalarının bir kompozisyonu olduğunu, neden genelde çalışmadığını, nasıl bir pazarlama unsuru olarak içinin boşaltıldığını, iyi bildiğimi düşünüyorum. Benimle konuşmak istersen çok sevinirim.

Önce biraz kavramlar üzerinden gitmek, neyin yanlış anlaşıldığını, neyin abartıldığını iyice kavramak ve motivasyonunu artırıp, seni daha mutlu bir halde sistem ile tanıştırmak adına bir şeyler anlatacağım.

Popüler olan kıytırık olur genelde ama üstündeki ucuz etiketleri attığımızda çok lezzetli bir hediyemiz var önümüzde emin olabilirsin. Bugün haber vermek adına geldim, ama yarın ve sonrası için çok heyecanlıyım.

İyi ki ama iyi ki ama iyi ki varsın. Sevgiyle kal...

02

BABA BANA AKÜLÜ ARABA AL :)

Çekim yasası ile ilgilenmemizdeki en büyük gaye isteklerimizin gerçekleşmesi. Bir şeyler istiyoruz ve bunlar gerçekleşsin istiyoruz. Bu da hangi öğretiye gidersen git sürekli buna cevap vermeye çalışan bir şeyler görmeni sağlıyor. Her öğretinin, istediklerimizin gerçekleşmesi konusunda veya bu gerçekleşmenin hızlanması ve kolaylaşması konusunda birçok değişik uygulaması var. İşte bunların hepsi karşımıza "secret" isimli kitap ile birlikte sunuldu. Sanırım 15 yıl oldu. Canlandırma, görselleştirme, hayal panosu, odaklanma vesaire vesaire.

Bilmem ne kadar çeşit yöntem ile isteğimizin gerçekleşmesi için çabalıyoruz ama neden çoğumuzda işe yaramıyor bu? Bak, sakın beni yanlış anlama, çekim yasasını kötülemeye çalışmıyorum. Tüm konuşmalarımızda da kötülemeyeceğim. Ama böyle bir gerçek var, bu genel olarak diyemesek de genellikle çalışmıyor

diyebiliyoruz.

Ama bazı zaman oluyor ki, "Aaa... Dün aklımdaydı bak bugün oldu, keşke başka bir şey istesey mişim"... :)... Böyle bir şey söylediğin tüm anları gözden geçir, hatırlayabildiğin kadar geriye git ve hepsini gözünün önüne getir. Ne zaman böyle bir an yaşamışsan, aslında istemek konusunda neredeyse hiç vakit ayırmadığın, hatta öylesine bir aklından geçirdiğin ama üzerinde pek durmadığın şeyler olduğunu göreceksin.

İstemeyince mi oluyor yani? :)... Ahahaha :).. Nasıl ya, dalga geçer gibi. E, n'oldu o kadar okuduğumuz kitap şimdi? Hani çok isteyince olacaktı? Sürekli onu hayal edecektik, ona odaklanacaktık, yoğunlaşacaktık. Sanki biz istedikçe bizden kaçıyor, biz kovaladıkça bizden kaçıyor. Kedinin kendi kuyruğunu kovalaması gibi. Kovaladıkça o da benimle birlikte dönüyor.

Peki kovaladığı kuyruk kimin? Kedinin... Buraya lütfen dikkatini ver, kuyruk zaten kedinin. Ama kovaladıkça kendi etrafında dönüp duruyor. Peki ne zaman yakalar kuyruğunu kedi? Kovalamadığı zaman. Eğer bir kedin varsa çok iyi bilirsin, aslında o kovaladığı kuyruğu, her akşam diliyle temizler durur. Yetişemediği bir şey değildir yani.

Bu kısmını anladıysan kafanda bir şeyler yer değiştirmiş olabilir. Ama sakın bir yargıda bulunma, şimdilik konuşuyor olalım sadece. Aklımıza gelebilecek bütün kavramlar üzerinde ayrı ayrı konuşmak için bir sürü vaktimiz olacak daha. Ben ilk parlamayı başlatmak istedim sadece zihninde.

Benim asıl garipsediğim ve trajikomik bulduğum şey, çocukluğumuzdan beri bildiğimiz çekim yasasının bize pek yeni bir şey ya da çok mühim bir buluşmuş gibi anlatılması. Evet, en başından beri bildiğimiz ve yaptığımız bir şeydi bu çekim yasası. Düşün biraz, isteklerinin gerçekleşmesini istemek ve bunun gerçekleşmesi için bir şeyler yapmak, dediğimde aklına gelen bir kelime yok mu?

Dua...

Aynen öyle. Çekim yasası dediğimiz şey dua etmek, duanın nasıl kabul olunacağı ve kimin duasının kabul olacağı konusunun araştırmasından başka bir şey değil. Bu da ikinci parlama olsun...

Ama adına dua dediğinde de bir şey değişmiyor di' mi? Sanki her duamız kabul oluyormuş gibi... Bu konuya geleceğim, ama ondan önce bir şey sormak istiyorum: Neden duan kabul olsun ki?

Şöyle düşün lütfen: Bizim için bu dünyada koşulsuz sevgiyi deneyimleyebildiğimiz en yakın örnek evlatlarımız. Bir evlat profili hayal etmeni rica edeceğim. Bu evlat televizyonda bir çokomel reklamı görüyor, "Baba bana çokomel alır mısın?" diyor. Anında fırlarsın, o çokomeli alırsın, seve seve. Sen daha üstünü değiştirmeden, o sırada televizyonda bir kraker reklamı görüyor, "Baba benim canım kraker istedi" diyor. Hemen, gittin, aldın, geldin. Krakerin paketini açarken, şimdi de bir oyuncak reklamı gördü. :)... "Onu da yarın alayım kızım" dedin. Ve bütün gece böyle geçti:

Baba bana cips al.
Baba bana bisküvi al.
Baba bana tablet al.
Baba bana akülü araba al.
Baba bana şunu al.
Baba bana bunu al.

Bu böyle devam ettiğinde, bir yerlerde "dur" dersin. Her şeyi istemesi ve her istediğinin hemen gerçekleşmesi konusunda bir sınır koymak istersin. Kızının senden istemesi sana yaptığı duadır ve bir yerde, onun için iyi olmadığını anladığın bir yerde, ona itiraz eder bulursun kendini.

Ama ertesi gün işe gidersin. Sen onu özlersin, o seni özler. Akşam eve döndüğünde koşar bir

sarılır sana, "Babam" der, "Seni çok özledim." Heh, işte her şeyin bittiği an. :)... Senden bir şey istediği için değildir bu sarılma. Sadece sevdiği için, sevdiğini özlediği içindir. Sonra liste kaldığı yerden devam edebilir, ve hepimiz biliriz ki o liste hep tamamlanır :)...

Biz de dua ederken, Allah'ımızdan istiyoruz. Binbir çeşit isteğimiz ve binbir çeşit duamız var. Borçlarımızdan kurtulmak için dua, sınavlarımızı geçmek için dua, istediğimiz okulu kazanmak için dua, kazancımızın artması için dua, o arabayı alabilmek için dua, şöyle bir evde oturabilmek için dua, böyle bir işe girebilmek için dua.

Sen anne, babasın, ama O Allah. Sen belirli şeyleri yapabilmek için zaman ve imkanlar tamponuna takılı kalabilirsin ama O sen ne istersen verebilir. Bunda hiçbir şüphe yok ve O'ndan istemekten daha doğal, daha doğru hiçbir şey yok.

Peki sen bir gün şunu yaptın mı, ellerini açıp şunu dedin mi?: "Canım Allah'ım... Ben geldim ama hiçbir şey istemiyorum. Sadece sana geldim, cennet istemek için değil. Senin için geldim, rızık istemek için değil. Sevdiğim için geldim, bolluk bereket için değil. Herhangi bir şey, herhangi bir imkan için değil... Sadece... özledim, geldim..."

Bu da üçüncü parlama olsun...

Bugün konuştuklarımızı iyi anladıysan, bundan sonra konuşacaklarımızı çok daha iyi anlayacaksın. Şimdi yarından itibaren neler biliyoruz, neler bildiğimizi sanıyoruz sırayla konuşabiliriz artık.

03 BAŞARI NEDİR NE DEĞİLDİR?

Çekim yasası ile en çok ilişkilendirilen konu başarı ve başarılı olmak. Ve tabii ki başarılı olmayı kim istemez ki? Ama, ne yazık ki insanların en çok üzüldüğü nokta da bu başarı mevzusu.
Çünkü başarılı olmak zorunlu ya da bir değer ölçütü gibi gösterildiği, sürekli insanların gözüne gözüne başarılı insanlar sokulduğu için, bu bir saplatıya dönüşüyor. Sonrasında da başarıya bağımlı, paranoyak megalomanlar hem kendi hayatlarını hem de çevresindekilerini üzmekten, bir hüsran abidesi olmaktan haz alır hale geliyor.

Başarının ne olduğu konusundaki algı sapması ise başlı başına bir sorun ne yazık ki. Sadece çok para kazanabilenler, büyük takımlara liderlik edebilenler, dergilere gazetelere boy boy fotoğrafı çıkanlar ya da büyük kitlelere hitap edebilecek işler yapabilenler başarılı sayılırmış

gibi bir durum var.

Benim gözümde en başarılı insan: Eşim. Çünkü baktığımda saf altından bir hanım, kainat yürekli bir anne görüyorum karşımda. Bir de pırlanta gibi yetiştirdiği bir kız evlat...

Burası Anadolu, hemen her evde güzel eşler, pırlanta gibi evlatlar var. Çok şükür, kültür kelimesinin sözlük anlamı olacak kadar derin bir geçmişimiz olduğu için sadece özümüze sadık kalmamız bile bunu sağlamamıza yetiyor zaten.

Bu saplantılı başarı tanımına baktığımızda, ortalama bir gelirle yıllarca öğretmenlik yapan adanmış bir eğitimci, kendisi ilkokul mezunu olsa da evlatlarına medeni olanaklar ve iyi bir gelecek fırsatı sağlayabilen bir işçi baba, binbir zahmetle ailesini bir arada tutarken istikballerine ön ayak olan bir yetim annesi, sadece kuru bir takdir nişanesi olurken, Steve Jobs bıdı bıdı bıdı... Zat-ı muhteremin gayet kalınca bir biyografisi mevcut kitapevlerinde. Alıp okuduğunda, az önce bahsettiğim örnek insanların yanında ne kadar da değer yargı seviyesi düşük bir adam olduğunu görebilirsin. Biyografisi kendisi hayattayken yazılıp, kendi onayı ile basıldığı için, bu dediklerimde herhangi bir ön yargı veya spekülasyon olmadığını da bilmeni isterim.

Önce kendi değerinin ne olduğunu bilmen çok önemli. Kaç yaşındaysan o kadar başarılısın zaten. Ben 40 yaşımdayım, bu yaşıma gelebilecek ve şu anda sahip olduğum aiem, dostlarım, bilgilerim, yol arkadaşlarım ve inancım kadar başarılıyım tabii ki. Ne Times Dergisi'ne kapak olan bilmem kim, ne de şu kadar meşhur olan bilmem kim, benim sahip olduklarımın tırnağı bile edemez. Ve bu dediklerim senin için de geçerli. Geldiğin, bulunduğun yere bak, sahip olduklarını gör ve söyle: Elhamdulillah...

Aksi takdirde, sana dayatılan başarının peşinde koşarsan, yaşam amacını bulamadan ölme riskin çok yüksek. İstediğin şeyleri yapamadan, didinip duracaksın ve ölüm yaklaştığında "keşke"ler solunum yolunu tıkayacak, yapamadıkların omuzlarına çökecek, iç huzurunu tadamadan ezilip, boğulacaksın.

Hayatındaki her şeyi sev. Çünkü bu senin hayatın, her şeyiyle sana özel. Mutluluğunun başka bir insana, başka bir zamana, mekana ya da kavrama bağlı olmasına, bağlı kılınmasına izin verme. Sen bu kadar ucuz değilsin. Tam tersine paha biçilecek bir şey değilsin ki birileri senin yaptığın şeyin ya da kişiliğinin değeri konusunda herhangi bir hüküm verebilsin.

Sırf böylesine abuk subuk yaklaşımlardan ötürü bu ülkede bir süre işletmecilik, sonraki bir süre makine mühendisiği, sonraki bir süre bilgisayar mühendisliği, sonraki bir süre ise endüstri mühendisliği en yüksek puanla öğrenci alan ve sözde başarılı öğrenciler tarafından seçilmesi zorunluymuş gibi görülen bölümler oldu fakültelerde. Neden, çünkü popülerdi ve bu sebeple en çok tercih ediliyordu... En çok tercih ediliyordu çünkü popülerdi. Ve bu yüzden puanları da en yüksek bölümlerdi. Matematik, Fizik, Astronomi gibi ana bilim dalları, bilim insanı yetiştiren bölümler; edebiyat, sosyoloji, psikoloji gibi ana bilim dalları, yazar, şair, fikir insanı yetiştiren bölümler burun kıvrılan, düşük puanlı, son tercihlerken, özel sektör firmalarına eleman yetiştiren bölümler övünülen, yüksek puanlı, ilk tercihler oldu.

Sen çoban olmak istiyorsan çoban ol, ama çobanlığını başkasına sorma, öyle iyi bir çoban ol, öyle aşkla yap ki çobanlığını başkalarının konuşması senin kavalının sesinden duyulmasın. Sen halı mı dokumak istiyorsun, doku ama kimseye sorma bu iş moda mı demode mi diye. Öyle bir doku, öylesine aşkla işlesin ki parmakların, tezgahının sesinden hiçbir trend sevicinin lakırdısı duyulmasın.

Başarı kadar iç huzuru da senin doğuştan gelen hakların. Ama sana dayatılan bir biçimdeki

başarı değil. İç huzurunu geliştirmeni ve artırmanı sağlayacak bir başarı. Neticesinde ne kadar uzun bir ağaç olduğun başarı kıyaslamasında seni bir yere taşımaz ama ne kadar büyük bir gölgen olduğu gerçek bir başarıdır. İmkanlarının çokluğu ve büyüklüğü senden başka ne kadar ruhu serinletebiliyorsa o kadar başarıdan söz edebiliriz. Aynı şekilde neşe, sevinç, mutluluk, sevgi de her birimizin doğuştan gelen hakları. Bunlara başkasının karar vermesine asla izin verme.

Başkalarının olmanı istediği gibi biri olduğunda başkalarının kurallarına göre yaşıyorsun demektir. Bu da yaşadığın hayat senin hayatın değil, gittiğin yol senin yolun değil demektir. Sonuç ise mutsuzluktan başka bir şey değildir. E, mutlu da olmayacaksan bunca yol niyedir, mutlu edemeyeceksen mutlu olmak nedir?

Öz değerin bir şeyleri ne kadar iyi yaptığın ile ilgili değil. Sen sensin, yaptığın şey değilsin. Bunu anlamak zorundasın. Özdeğerinin kıymetini bilir ve yeterince iç huzuruna sahip olursan, artık bir başkası tarafından yönetilmen, kontrol edilmen, manipüle edilmen imkansızdır.

Huzur, kendine güven, kendinle barışık olmak, özgürlük ve iyi hissetmek, özellikle de iyi hissetmek, anahtar kelimeler, bunları asla

unutma. Sen yaratıldığın ilk andan itibaren özel ve değerlisin. Bu başkalarının söylemesi ya da kazancının seviyesi ile ilgili bir durum değil. En başından beri var, senin has özelliğin.

Asla unutmaman gereken ilk şey şu: Sen biriciksin ve her gün cevap vermen gereken tek bir kişi var, aynadaki.

04 KONTİ GARANTİ BAŞARI FORMÜLÜ :)

Başarılı olmak konusuna gelirsek eğer ya da "nasıl başarılı olunur?" sorusuna gelirsek, cevap çok basit aslında: "Yol üzere olmak"... Öncelikle şunu anlaman çok önemli, hayat zamandan tasarruf etmek demek değil, hedefe ulaşmaktır. Bunun için de sürekli varmak istediğin yolda olmak ve o yol üstünde kalmak başarının garantili anahtarıdır. Daha önce de söylediğimi hatırlıyorum sana: "her gün bir adım, hiç durmadan, hep ileri." Bu anlayış üzere olduğunda her başarı olması gereken vakitte gelecektir.

Başarılı olma konusu ve özellikle de başarılı diye abartılı sunumları yapılan şahıslar, ikonvari bir anlatımla önümüze serildiği için bu mesele hep zorlayıcılık ve mücadele ile ilişkilendirilir durumda. Önce bundan kurtulmak lazım.

Çok çabalayıp, zorlayıp, üstüne gidip hatta

kanırtıp da bir şeyleri başarmak, eğer başarabilirsen, çok tatlı gelir sana. Yaptım oldu dersin. Başardım dersin. Çok çalıştım ama sonunda becerdim dersin. Ve bu öylesine bir haz verir ki bunun müptelası olursun. En tehlikeli kısmı da burasıdır. Ama böyle bir durumda bile sadece sonuç keyif verir, yolculuk zorlu, stresli ve iç huzurundan yoksundur. İşte mücadelecilik kafası teslimiyet ruhundan seni uzaklaştırır.

Ve dediğim gibi sonuç istediğin gibi olursa, "başarılı oldum uyuşturucusu" inanılmaz bir keyif verir. Sonra bir şey daha başarırsın, sonra bir şey daha, biri daha derken... Artık bir müptelasın. Ama bir gün gelir, ve o bir gün mutlaka bir gün gelir emin ol, başaramazsın. Zorlu bir süreç ve aranın ardından o uyuşturucuyu alamadığında, kriz seni öyle bir yıkar ki bundan önceki başarılarını bırak tüm hayatını yerle bir edebilir.

Elimizden gelenin en iyisini yapacağımız ve yapmamız gerektiği doğru, ama cümlenin başlangıcına dikkat et, elimizden gelenin en iyisini. Zorlama, lütfen teslimiyetten ayrılma. Evet yoldan ayrılmayacağız, evet durmayacağız, evet her gün bir adım dahi olsa hep ilerleyeceğiz ve menzile varacağız. Ama hızlı koşup yolda susuzluktan ölmenin ya da sakatlanıp kalmanın bir gereği ve anlamı yok.

Başarıyı meyveli bir jöle gibi düşün lütfen. En alt raftan alıp en üst rafa koyacaksın. Eğer acele etmek ya da düşürmemek adına sımsıkı sarılır, sıkarsan o jöle parmaklarının arasından pırtar :)... Ne jöle kalır, ne de imkan... Sırayla, elinden de bırakmadan, ama dikkatlice, belki de her bir sonraki rafta dinlenerek ama sürekli yukarı. En üst rafa geldiğinde maksat hasıl oldu demektir. İşte kusursuz başarı budur.

Ve başarının adım adım olduğunu bil lütfen. Hepsi birden değil, tek seferde değil, hemen değil. Bulunduğun noktadan 100 kilometre uzaklıktaki bir noktaya yolculuk edeceğini düşün. Yürüyerek gideceksin. Ve seni bekleyen biri var varacağın noktada. Seçeneklere bakalım beraber:

Birinci Seçenek:
Bir insanın aralıksız yürüyerek saatte katedebileceği mesafe ortalama 4 kilometredir. 100'ü 4'e böldüğümüzde 25 saat yapar. 25 saat aralıksız yürüyeceğim dersen, ikinci saatin sonunda ayakların patlar, uyluk kasların başta olmak üzere laktik asit ile dolar taşarsın. Beline binecek olan yük öylesine artacaktır ki yolda kalırsın. Muhtemelen ağrıdan yola devam edemez hale gelirsin. Ertesi gün devam etmek istesen bile artık saatte 4 kilometre değil, 1 kilometre bile yol alamazsın ki, bu da

yolculuğun 97 gün daha sürecek demektir. Artık yolun sonundaki seni beklemiyordur.

İşte yeni kurulmasına rağmen, ilk aylarda kendisine yüksek ciro hedefleri koyan veya kapasitesinden yüksek üretim sözü veren firmaların hazin sonu budur. Yolculuğu tamamlayamazlar ve itibarlarını da kaybettikleri için sonuç hüsran olur.

İkinci Seçenek:
Yolu vakit olarak uzun vadeye yayarsın. 25 gün içinde varmayı hedeflersin. Lakin yol boyunca gerekli olanların hazır olması gibi mükemmeliyetçi bir tavır sergilersin. 25 gün boyunca bana günde 1 litreden 25 litre su gerekli, günde bir somun ekmekten 25 adet ekmek gerekli, geceleri konaklamak için bir uyku tulumu, iki çift ayakkabı, 10 çift üst baş vesaire... Bunların hepsini sırtlanırsan, daha ilk günden bu mükemmelcilik yükünün altında ezilirsin. Yolculuk, tüm enerjini yüke verdiğin için tamamlanamaz hale gelir. Ve yolun sonundaki kişi seni tabii ki beklemez. İşin kötüsü o yükün altında öyle bir ezilirsin ki artık o yükü azaltana kadar başka bir çabaya da giremez hale gelirsin.

İşte yeni kurulmasına rağmen, dayatılan elitist argümanlar yüzünden; kredi, mal ya da iş gücü borçlanmasına giren şirketlerin hazin sonu

budur. Herkes bir logosu olsun, iç mimari tasarımı olan bir ofisi olsun, tüm çalışanları henüz ihtiyacı olmasa da masa başında hazır olsun, gerekli tüm hammadde depoda hazır bulunsun, şöyle kurumsal olsun, böyle profesyonel olsun diye arzuladığı için, daha doğrusu böyle reklamı yapılıp dayatıldığı için, bu gibi başlangıçta aşırı borçlanma yüzünden yarışı baştan kaybeden bir çok firma hepimizin yakınlarında bir yerde mevcut ne yazık ki.

Ve bunu destekleyen istatistiksel bir veri mevcut ne yazık ki. 2000 yılından sonra kurulan her 100 iştirakten 97'si ayakta kalamamış malesef.

Üçüncü Seçenek:
Günde 4 kilometre yürürsün. Ve yanına sadece 1 litre su, 1 ekmek alırsın. 25 gün sonra varma sözü verirsin. 4 kilometrenin sonunda durur konaklarsın. Vardığın nokta, yeni ve bir ileri nokta olduğu için ilk başladığın noktadan farklı ve yeni imkanlara sahiptir. Burada yeni imkanlar ve insanlar ile tanışır, onların vesilesi ile ikinci gün için 1 ekmek ve 1 litre su temin edersin. Şimdi bir yol arkadaşın ve ikinci gün için yeterli imkanın vardır. Ertesi gün de aynısını yaparsın. Ve bu tecrübe ve motivasyon seni üçüncü günden sonra günde 4 değil 8 kilometre gidebilecek bir yeterliliğe kavuşturur. Yolun sonuna vardığında ise:

Öncelkle söz verdiğinden daha iyisini yapan biri olarak takdir görürsün.
Artık tek başına değilsindir, bir çok yol arkadaşın vardır.
Aynı yol üzerinde yolculuk eden ya da kendi yolları seninkiyle kesişen bir çok kişiye, buradan geçen bir arkadaş vardı diye tavsiye edilirsin.
İlk gün hesapladığından çok daha az harcamış ve çok daha tasarruf etmiş bir başarıya kavuşursun.
Yolu tamamladığın için, vardığın noktadan bir çok yeni yol seçeneği gözünün önünde serilidir, istediğini seçersin.
Artık yeni yetme bir yolcu olmak yerine tecrübe sahibi bir seyyah olduğun için kendi yollarında senin tecrübenden faydalanmak isteyen birçok teklif alırsın.
Bir bineğe sahip olup da yolculuğu bilmeyen imkan sahipleri, senin tecrüben eşliğinde kendi binekleri ile daha hızlı ve kolay yolculuk edebilmek adına sana teveccüh ederler.
Ve daha neler neler...
İşte sadece adı ile iş yaptırabilen güvenilir ticari kişilikler, sadece başımzda dursun yeter denilip danışmanlık ücreti ödenen şahsiyetler, 15 metrekare bir ofisten başlayıp holding olmalara kadar anlatılan köklü şirket hikayeleri, duayenler, üstadlar ve ustalar bu üçüncü seçeneğin neticeleridir.

Önemli olan hiç durmamak, bunun adı azim ve istikrardır. Önemli olan her gün ama her gün bir adım atabilmek, bunun adı şükürdür, minnettarlıktır. Önemli olan hep ileri gidebilmek, bunun adı sabır ve teslimiyettir. Yoldan ayrılma, acele ederek teslimiyetten uzaklaşma, iyilik ve hizmeti eksik etmeden hiçbir ikramı geri çevirme, hiç durma ve geiye bakma. Menzil yerinde sabit ve seni bekliyor.

Şunu hiç unutma ki, ustaların en büyük özelliği "sürekli aynı seçimleri yapabilme" kabiliyetidir.

Başarısızlık diye bir şey aslen yoktur. İstemediğin ya da olmasını düşünmediğin sonuçlar vardır ve bunu "başarısızlık" olarak adlandıran sensindir. Dolayısı ile başarısızlık sadece bir fikirdir, bir yargıdır. Senin korkularından kaynaklanır. İstediğin gibi olmadığında bundan sonrakilerin de istediğin gibi olmayacağını düşünür ve bundan korkarsın ama çok ama çok büyük çoğunlukta hiçbir şey korktuğun kadar ya da korktuğun gibi olmaz. Korku ise sadece sevgisizliğin sonucudur. Sevgiyi bir kenara bırakmadığın sürece korkman imkansızdır. Elde ettiğin sonuçları sevmeyi öğrendiğinde korkuların yeşermeyecek dolayısı ile de hiçbir şeyin başarısızlık olmadığını anlayacaksın.

En yakın örnekten başlayalım. İş hayatı, şu an çalışarak para kazandığın faaliyetten bahsedelim. Bir çoğumuzun bayıla bayıla

yaptığı bir şey değil :). Doğal olarak, her sabah aynı saatte kalkıp, aynı araç ile aynı yol üzerinden aynı insanların arasına gidip aynı şeyi yapmak, kulağa hoş gelen bir şey değil. Ama an itibari le bir çoğumuzun yaptığı şey bu.

Şöyle şeyler duyabilirsin: "Sabahları dans ederek gittiğiniz bir işiniz yoksa, hemen o işi bırakın." Kulağa çok güzel geliyor, evet işi bırakayım, sabah kalkınca müzik setinin sesini açayım, dans edeyim, sadece canım ne isterse onu yapayım, şahane...

Çocukların eğitimi mi? Banane ya, ben dans ediyorum... Evin ihtiyaçları mı var? Boşver, gel dans edelim... Kira zamanı mı geldi? Bırak bunları, her şey paramı canım, sen dans etmeye bak... Bütün bunları da diyebileceğini sanmıyorum ama haydi kafan güzel, bu kadar ileri gidebildin diyelim. Bir süre sonra o dans illa ki biter, zira elektrik faturası da para ile ödenir :)... E, malum, müzik seti de elektirik ile çalışan bir cihaz olunca tabii :)...

Böyle abuk subuk şeyler söylemeyeceğimi bilirsin. Bu gibi iddialı söylemler henüz sorumlulukları içerisinde geçinmek gibi bir kavram olmayan gençler için cazip gelebilir belki ama aile kurmuş bireyler için çok can yakıcı sonuçlar doğurabilir. Hatta okur okumaz ezberleyebildiğim bir sözü de paylaşmak

isterim yeri gelmişken: "Çocuk sahibi olmak, kapitalizm ile yapılan en son ve en geçerli anlaşmadır." Evet, ebeveyn olmak daha gerçekçi bir hayat görüşüne sahip olmanın başladığı andır.

E, peki o zaman başımıza gelene razı mı olacağız? Hani bu çekim yasası bize zenginlik getirecekti? Madem ki zaten var olan sisteme razı olacaktık ne diye benimle konuşuyorsun diyebilirsin. Deme, çünkü başarının adım adım kazanılan bir şey olduğunu konuştuk dün. Aynı şekilde, zenginliğin formülü de başarı ile aynı şekilde çalışır. Şöyle ki adım adım:

Faaliyet gelirin olmalı ilk olarak, bu da çalışarak kazandığın para demek.
Çalışarak kazandığın paradan belirli bir oran tasarruf etmelisin.
Tasarruf ettiklerinden yatırımlar yapmalı, bu da faaliyet gerektirmeden sana para kazandıracak şey demektir.
Yatırım gelirlerin ve faaliyet gelirinden belirli bir oran tasarruf ederek yatırımlarını artırırsın.
Yatırım gelirlerin faaliyet gelirlerine ihtiyacın olmayacak kadar arttığında faaliyet gelirlerinden feragat edip tasarrufa devam edersin.
Artık çalışmadan para kazanır hale geldiğinde iyilik ve hizmet edebilme kapasitesi yüksek bir hale gelirsin ki, işte şimdi o müziğin sesini

istediğin kadar aç, hak ettin demektir. Ama farkındaysan başlangıçta bir faaliyet geliri ile başlamak zorundasın. Zira zahmetsiz rahmet olmaz diye konuştuk seninle daha önce. Bu yüzden lütfen kimsenin gazına gelip de işini falan bırakma. Bu anlattığım şekilde bakarsan o sevmediğin iş sana bütün kapıları açacak olan anahtardır. Bu yüzden yaptığın iş sana sevimli gelmese de varmak istediğin noktaya bir araç olarak düşündüğünde işini sevmeyi başarabilirsin.

Sen kendini işinde değil de ileride olmak istediğin yerde görmeye devam ettikçe imkanların ve yardımların nasıl da mucizevi bir biçimde geleceğini de göreceksin. Yeter ki şu an yaptığın işi en iyi biçimde yapmaya devam et.

Bunun için şükrretmen ve minnettarlık duyman hem çok önemlidir hem de sana çok yardımcı olacaktır. Şükrettiğinde artık kıtlık bilincinden ve sınırlandırmalardan kurtuldun demektir. Sen var olana minnet duydukça nasıl da arttığını büyük bir sevinç ile gözlemleyeceksin. Artık başarısız olduğunu düşündüren ya da sevmediğin o iş, olmak istediğin şeyi, arzularını, hayallerini cisimleştiren sihirli bir değneğe dönüşür.

Şu anda olduğun kişi bundan önceki bütün deneyimlerinin toplamıdır. Dolayısı ile bugüne kadar yaşadığın her şey şu andaki sen olman

için gerekliydi. Bundan sonraki sen olman için de şu andaki sen çok gerekli bir şey. Dolayısı ile "benzer benzeri çeker " dediğimizde şu andaki sana benzeyecek demek değil. Olduğun halini çekecek değilsin, düşündüğün ve hissettiğin şeyi çekeceksin ve o olacaksın.

Şöyle düşün: Kimse yanan bir ateşi sevmez, çünkü canını yakar. Kimse boş bir tavayı da sevmez, çünkü işlevsizdir. Ve kimse çiğ yumurtayı da sevmez, çünkü lezzetsizdir. Ama omlet yemek istiyorsan, sırayla önce ateşi yakmalı, boş tavayı onun üstüne, yumurtayı da tavanın içine kırmalısın. Şu an seni zorlayan ya da memnun etmeyen şartları bahane etmen ya da bunları bir başarızlık olarak görmen, tavayı sevmiyorum diye omletten vazgeçmek olur. Ama sen omlete odaklanırsan, omlete olan sevgine ve iştahına dikkatini verirsen, ateş de tava da yumurta da gayet dost ve sevimli şeylerdir.

Fakındaysan ateş ateşi, tava tavayı ve yumurta yumurtayı çekmedi. Yani içinde bulunduğun değil senin hisettiğin gerçekleşti. Dolayısı ile başarızılık fikri, tavayı yemek zorunda kalacağını düşünmek kadar saçma bir şeydir.

Yapmak zorunda olsan bile yaptığın işi sevmek senin hayatının kilometre taşıdır. Bunu aklından çıkarma. Aileni görmek için basamakları çıkmak

zorundasın. Evin kapısına geldiğinde o basamakların ne kadar kıymetli olduğunu anlayacaksın. Basamakları dert etmek yerine sevgiline kavuşacağını düşünürsen çok hızlı bir şekilde çıkabilirsin.

Mutluluğu dışarıdaki etkenlere bağlamayı ve mutluluğu dışarıda aramayı bırak. Tamamen senin içinde, sana bağlı ve senin seçimin.

06
SEN İSTEYECEKSİN RABB'İN SANA VERECEK

Çekim yasasının net olarak çalıştığını söylemekten mutluluk duyarım. Peki o zaman sorun nerede? Neden genellikle işe yaramıyor ya da bu işin sırrı ne?
Öncelikle şuradan başlayalım. Bizim çok güvendiğimiz yasalar var. Yer çekimi gibi mesela. Bu çalışıyor mu çalışmıyor mu diye hiç süphe etmiyoruz. Ayrıca İstanbul'da çalışıyor ama Manisa'da arada sırada tekliyor gibi bir durum yok. Her halükarda ve her yerde ve her zaman çalışıyor. İşin sırlarından biri de bu zaten, manevi yasaların çalıştığı konusunda bu güvene sahip değiliz.

Ama artık bunu aşmamız gerek. Eğer manevi yasalardan da faydalanmak istiyor, hayatımızı doğru organize edebilmek istiyor isek artık bu tereddüt kısmını aşmamız lazım. İlk olarak kendi içinde bunların kesinliği konusunda ikna ol lütfen.

Tamam, bilimsel gelişmeler ışığında ve eğitimimin ile fizik yasalarına inancın tam ama manevi yasalar konusunda bir kesinlik yok diyebilirsin. Ama aslında diyemezsin. Çünkü yer çekimi var dediğimde sana verilen bir bilgi var ama ispatını yapamıyorsun ki. Top yere düşüyor ve sana bunun yer çekimi yüzünden olduğu öğretildi lakin sen gördün mü yer çekiminin ne olduğunu? Ama bilimsel olduğu konusunda eğitim aldın ve inandın. Aslında net olarak bir ispatın yok. Hiç yer çekimi konusunda bir bilgi olmasaydı Dünya üzerinde ve sana şöyle anlatılsaydı: "Üzerinde bulunan her nesne Dünya'yı çok sever ve Dünya'ya doğru hareket etmek ister ve bunun adı Sevgi Yasası'dır" denseydi. En başından beri, yer çekimi konusu hiç geçmeden böyle anlatılsaydı ve tüm hesaplamalar bu sevginin kuvveti olarak düşünülüp hesaplansaydı, kesin olarak buna inanacaktın.

Aynı şekilde eksi yüklü parçacık artı yüklü parçacığı çeker diye biliyoruz ve hiç şüphemiz yok. Peki kaç defa hayatında parçacık gördün. Atom, proton, nötron... Hiç görmedin, ama inandığın için hiç şüphen yok.

İşte ben de diyorum ki, manevi yasaların da böyle kesin olduğuna inan ki, anlatacaklarımı uygulama konusunda hiç tereddütün kalmasın.

Burada anlaştıysak kesin çalışıyor dediğimiz çekim yasasının neden tekleyip durduğuna gelelim. İlk gün değindiğim gibi çekim yasası değil aslında, cazibe yasası. Ve bu evrensel yasa öyle tek başına bir yasa değil, aslında tüm evrensel yasaların kompozisyonu olarak çalışan bir yasa.

İstediğin, arzu ettiğin, dilediğin şeyin sana gelmesi durumu var. Buraya dikkat et, sen çekmiyorsun, senin cazibenden ötürü sana doğru geliyor. Peki sana geliyor derken neyi kastediyorum?: Ruhunu... Kütle çekim yasasına uygun olarak çalışan sen, aynı şekilde fiziksel yanın olan bedenin. Manevi yasalara uygun olarak çalışan sen ise, aynı şeklde senin manevi tarafın olan ruhun.

Işığa sinekler nasıl gidiyor, çünkü parlak ışığın cazibesine kapılıyorlar. Ya da arılar hanımeline neden üşüşüyorlar, çünkü o tatlı özünün ve kokusunun cazibesine kapılıyorlar. İşte senin ruhunu güzelleştirecek, cazibeli hale getirecek yasalar var. Bunlara uygun yaşadığında, artık isteklerin sana üşüşmeye başlar :)...

Sen güzel bir ruh olursan, cazibeli bir ruh olursan artık düşündüklerin maddeleşmeye başlar. Aklına gelen başına gelir. Tüm evren senin istifaden için yaratıldı unutma, işte sen

iyi bir ruh olursan, bir şeyler bir şeylerle çakışır da isteklerin ayaklarına kadar gelmeye başlar. Tevafuk çakışmak demek hatırladın mı? Senkronize olmak, uyumlanmak...

Peki ruhunun güzelleşmesi ne demek? Güzel olduğuna kim karar verecek? Tabii ki Canım Allah'ımız. O'na sevimli hale gelebilirsek, O bizi severse, tüm yarattıkları da bizi sevecek. Tüm yarattıklarından kastım sadece insanlar, hayvanlar ve tüm canlılar değil. Mutluluk da Allah'tan, bereket de Allah'tan, neşe, sevinç, bolluk, huzur, nasip, şans, talih, kısmet, kolaylık, refah... Aklına ne geliyorsa O'nun ve O'ndan. Hepsi sana doğru üşüşecek. işte cazibe dediğim şey tam olarak bu.

Ondan sonra sen isteyeceksin Rabb'in sana verecek.

Madde dünyası ve manevi alem arasındaki zıtlık konusunda konuşmuştuk daha önce frekanslardan bahsederken. İşte aynı zıtlık burada da karşımıza çıkıyor. Fizik yasalarında nasıl zıt kutuplar, farklı olanlar birbirini çekiyorsa, manevi yasalar söz konusu olduğunda benzer benzeri çeker. Benzer benzere doğru gider. Ve bu gidiş mecburidir. Sen çekmezsin diye üstelememin sebebi bu. Çekmek dendiğinde sen zorluyormuşsun gibi bir anlam çıkıyor, öyle değil. Sen cazibeli

olursan, dileklerin başka çareleri yokmuşcasına kendiliğinden sana doğru harekete geçerler.

İlk beş gün, çekim yasasının büyülü anlatımı ile yanlış anlaşılmasından korktuğum konulara değindik, şimdi teker teker bu çekim yasasının kolay çalışması için neler yapmak lazım, ruhunu güzelleştirmek için nasıl bir yaşam tarzı ve adetler belirlemek lazım bunlara bakalım birlikte.

07 İÇİNDEKİ İLAHİ GÜCÜN FARKINA VAR

Ne olduğumuzun farkına varmak çok önemli. Mükemmel çalışan bir organizma olduğumuzu biliyoruz. Her geçen gün bedenimizin kusursuz yapısı ve işleyişindeki muazzam denge ile ilgili yeni bulgular elde ediliyor. Bu konuda hiçbir şüphemiz kalmadı: mükemmel bir organik makineyiz.

Peki sadece bu kadar mı? Sadece en gelişmiş organizma mıyız? Peki eğer böyle ise neden üzüldüğümüzde hasta oluyoruz? Neden duygu ve düşünceler ile bu kadar ilişkili bir çalışma sistemimiz var. İcat ettiğimiz hiçbir makinede böyle bir bağ göremiyoruz. Makine dediğin gerekli enerji verildiğinde ve şartlar sağlandığında hep aynı şekilde çalışan şey demek. Ama biz de durum farklı.

Elle tutulmayan, gözle görülmeyen bir çok unsur bizi değiştirebiliyor. Bu her zaman olumsuz yönde de olmuyor. Bazen sınırlarımızı

öylesine zorlayabiliyoruz ki açıklanamayacak verimli sonuçlar da elde edebiliyoruz. Bu da bizi ruhumuzun varlığına götürüyor.

İşte ilk olarak farkına varman gereken şey bu: İçindeki İlahi Güç.

Ve bu gücün kaynağı her şeyin kaynağı olan Yaradan. Allah kendi ruhundan üflediği için her birimizin içinde sınırsız bir ilahi güç mevcut. O'nda sınır olmadığı için, her ne düşünürsen sonsuz olduğu için, senin içindeki ilahi güç de sonsuz demektir. Çünkü sonsuzu kaça bölersen böl yine sonsuz eder.

Peki bu ne demek? Sonsuz güç sahibi olmamız demek biz de birer tanrıyız mı demek? Spirituelizmin herhangi bir ekolünde karşılaşacağın cevap eninde sonunda bu olacaktı. Ama şu haline bir bak :)... Dram filmi izlediğinde salya sümük ağlıyor, komedi izlediğinde gülmeden edemiyorsun. Dondurma yediğinde boğazların şişiyor, karşında limon yaladığımda ağzın sulanıyor. :)... Eğer tanrı isen, pek komik bir tanrı olduğun kesin.

Buradaki ayrımı çok iyi anlamanı istiyorum. İçindeki sonsuz ilahi güçtür tanrısal olan. Allah'ın sonsuzluğundan bir parçasın lakin sadece bir tezahürsün. Evet, içindeki güç ile ne istersen başarabilecek güçtesin ama son "an"da

bu harekete geçen gücün kaynağı Allah'tır. Evet, sen ne istersen yapabilirsin, ama son "an"da fiili yaratacak olan Allah'tır. Evet, sen sonsuz kudretin yeryüzündeki halifesisin ama şah olan, padişah olan Allah'tır.

Bu ayrımı anlamadığın sürece tüm ruhsal yolculuğun, çok inanılmış bir fantezi olmaktan ileri gidemeyecek. Zira spiritüel yaklaşıma göre bir tanrıcık olduğunu düşünürsen, bir yere yetişmek için koşmak zorunda kaldığında ve yorulduğunda, içinde bir yerlerde pek de mahir olmadığını hissedecek ve kendini kandırıyor olduğunu düşüneceksin. Ama mümin olan bilir ki, Allah isterse uçarsın da, Allah isterse varmak istediğin noktada tek bir anda var olabilirsin de, Allah isterse yetişmene gerek olmaz zamanı bile durdurabilir, zaman içinde zamanda yolculuk edebilirsin de. Tasavvuf büyüklerinden birçok örneği olduğunu biliyoruz.

Peki bu içimizdeki ilahi güç nasıldır? O'ndan olduğu için çok ama çok güzeldir. O'nun farkına vardıkça anlarsın ki yaradılışta çirkin yoktur. Sen özünde tertemizsin, sonsuz bilgisin, sonsuz mutluluk, coşku ve neşesin. O'ndan olduğun için mükemmelsin.

Şunu merak edenler ve soranlar çok: Her şeyi anladık ama neden?

Tüm kainat yaratıldı, insan halife seçildi, ruhlar evet dediler kabul ettiler, nefsimiz yolculukta bize emanet edildi vesaire... Buraya kadar tamam ama neden? Tüm bunlar neden?

Senden bir şey hayal etmeni rica edeceğim: 1000 bölmeli bir depo düşün, devasa... Her bölmede 1000 adet reyon, her reyonda 1000 adet sıra, her sırada 1000 adet raf, her rafta 1000 adet çekmece ve her çekmecede de 1000 adet odacık var. Ve sen bu deponun sorumlusu olarak öylesine muazzam bir bilgi kapasitesine sahipsin ki, öylesine hakimsin ki her bir odacığa kadar hepsi hafızanda kayıtlı. Bu deponun yöneticisi olarak bu bilgiye kusursuz bir şekilde sahip olmak seni ne kadar keyifli yapar değil mi? Hepsini biliyorsun. Depoyu inşa eden de, tasarlayan da, tüm yerleşimi yapan da sensin.

Peki en büyük sevinci ne zaman yaşarsın?: Bunun farkına varıldığı zaman. Ben sana sorsam ki, 768'nci bölüm, 245'nci reyon, 26'ncı sıra, 325'nci raf, 862'nci çekmecenin 478'nci odacığında ne var? Ve sen buna hiç düşünmeye gerek kalmadan cevap versen, en büyük neşeye kavuşmaz mısın? Yani bilindiğin zaman.

İşte şimdi sana 1000 diye adetlendirdiğim tüm olasılıkları "sonsuz" ile yer değiştir. Allah bu sonsuz bilginin hepsi kendinde var iken, bu

sevgisi, coşkusu, neşesi, rahmeti öylesine aştı ve taştı ki tüm kainat, evrenler ve tüm mahlukatı yarattı. Şimdi "bilinmekliği murad ettim" derken ne demek istendiğini anladın mı? Nasıl bir rahmetin tecellisi olduğunu anladın mı? Nasıl da sonsuz muazzam bir kudretin parçası olduğunu anladın mı?

Şimdi teceliyat olarak nasıl da ayrı ayrı tezahürleri gibi ama aslında nasıl da bir "BİR"in içinde olduğumuzu, ÖZ'den ÖZ'e, O'ndan O'na derken ne demek istendiğini, birlik bilincinin ne olduğunu biraz daha iyi anlamış olduğunu düşünüyorum. Ve inanıyorum ki artık ne kadar kıymetli bir şey olduğunun farkındasın. Ve umuyorum ki artık çok daha büyük bir güven duygusu ile kaplısın. Ve tüm samimiyetimle diliyorum ki artık yüzünde çok daha inançlı bir gülümseme var.

İşte bu sonsuz ilim ve kudret sahibi Allah'ın ruhundan bir nefes olarak senin ruhun, içinde ve bağımsız. Sen içine yönelirsen, bu sonsuz ilim ve kudretten ve bağımsızlıktan payını alacaksın.

Ama dışarıda da imkanlar mevcut. Sen dışarıya yönelirsen, kurallar, koşullar, sebepler ve onaylar ile karşılaşacaksın. Bu nesneleri ve özelliklerini kullanarak da hayatını sürdürebilirsin. Fakat sürekli onaylanmak

zorunda kalacaksın. Bu bir insan da olabilir başka bir fiziksel unsur da. Ama her halükarda sebeplerin peşi sıra birbirini onaylanması için çaba sarfedecek ve çok verimsiz bir varoluş yaşayacaksın.

Bu onaylar ve sebepler zinciri, her yeni basamakta karşına yeni ihtiyaçlar çıkaracak. Şunun olması için önce bu olmalı, sonra bunun için şu olmalı... Fiziksel unsurların sebep sonuç zinciri böyle çalışır çünkü. Ve her ihtiyaç bir çeşit korku demektir. Çünkü sebepler zincirini kendin kontrol etmek istersin ama her sonucun da sadece bir ihtimal olduğunu bilirsin.

Ve bilirsin ki burada güç sahibi olmak konusunda da sonuçlar sebeplere bağlıdır ve sebep ortadan kalkınca güç de ortadan kalkar. Genç olduğun için güçlüsündür, ama yaşlanırsan biter. Paran olduğu için güçlüsündür, ama para gidince güç de biter. Nüfusun, ünvanın olduğu için güçlüsündür, seçilemezsen güç biter.

İçindeki güç ise geldiği sonsuz kaynağa bağlı olduğundan bitmez, tükenmez, sonu gelmez, eskimez, yıpranmaz, azalmaz, küçülmez, etkisini kaybetmez, zayıflamaz, sönmez, solmaz... Subhan ne demekti hatırladın mı?

İşte içindeki ilahi güç her yönüyle sonsuzdur.

İstediğin şeyleri ve insanları cezp eder. Hem nesneler ile hem insanlar ile hakiki bağlar kurmanı sağlar. Bu sayede senin arzularının gerçekleşmesi için onların organize olduğunu, koşulların hazır hale geldiğini deneyimlersin.

Seçim senin... İçindeki güce mi yöneleceksin, dışındaki güçlere mi?

Kararını vermeden bir hatırlatma yapmama izin ver:

HasbunAllah'u ve ni'mel vekil / Allah bize yeter, O ne güzel vekildir.
Ni'mel Mevla ve ni'men-nasir / O ne güzel bir Yaradan, O ne güzel bir yardımcıdır.

08
BİR YERLERDE BENİ BULACAKSIN

İçimizdeki ilahi güç ile nasıl bağlantıya geçeceğimiz ve onu nasıl açığa çıkaracağımız konusuna gelirsek 3 unsur bunu bize sağlayacaktır.
İlk olarak sessizlik. Fiziksel hayatımızda kendimizi ifade etme şeklimiz çıkardığımız sesler ile olduğuna göre içimizin kendini ifade edebilme şeklinin sessizilik olması yine hep bahsettiğimiz, alemler arası ayna zıtlığı ile kendini gösterir. Ve işte bu güç boşluktan gelir. Senin iç alemin ile bağlantı kurabilmeni, ona bir kapı açabilmeni ve dolayısı ile onun da açığa çıkabileceği bir kapı açmanı sessizlik sağlar.

Bunun için kendine bir zaman ayırmak zorundasın. Hatta zaman ayırmak değil zaman adamak zorundasın. Ve bunun için yapman gereken çok basit: sessizce oturmak ve kendinle kalmak. Bulabilir misin bilemiyorum ama mümkünse hiç sesin olmadığı bir nokta bul

yaşadığın alanda ve hiç sesin olmadığı bir zaman dilimi. Yarım saat olsa çok daha iyi olacaktır ama en azından 10 dakika. Kapat gözlerini ve düşüncesiz bir sessizlik ver kendine sadece 10 dakika. Düşünmeden duramıyor musun, ilk denemelerinde olabilir, sadece nefesine odaklan. Burnundan ve olabildğince sakin nefesler alıp ver. Bir süre sonra o nefes de kalmayacaktır. Ve bunun olup olmamasına da düşünceyi durdurup durdurmamaya da odaklanma.

Bu gibi uygulamalarda en büyük yanılgı ve yenilgi bu konuda yaşanıyor. Neden olmuyor, nasıl olacak, bugün de olmadı, böyle yapınca ne oluyor ki, e şimdi oturdum 10 dakika ne oldu vesaire gibi düşüncelerin beraberinde üç beş gün yapılan uygulamadan vaz geçiliyor. Neden, niçin ve nasıl soruları bizim işimiz değil. Sen bunu yaparak içindeki gücün açığa çıkmasına kapı aralıyor ve izin veriyorsun. Sonuçlar sana kendini özgürlük, huzur, mutluluk ve bunların gerçekleşmesine vesile olacak bir çok kendiliğinden gerçekleşen olaylar zinciri olarak kendini gösterecek zamanı geldiğinde. Zaten bu sınırsız gücünü kas kuvvetin kadar somut bir halde kullanabiliyor kapasitede olsaydın; materyalizasyon, levitasyon, telekinezi gibi fenomenler kendini gösterecekti ki muhtemelen öyle bir durumda benimle konuşuyor olmazdın :).

Bu yüzden sadece yap. Kaybedecek hiçbir şeyin yok, herhangi bir maliyet, efor ya da sıkıntısı da yok. Sadece 10 dakika, sessiz, boş ve kendinle olduğun bir vakit. Sadece bu kadar.

Gelelim ikinci konuya. Günün belli bir vaktinde sessiz kalmayı başarabilirsin belki, bu en azından kendin karar verip uygulayabileceğin bir durum. Bir de gün içerisinde sessiz kalman gereken bir konu var: yargılama...

Evet, yargılama konusu öylesine bir bela ki, bu konudaki çaban ile ilgili ne kendine söz geçebilirsin ne de çevrene laf anlatabilirsin. Çünkü yargılama demek günlük konuşma kapasitenin çok büyük bir çoğunluğu demek.

Bunu başarabilmek gayet istikrarlı ve yoğun bir çaba gerektiriyor. Ayrıca çok da dikkatli olman gerekiyor. Bunun için çabaladığında neredeyse konuşacak bir şey kalmamış gibi hissedebilirsin ama onun doğrusu şöyle: konuştuklarının neredeyse hepsi gereksiz imiş. İlk başlarda zor olacak çünkü sadece seninle biten bir durum değil. Sen konuşmayacaksın ama illa ki birileri yargılama içieren cümlelerine senden cevap ya da destek bekleyecek. E, ü, kem, küm kalacaksın ve anlaycaksın ki çok da sosyal olmanın anlamı yok. Çünkü gün içinde sosyalleşme dediğin şeyin çoğu da, ya geyik

muhabbeti ya da dedikodu. Böyle olunca bir süre sonra çok sessiz olduğundan, bu aralar bi' durgunlaştığından ve -burasına bayılıyorum :)- asosyal bir insna olup çıktığından bahsedecekler.

Ama hiç takılma. Çünkü yargılama ile boşa harcadığın enerji o kadar büyük bir ziyan ki, bunu yapmadığında o kaybetmediğin ve boşa harcamadığın enerjini sana geri yansıması öylesine mucizevi şekillerde olacak ki... Kendini sürekli: "Aaa!" , "Yok artık" , "Hadi canım" dediğin anlar içinde bulmaya başlayacaksın. Bir şeylerin kendiliğinden yoluna girmesi, herhangi bir hususta çok küçük bir çaba ile sonuca ulaşabilmek, yaşamın içinden türlü türlü ikramların ayağına gelmesi tarifi mümkün olmayan bir sevinç.

Başlangıçta bundan uzaklaşmak zor olabilir ve bunun için susmanı önermek istiyorum. Bildiğin sus. Oruç tutar gibi ses orucu tut. Zorunluluk dışında konuşmamaya gayret et ve inan bana bir süre sonra bunu çok seveceksin. Hatta bazen, eğer imkanın varsa, günlerce konuşmamayı deneyimlediğin zamanların bile olabilir. Ve bu gerçekten ama gerçekten çok keyiflidir. Çünkü dudakların sustuğunda zihnin berraklaşır ve kalbin konuşur. Artık kendinin farkına varmaya başlarsın, kendini bilmeye başlarsın.

Ve biliyorsun ki kendini bilen, Rabb'ini bilir. Artık ne kadar özgür olduğunu, nasıl sonsuz bir mutluluğun ve rahmetin içinde olduğunu kavramaya başlarsın. Çok zor sandığın bu hayatın ne kadar da basit ya da dengeli ve ne kadar güzel olduğunu anlamaya başlarsın. Aslında her şey güzeldir, yaratılışta çirkin yoktur ve her anın içinde binbir keyif vardır, görürsün. "Lütfun da hoş, kahrında hoş" ne demekmiş farkına varmaya başlarsın.

Farkındalık eskiden çok zorken ve çaba gerektirirken şimdi çok daha az bir çaba ile ve çok daha şiddetli gerçekleşmeye başlar. Bunu şöyle düşünebilirsin: üzerinde yüzlerce rastgele çizik olan bir kağıda bir çizik de sen atsan ne kadar farkedilir? Neredeyse hiç. Ama bomboş bir sayfaya bırak çiizk atmayı ufacık bir dokunuş yapsan kaleminle, nasıl da kendini belli eder değil mi? Tam da böyle.

Bunları başardığında zaten istiyor olacağın ama başaramdıysan da biraz zaman ayırarak uygulayabileceğin son bir uygulama kaldı. Doğa ile vakit geçirmek. İmkanın varsa mutlaka yürüyüşler yap ama kulaklık kulağında paldır küldür bir yürüyüş değil. Mümkün olduğunca doğa ile içiçe olabileceğin dingin yürüyüşler olsun bunlar. Ve bu yürüyüşlerde ağaçlar, yapraklar, toprak, taş, çiçek, böcek... Her birine

ayrı ayrı dikkatini ver. Mümkün olduğunca dokun, hisset, kokla, duymaya çalış. Tamam, biliyorum :)... Bu biraz klişeleştirildi belki ama evet, sarılabilyorsan bir ağaca sarıl :).. Çok mu romantik olduğumu düşünüyorsun?... çok şükür... Çünkü romantizm içi boşaltılmış bir şekilde sadece mum ışığında yemek gibi algılanıyor olsa da aslen aşk ya da sevgiden çok coşku demektir. Ve ben sana dün nasıl bir coşkunun eseri olan bir yaratılışın sonucu olduğumuzu anlattım. Aynı coşkuya karşılık vererek biz de özümüzü açığa çıkarabiliriz emin ol. Biz şehirde yaşıyoruz, nerede bulalım ağacı böceği deme sakın, ben de Alpler'de bir dağ evinde yaşamıyorum :). Ama her sabah servis beklerken konuştuğum ağaçlar var. Her yaprağına bakarak şükrettiğim ağaçlar, her çiğ tanesinde bir şeyler bulduğum çimler, her sabah beslediğim köpekler ve hane halkımızdan bir kedimiz var. O kadar da her şey bitmiş değil.

Bunları uygulamakta istikrarlı davranırsan artık özgür olacaksın. İçindeki güç harekete geçecek ve her geçen gün daha fazla açığa çıkacak. Böylece zamanla göreceksin ki eski korkuların birer birer ortadan kalkıyor, paniklemelerin, olmazsa olmaz sandıkların, endişelerin ve tereddütlerin senden çok ama çok uzaklara gidiyor olacak. Utançların, değersizlik hislerin, saçma sapan takıntı ve saplantılarının ne kadar komik geldiğini görecek ve bunların

esaretinden, yaptırımlarından kurtulacaksın.

Bu ilk adım ama önemli bir adım. Biraz gayret ile bir çok şeyin ne kadar kısa sürede değiştiğini göreceksin. Haydi... Sen benim yol arkadaşımsın ve sensiz gidemem. Acele etme ama her gün bunun farkındalığını biraz daha artırarak bana yetiş, yolun ilerisinde bir yerlerde beni bulacaksın.

09

AL GÜLÜM VER GÜLÜM :)

Üzerinde durduğumuz şey yaşam enerjisi. Peki yaşamın nasıl devam ettiği konusuna biraz dikkat edelim mi beraber? Daha iyi ve daha güzel bir yaşam için neler yapmalıyız gibi bir soru değil bu. Şu anda nasıl yaşamaya devam ediyoruz, yani olmazsa olmazlardan bahsediyorum.

Öncelikle nefes var. İçeriye doğru alıyor ve sonra dışarıya doğru veriyoruz. Nefes olmaz ise olmazların birincisi. Sonra kalbimiz var. Güp güp :)... Bir şişip bir iniyor. Kirli kanı alıyor, temiz kanı veriyor. So
nra yemek var, su var. Onları da bedenimize alıyor, artıkları dışarı veriyoruz ve gerekli olan enerjinin ham maddesi olarak gıdaları kullanıyoruz. Lafı nereye getirmek istediğimi anlamış olabilirsin: "Sürekli bi' al gülüm ver gülüm." :)...

Ve konuşmanın başında bahsettiğim gibi bu

alma - verme dengesi olmazsa olmaz. Bu yapılmadığında hayat duruyor. Cümlelerin içindeki sır da burada zaten: denge sürekli bir hareketlilik sayesinde gerçekleşiyor.

Biz günlük hayatta denge kavramını iki unsurun belirli bir uzlaşmada sabit kalması şeklinde kullandığımız için biraz garip geliyor ilk duyulduğunda. Yani terazinin iki kefesi dengede ise kefelerde düşey bir hareket olmaması demek bu. Veya herhangi bir problemde eşitlik sağlandı ise, eşitliğin iki tarafı eş hale geldi ise o durduğumuz, problemi bitirdiğimiz noktadır.

Ama söz konusu yaşam olunca, enerji olunca denge, sürekli devam eden bir hareketlilik demek. Nefes almaya ve ardından vermeye devam etmediğinde ölürsün. Aynı şekilde kalbin kirli kanı alıp temiz kanı vermeye devam etmez ise, bedenimize gıdaları alıp dışkımızı vermeye devam etmez isek ölürüz. Bu hücresel boyuttan atomların elektron alıp vermelerine kadar, bitkilerin karbondioksit alıp oksijen vermelerine kadar her şey için geçerli. Ve evet bu seviyelerden bir tanesinde alınan şey verilmekten vazgeçildiği anda yaşam biter.

Ve tüm yaşam enerjisi, tüm bereket bu dengeden sağlanır. Bereket dedim çünkü bu her ne kadar bir denge de olsa aynı kalmayı değil

ilerlemeyi ve büyümeyi destekler. Yani bitkiler karbondioksit alıp oksijen vererek bir dengededirler ama dengede olmaları aynı kalmalarını değil sürekli büyüyüp uzamalarını sağlar. Gelişim, büyüme, ilerleme, bolluk ve bereket tamamen bu akışın içerisinde gizli haldedir.

O zaman işte güzel haber: Demek ki alma - verme dediğimiz şey aslında alma - almadır. Çünkü verdikçe bize daha büyük dönüşler sağlar ve bize alacak daha çok şey sunar hayat. Onları alırız ve tekrar verdiğimizde bize daha büyük dönüşler sağlar ve bize alacak daha çok şey sunar... ve bu böyle gider... Aksi takdirde büyüme ve gelişme dediğimiz şeyin gerçekleşmesi mümkün olmazdı.

Demek istediğim şey şu: Sen 2 sin diyelim. Sana hayat 1 verdi ve sen 2+1=3 oldun. Sonra sen bu 1'i verdin. Tekrar 2 oldun. Böyle bir döngüde hayat sana tekrar 1 verirse, bu böyle devam eder ve sen 2 ile 3 arasında bir şey olursun. Ve bu durağanlıktır. Yaşam durdu demektir. Ama ne kadar güzel ki; sen 1'i geri verdiğinde hayat sana bu defa 2 verir. Ve sen 2+2=4 olursun. Farkındaysan bir gelişme kaydettin.

Bu noktadan sonrası yine seçimlerinin neticesi olacak. Eğer 1 vermeye devam edersen 4-1=3

olacaksın. Hayat sana 2 verecek ve 3+2=5 olacaksın. Ama 4 olduktan sonra 2 verme cesaretini gösterirsen 4-2=2 olacaksın ama hayat sana sabrının ve cesaretinin yankısı olarak 4 verecek ve sen 2+4=6 olacaksın. İşte aslında tam da bu sebepten alma - verme dediğimiz şey alma - alma'dır. Verdiğinden daha fazlasını hep geri verir sana.

Vermek almanın şartıdır. Bereket ancak vererek sağlanır. Bereketin azdan çok çıkması olduğunu konuşmuştuk daha önce. Buna en güzel örneklerden biri elektrik enerjisini elde ettiğimiz santraller. Enerjiyi elde etmek için tuttuğunuz suyu vermeniz gerekir. Su tutulduğunda akış durur, hayat durur. Ama ne zaman ki suyu tekrar verirsiniz, enerji o zaman elde edilir. Azdan çok çıkması ancak verdiğinde sağlanır. Gelen su ile akan su arasında bir fark yoktur. Tribüne giren su miktarı ile çıkan su miktarı aynıdır ama su da herhangi bir azalma ya da artma olmamasına rağmen bir de fazladan ortaya çıkan bir enerji elde ederiz.

Ve tüm hayat bu alma ve verme ile geçer. Çünkü her şeyde olduğu gibi yine ve şüphesiz en cömert olan Allah'tır. Sen her nefes verdiğinde sana alacak yeni binlerce nefes vardır. Çünkü her şeyde olduğu gibi yine ve şüphesiz en cömert olan Allah'tır. Sen yardım ettiğinde sana çok daha büyük yardımlar

gelecektir mutlaka. Çünkü her şeyde olduğu gibi yine ve şüphesiz en cömert olan Allah'tır. Sen bildiğini anlattığında bilmediklerinin binlercesi öğretilir sana. Çünkü her şeyde olduğu gibi yine ve şüphesiz en cömert olan Allah'tır. Sen böyle böyle bir ömür geçirir ve yaşamının sonunda artık ölür ve ömrünü verirsin ve sana sonsuz bir ömür verir Allah.

Çünkü her şeyde olduğu gibi yine ve şüphesiz en cömert olan Allah'tır.

Verme konusunun detaylarına girmeden önce güzel bir haber ile başlamak isterim. Bolluk ve bereket sonsuzdur. Verdiklerinin dönüşü olarak belli bir katsayı ya da limit söz konusu değildir. Bunu bir akarsu olarak düşün, akar da akar... Bu sebeple verme eylemi bitmediği sürece alma ve daha fazlasını alma sonucu da bitmeyecektir. Bunun en güzel örneği ise tarım da karşımıza çıkar. Sen bir adet karpuz çekirdeği ekersin. Ona emek verirsin, su verirsin, sevgini verirsin ve sonuç olarak sana verdiği karpuzların her birinde 500 karpuz elde edebilecek kadar çekirdeği olan ve aynı zamanda beslenebileceğin bir bereket ile geri döner. Böylesine yüksek bir lütuf ve bolluk ise Canım Allah'ımın verdiğinden başka hiçbir yerde bulunmaz. Sen bir kayısı çekirdeği ekersin, ona emeğini, vaktini, sevgini, sabrını verirsin. Sonrasında sana yıllar boyu, nesiller boyu bolluk, bereket, iyilik ve güzellik olarak geri

döner. Sadece bir çekirdek...

Ve bu iyilik kesinlikle limitsiz ve sürprizler içeren bir bolluk ile gelir. Çünkü her şeyin doğrusunu ve her şeyin her şeyini bilen Allah'tır, sen bilemezsin. Ama O'nun hiçbir şeyin de kusur ve eksik olmadığı için sana her iyiliğin karşılığını fazlasıyla verir.

Mesela; sen bir karpuz çekirdeği ekersin. Bu karpuz çekirdeği de Allah'tandır ve Allah içindir. Sen ona emek verdiğin için, su verdiğin için, sevgini ve alakanı verdiğin için Allah da senin emeğine karşılık kolaylık, suyuna karşılık ferahlık ve sevgine karşılık huzurunu verir. Ama bununla bitmez tabii ki... O çekirdek toprak altında bulunduğu her an Rabb'ini anar ve onun her anmasına karşılık Rabb'in de seni anar. Bitti mi: hayır. O çekirdek çimlenir, filizlenir, içinden yeni bir güzellik çıkar. Rabb'in bunu da karşılıksız bırakmaz, senin hayatında da, sen bilmesen ve anlamasan da, bir güzellik olur hiç ummadığın bir şeylerden. Ve bu böyle gider... limitsiz... Filiz boy verir, her an şükür ve zikir halindedir, bundan sana şükredeceğin şeyler gelir. Kökleri uzar, büyür, solucanlar beslenir, bundan sana rızkını kolaylaştıracak şeyler gelir. Çiçek açar, böcekler nasiplenir, o böceklerden kuşlar nasiplenir, o kuşlardan kediler nasiplenir, bu böyle gider... Karpuzun büyür, ailen nasiplenir, o tarlayı toplayan işçi nasiplenir, o

işçilerin aileleri nasiplenir, o ürünü taşıyan nakliyeci nasiplenir, o nakliyecinin çalışanları nasiplenir, onun sattığı pazarcı nasiplenir, o pazarcının ailesi nasiplenir, o pazarcının sattığı, karpuzunu alıp yiyen nasiplenir, onun ailesi nasiplenir, misafiri nasiplenir, komşusu nasiplenir. Bunun istersen ne kadar daha fazla detaylandırılabileceğini, aslında olasılıkların ne kadar sonsuz olduğunu, iyilik ve güzelliğin ne kadar muazzam bir döngüde olduğunu ve bereketin azdan çok çıkması olduğunu anlatırken ne demek istediğimi daha iyi anladığını ümit ediyorum. Ve emin olabilirsin ki o karpuzun başlangıcındaki emeği ve sevgiyi sen verdiğin için her şeyde olduğu gibi en adil olan Allah olduğu için sen de her aşamada hatırlanır ve ödüllendirilirsin.

Bu anlattığım ilk versiyon idi. Bir de ikinci versiyona bakalım; Karpuz çekirdeğini ekerken yağmurdan, çamurdan, tozdan, topraktan dert yanar, söylenirsin. Sevgini vermek yerine lanet ede ede o çekirdeği dikersin. Sonra o çekirdek çürür. Bitti. İkinci versiyon kısa gördüğün gibi. Artık hangisini seçeceğine sen karar ver.

Kesinlikle ve kesinlikle verirken kendini iyi hissetmiyorsan, iyi hissedeceğin şeyler alamayacaksın demektir. Bu konuşmalara başlamamızın ilk günlerinde, manevi yasaların da kusursuz ve şüphesiz bir kesinlikte çalıştığı

konusunda artık kendini ikna etmen gerektiğini özellikle vurgulamıştım. Eğer bu ikna meselesini çözemediysen ilerleme çok yavaş olacak, ancak görerek ve bazı geri dönüşleri test ederek daha kolay ve daha çok vermeye başlayacaksın ama bu da biraz zamana yayılacak ki bence bunda da hiçbir sorun yok. Yeter ki vermeye alışalım, çevremizi alıştıralım.

İmkanlarının kısıtlı olmasını anlayabilirim ki aslında az önce anlattığım döngüye bakarsak imkanlarımızın kısıtlı olması da şimdiye kadar yeterince veremediğimizden olsa gerek :). Neyse...

En kolayından başlayalım: iltifat etmek. Çalıştığın ortamda, her gün görüştüğün kişiler içinde ya da komşularındaki güzellikleri gör ve iltifat et. Elbisesi yakışmış olabilir, yaptığı bir işi beğenmiş olabilirsin vesaire vesaire... Güzel bir söz, onu sevindirecek bir övgü ifadesi ya da onun yüzünde tebessüm oluşturabilecek, mutlu edebilecek bir iki kelam ikram et... Şahane, artık seni de mutlu edebilecek bir güzelliği hayatında garantiledin demek.

Diğer bir kolay lokasyon: ev. Evde birileri var mutlaka. Evdekilerin senden istediklerini bir görev ya da zorunluluk olarak yaparsan, tebrik ederim yeni görev ve zorunluluklara hazır ol. Ama evdekilerin senden istediklerini bir ikram

nezaketinde algılarsan, tebrik ederim sana yapılacak ve verilecek ikramlara hazır ol. Saçma sapan bi' laf var: "Hanım tuz dedi, içim cız dedi" diye... Bunları kim uyduruyor bilmiyorum. Hanımın senden bir şey istediğinde sevinmek yerine neden içi cız eder bi' adamın bilmem. Bu sana kendiliğinden gelen bir lütuftur. Hayat arkadaşının herhangi bir ihtiyacını karşılayabilme fırsatı önüne gelmiştir. Bunu değerlendir, dediğim gibi ikram nezaketinde yap ki, aynı sevgi ve ikram sana geri dönsün.

Aynı şekilde, diyelim ki çalışmıyorsun ve ev hanımısın. Bir kadının evinde yaptığı hiçbir şey onun zorunluluğu değildir. Hane halkına bir ikramıdır. O evde yaptığın her şeyi ikram nezaketi ve sevgisiyle yaparsan pek tabii ki aynı sevgi ve ikram sana geri dönecektir.

Evli değilsen, bir evin evladı isen daha da bir güzel. Evdekiler için yapacağın her iyilik ve hizmet, sevgi ile yapılmış birer ikram nezaketinde olursa bir de bunun üzerine ana baba duası eklenecektir ki artık bu dünyada senin için zor diye bir şey kalmaz diyebilirim.

Bu ortamların hepsinden uzaksın diyelim, olabilir, bilemiyorum. O zaman çevrendeki sokak hayvanlarına ikram etmeyi bir düşün derim. Kedi ve köpekler için mama alma

imkanın yoksa buğday al kuşlar yesin. Ona da imkanın yoksa bir tas su koy. Ona da imkanın yoksa bir iki tanesi ile yakınlaş ve her gün onları sevmek için biraz vakit ayır.

Bu anlattıklarım ilk aşama idi. Bunları komşu, mahalle bakkalı, arkadaşlar, tanıdıklar, akrabalar, her gün aynı otobüse bindiklerin vesaire vesaire... İstediğin kadar, aklında geldiği kadar genişlet ve genişlet. Kendine önce her gün aksatmadan yapabileceğin iyilikler, verebileceğin ikramlar bul. İkram, severek ve isteyerek verdiğin şey demek. Bu şekilde yaparsan adı ikram olur ancak. Ve bu şekilde verdiğinde sana kat be kat geri dönüşleri olacağına hiç mi hiç şüphen olmasın.

Çünkü, her şeyde olduğu gibi, ikram edenlerin en güzeli ve en yücesi, yine ve şüphesiz, kerem sahibi, Kerim olan Allah'tır.

Geldik verme konusunun en kolay kısmına :)... Para vermek... En kolay kısmı, çünkü ne ağzından bir laf çıkmasına gerek var, ne gidip bir şeyler dağıtmana gerek var, ne bir organizasyona, ne başka birine, ne de ekstra bir eyleme.
Bak tarif ediyorum: Elini cebine atıyorsun, parayı çıkarıyorsun ve uzatıyorsun... :)... Bu kadarcık basit. :)...

Evet, aslen para, istediklerimizi daha kolay gerçekleştirebilelim diye icat ettiğimiz bir araç iken nedense o olduğu için her şey daha zormuş gibi görünüyor. Çünkü araç olarak icat ettiğimiz para defalarca tür ve seviye değiştirerek artık amaç halini almış durumda. Artık herhangi bir şeyin değerinin karşılığı ya da sembolü değil de değerin ta kendisi olmuş durumda. Neyse, bunlar başka bir konuşmanın konusu...

Ama şu iki hususu iyi anlamanı istiyorum. Elma istiyorsan elma dikmen gerek, armut istiyorsan armut dikmen gerek... O halde para istiyorsan da para dikmen gerek. Ama bu para toprağa dikilmiyor ne yazık ki :). Parayı hayatın içinde bir yerlere dikmelisin ki bereketiyle geri dönsün. Ve dün karpuz çekirdeği konusunda anlattığım gibi, sevgiyle ve isteyerek.

İkinci olarak şu çok net ki, kendin için istediğin bir şeyi başkası için istemiyorsan, isteyemiyorsan pek bir şey beklemeni tavsiye etmem. Ve kendinde olmasını ya da artmasını istediğin şeyi bir başkasına veremiyorsan... İş bulmak mı istiyorsun?: Başka birinin iş bulmasına yardım et ya da vesile ol. Sevilmek mi istiyorsun?: Diğer insanlara ve canlılığa sevgini ver. İlgi, alaka ve takdir mi görmek istiyorsun?: Çevrendekilere ilgini ve takdirini bildir. Bu kadar basit aslında. Sen verdikten sonrası senin işin değil, sadece gelmesini bekle.

Para verme konusunda zorlanabiliyor olmak ne yazık ki doğal. Tüm hayatımızı o yönetiyor dudumda ve imkanlarımızın genişliğinin simgesi olan para aynı zamanda özgürlüğümüzün çapını da belirliyor. Bu konuda kimseyi yargılamaya ya da beylik laflar edip ahkam kesmeye gerek yok.

Bu konuda başlayabileceğimiz en kolay pratik hediyeleşmek. İlk olarak bizim çocukluğumuzda çok yaygın olan ama nedense eskisi kadar sık hatırlanmayan bir adet ile başlayabilirsin: "Eli boş gitmemek." Evet, eskiden ev ziyaretlerine ya da seyrek yapılan ziyaretlere eli boş gidilmezdi, şimdi... zaten ev ziyaretine de pek gidilmiyor :). Neyse, bu en az sıklıkla yapabileceğin bir hediyeleşme olacağı için bunu bir kenara yazalım ve hiç aksatmayalım.

Bu alışkanlığı geri kazandığında artık günlük görüştüğün insanlara küçük hediyeler alabilmeye başlayabilirsin. Çok ufak şeyler, gönül almalık ve belki de hemen tüketmelik şeyler dahi olabilir. Önemli olan cebindeki paradan akışın içerisine bir miktar dahil edip akıntıyı hızlandırmak ve kuvvetlendirmek. Bu küçük hediyelerde önce "bayram değil, seyran değil, eniştem beni niye öptü?" der gibi bir şaşkınlıkla karşılaşacaksın, ama sonrasında aldığın teşekkür ve sevgi ile sen de çok mutlu olacaksın. Ve muhtemelen bu, senden çevrendeki diğer insanlara da bulaşan bir güzellik olacak.

Sonrasında artık kumbara aşamasına geçebilirsin. Önce cebindeki madeni paraları her akşam üzerini değiştirmeden biriktirmeye başlayabilirsin. Bunu başarabildiğini

gördüğünde artık madeni paranın dışında cebindeki en küçük kağıt paralardan da ayırmaya başlayabilirsin o kumbaraya. Bu kumbara mümkünse çok büyük olmasın ki geç dolmasın. Dolduğunda ise hemen bulunduğun mahallenin muhtarını arayıp, yaşadığın yerdeki ihtiyaç sahiplerine verilmek üzere bağış yapmak istediğini açıklayabilirsin. Bunu her kumbara dolduğunda yapacaksın ama dikkat edilmesi gereken nokta şu ki, ihtiyaç sahipleri seni bilmeyecek. Belki çocukları için bir iki ufak kıyafet belki de ödeyemedikleri bir fatura olacak bu küçük girişimin ama oluşturduğu sevgi ve mutluluk bu saydıklarım kadar küçük olmayacak. Ve emin ol ki sana dönüşleri de hiç küçük olmayacak.

E, artık alıştın madem ki vermeye gelelim son aşamaya: "Gelirinin yüzde onu." Her kazandığının onda birini, ama kazanır kazanmaz, bağış için ayıracaksın. Yani önce ihtiyaçları çıkarıp sonra kalanın yüzde onu değil. Önce yüzde onu ayırıp kalan ile ihtiyaçlarını gidereceksin. Bu fazla gelebilir belki kulağına, ama klasik örneği vereyim: "İş yerinden aldığın ücret yüzde on eksilse o işi bırakmayacağını ya da o yüzde onluk kısmı düşürüp kaybetsen o ay aç kalmayacağını ikimizde biliyoruz." Ya da daha anlaşılır bir örnek vereyim. Evinde bir buzdolabın var. Şimdi sana sorsam kazandığın para ile ancak

geçinebiliyorsun, artıracak bir durumun da yoktur eminim. Ama o buzdolabı şu anda bozulsa hemen yaptırmak zorundasın, bunun ücretini de ödeyeceksin haliyle. Ve o ücret planlarında olmayan bir ödeme olsa da bu ayı bir şekilde geçireceksin. Demek ki bir miktar ayırma şansın varmış. Hepimizin var. Seçimi sen yapacaksın, hangisi daha değerli: "Buzdolabın mı yoksa seninle aynı mahallede yaşayan bir yetim mi?"

Bu aşamaya da gelebildiysen geri zaten çorap söküğü gibi gelecektir. Çünkü verdiğinden fazlası sana geri dönmeye başlar ve dolayısı ile sen de çok daha fazla verebilirsin. Bu nokta da dikkat etmen gereken iki önemli nokta var. Birinci sana gelen hiçbir ikramı geri çevirme, bu tevhide aykırıdır. Gelen her ne ise ve her ne miktarda olursa olsun, veriyor görünen kişiden değil Allah'tandır. Bunu bil ve nezaketsizlik yapma sakın. Teşekkür et, kabul et. İkincisi, asla eksilir düşüncesi ile verme. Verdiğin borç Allah'adır, ve tabii ki mutlaka, tabii ki şüphesiz, tabii ki kesinlikle hediyeleri ile birlikte sana geri ödenecektir.

Bunun ile ilgili dinlediğim çok güzel bir rivayet var:

Hz. Musa döneminde, biri gelip rica etmiş, demiş ki: "Senin Rabb'in ile görüştüğünü

biliyorum. Ona lütfen söyle ki, ben bu fakirlikten bıktım. Artık böyle yaşayamıyorum, bana zenginlik versin." Hz. Musa'da bunu bildirmiş. Canım Allah'ım cevap vermiş: "O kulumun Levh-i mahfuzunda ömrünün son on yılında büyük bir bolluk ve bereket görünüyor. Ama daha bir on yıl daha böyle sabretmeli ki o on yıla kavuşsun." Ama adam bunu kabul etmek istememiş. O kadar bekleyemeyeceğini dile getirmiş. Bunun üzerine ömrü on yıl kısalmak üzere bolluk ve bereket dönemi başlamış. Umulanın tersine, bu adam bolluk içinde yaşamaya başladığında ne kadar cömert olduğunu göstermiş. Her isteyene, her gözünün gördüğü, her elinin uzandığına yardım etmiş. Hz. Musa da yıllar boyu bu adamın kimseyi geri çevirmemesini, cömertlikte sınır tanımayışını büyük bir sevinç ile izlemiş. Fakat onuncu yılın sonu yaklaştığında artık adamın ömrünün de sonunda geldiğini bilen Hz. Musa, bu cömert adam için üzülmeye başlamış. Lakin onuncu yıl bitmesine rağmen, ne adam ölmüş, ne içinde bulunduğu bolluk ve bereket sonlanmış. Bu durumu Rabb'ine soran Hz. Musa'ya cevap gelmiş: "O kulumun cömertlikte benimle yarışabileceğini mi sandın Ya Musa, kimsenin beni geçebileceği mi varmış? Levh-i Mahfuz da benim, kuralı koyan da benim, istediğim gibi bozacak ve yeniden yazacak olan da benim. Ona otuz yıl daha ömür ve bir o kadar daha bereket ekledim."

Rakibini iyi seç yol arkadaşım. Bile bile de olsa, göz göre göre de olsa, hiçbir şansın olmasa da bundan daha fazla sevineceğin, daha çok memnun olacağın bir mağlubiyet yaşayamazsın.

Çünkü, her şeyde olduğu gibi, kazananların en güzeli ve en yücesi, yine ve şüphesiz, güç, üstünlük, kudret ve mülkün tek sahibi, Galip olan Allah'tır.

Çok bildiğimiz bir yasaya geldi sıra... Karma... Bunun ile alakalı bir çok atasözlerimiz ve deyişlerimiz bile var: Ne ekersen onu biçersin... Rüzgar eken fırtına biçer... Eden bulur... Men dakka dukka... Yazın yediğin hurmalar, kışın..... :)))...

Hemen her kültürde yüzeysel olarak en çok bilinen ve dillendirilen yasadır aslında Karma. Ama dediğim gibi bu bilgi ve anlayış yüzeyseldir. Biraz derinleştirebilirsek sanırım çok daha iyi anlayabileceğiz.

Atasözleri az çok tanımlasa da işin özü şudur: "Her seçim ve her eylem kendi enerjisini oluşturur ve kendine geri döner." Bu şu demek: Duygu-durum ve eyleminde yaptığın seçim sana aynı türde geri dönecektir. Aslında benzer benzeri çeker anlatımının eylemler boyutundaki bir türevi gibi bile düşünebilirsin

bunu.

Dün nasıl para ekeceğimizi konuşmuştuk hatırlıyorsan. Şimdi de nasıl mutluluk ekeceğimizi konuşmanın zamanı. İşte karma, senin bilinçli seçimlerinin bir sonucu olarak hayatında mutluluğun mu acının mı yeşereceğini seçmenin adı.

Yapabileceğimiz seçimler sınırsız. Yaşamın her anında sonsuz değişik seçimler yapabilme imkanına sahibiz ama bunların birçoğunu bilinçli olarak yapamıyoruz. Bunun farkında bile değiliz ama çok gurur duyduğumuz seçimlerimiz bile çoğu zaman bizim yaptığımız seçimler değil.

Şöyle bir örnek vereyim: Evinin önüne çıktın ve yanında da biraz buğday var. Güzelce savurdun ve bir kenara oturdun seyrediyorsun. Ağaçlardan pır pır uçuşarak serçeler indiler ve yemlenmeye başladılar. İki ayakları üzerinde pıt pıt zıplayarak attığın buğday tanelerini bulup bulup yemekteler. Hepsi çok tatlılar. Küçük kanatlarını fır fır silkeleyerek, küçük baş hareketleri ne kadar da güzel karınlarını doyuruyorlar. Sen de mest olmuş halde onları seyrediyorsun ama bu güzelliğin içinde fark etmediğin bir şey var. Bahçe taşının arkasında bir kedi, en sessiz hali ile çökmüş, arka bacaklarında tüm kuvvetini toplamış ve

saldırmak üzere. Derken, ışık hızı ile bir hamle yaptı ve serçelerden birisi artık ağzında. Küçük kuş kıpırdamaya çalışsa da bir iki ayak hareketi ve kafasını çırpmaktan başka bir şey yapamıyor. Zaten kedinin ön dişleri çoktan göğsüne saplanmış halde. Ve kısa bir süre içinde, kedinin çenesini sıkması ile son nefesini de veriyor ve küçük kafası aşağı doğru düşüyor.

:)... Üzüldün mü serçeye? Aslında ben bunu daha ileri götürüp, serçenin senin verdiğin buğdaylar yüzünden orada olduğunu ve dikkatini kaybettiğini, bu sebeple serçenin ölümünden senin sorumlu olduğuna falan bağlardım ama yapmayacağım. Seni seviyorum biliyorsun :)... Şimdi bu hikayede serçeye üzüldün ya, peki neden kedinin karnının doyacağına sevinmedin? Çünkü serçe kediden daha güçsüz diye düşünüyorsun ve ona karşı bir acıma hissediyorsun. İşte bu ikilik. Bu hikayedeki senin sahiplendiğin kedi olsaydı, yüksek ihtimal ile başka türlü düşünebilirdin. Ya da kedi bir serçe değil de bir lağım faresi yakalamış olsaydı muhtemelen bu defa kedi adına sevinecektin. Ama lağım faresi de kediden küçük ve güçsüz. Fakat sen lağım faresinin pis ve iğrenç olduğunu düşündüğün için kedi bu defa kahraman olacaktı...

Şimdi neyi ne kadar doğru seçim yapabildiğimizi anlayabildin mi? Az önceki

hikayede serçeleri beslemeye inmen ve onları seyretmen bile kendini serçelerden üstün görmen, onları beslemenin sende oluşturduğu gururun bir yansıması idi. Çok iyilik yapmak istiyorsan bir tabak ya da kase içinde buğdayı bırakır gidersin. Oturup neden seyrediyorsun ki? Çünkü sen kudretli insanoğlu kuşlara nasıl yardımcı olduğunu, onların nasıl da karınlarını doyurduğunu deneyimlemek istiyorsun. İşte egonun, nefsin en kolay yakaladığı ve kendini çok iyi gizlediği noktalar da buralar. Gurur ve kibrini yeşertiyor ama bunu da sevgi ile öyle güzel kamufle ediyor ki ortaya çıkan ikilik ve ayrılık bilincini görmeyi bırak, anlayamıyoruz bile.

Buğday da Allah'tan, serçe de... Serçe de Allah'tan kedi de... Aslında ortada çok güzel bir Rahman tecellisi var, her şey O'ndan O'na. Olması gereken oluyor. Burada güzel olanı görmek, yaratıldığın o rahmete uygun seçimler yapmak senin elinde. Bunu tevhid bilincini içselleştirerek yapabilirsin ancak. Şöyle ki, o kuşlar senin sayende doymadı, sen olmasaydın aç kalmayacaklardı ama onların karnının doymasına vesile olma şansını sen yakaladın. Mutlu olmalısın... Şöyle ki, o serçe senin yüzünden ölmedi belki de bir kaç gündür aç olan kedinin karnı doydu. Mutlu olmalısın... Sen nasıl bir seçim yaparsan o sana geri dönecek. İşte bu yüzden mutlu olmalısın.

Karma dediğimiz şeyin neden hep kirli olduğunu biraz daha iyi anladığını ümit ediyorum. Tevhid bilincini kaybetmemeye özen göster. Daha önce de çok defa tekrarladık seninle beraber: Allah var, sen yoksun, o kuş, o kedi, buğdaylar yok. Sen BİR ve TEK olanın tecellilerini deneyimleyip O'na yaklaşmak, O'nu anlamak ve O'na varmak için buradasın. Hepimiz Allah içiniz ve O'na döneceğiz, unuttun mu? BİR ve TEK olan Allah derken bile şuna dikkat ettin mi hiç?: Zaten TEK olan bir şeye neden hala BİR demek ihtiyacı hissedesin ki? TEK olanın iki ya da üç olma şansı yoktur zaten. İşte oradaki BİR sayı olarak "1" değil, BİRlik anlamındaki, BÜTÜN anlamındaki BİR.

Bilindik bir hikaye ile bugünkü konuşmamızı bitirelim. Yarın karma ile ilgili detaylara devam edeceğiz. Hikaye şöyle:

Bir adam ofisinden çıkmış ve aracına doğru ilerlerken yanına bir kadın yaklaşmış. Halinin perişanlığından ihtiyaç sahibi bir anne olduğu belli olan kadın, kucağındaki bebeğini işaret ederek derdini anlatmış. Çocuğu çok hasta, tedavi ve ilaçlar için fazlasıyla paraya ihtiyacı var. Ama eşi onları terk edip gittiği için uzun zamandır sokakta kaldıkları için tedavi olmak şöyle dursun, çocuğunun karnını bile doyuramayacak durumda. Karınlarını

doyurabilmek için yardım dilenmiş. Bunun üzerine adam neredeyse tüm parasını kadına vermiş, bununla karınlarını doyurmalarını ve kalanıyla da bebeğin tedavisini sağlamasını temenni ederek uzaklaşmış. O gün öğle yemeğinde adamla karşılaşan bir komşusu ona gerçekleri açıklamış. O kadını tanıdıklarını, kadının aslında insanların duygularını sömüren bir sahtekar olduğunu, kucağındakinin gerçek bir bebek olmadığını, sadece iyi gizlenmiş bir oyuncak olduğunu ve adamın kandırıldığını anlatmış.

--- ... ---

İşte şu anda seçimini sahtekar kadına kızmaktan yana kullandıysan kötü bir seçim, ortada hasta ve ölmek üzere bir bebek olmadığına sevinmekten yana kullandıysan iyi bir seçim yaptın.

İster inan ister inanma, ister beğen ister beğenme, şu an olduğun halin tümüyle bundan önceki yaptığın seçimlerin bir sonucu. Sürekli seçimler yapmak durumundayız. Her eylemimizin, her reaksiyonumuzun hemen öncesinde bir seçim halindeyiz. Ve dün de konuştuğumuz gibi, bu seçimlerin bir çoğunu da farkında olmadan yapıyoruz.
Her seçimimiz kendi enerji yayılımını ve türünü oluşturarak kendine dönüyor. Bu "kendine dönme" meselesini iyi anlamanı istiyorum, zira karma dediğimiz tam da bu. Örneğin birini hor görmeyi seçtiğinde aslında seçtiğin şey, bir şekilde hor görülmek. Ya da birini takdir etmeyi seçtiğinde aslında seçtiğin şey, bir şekilde takdir görmen demek.

Bu aslında bu kadar basitken bizim doğru ya da bilinçli seçimler yapamamamızın sebebi ise şartlanmalarımız. Herhangi bir konuda daha

önce yaşadığımız benzer durumlar karşısındaki davranışlarımızın benzeri ya da ortalaması olarak tepki vererek seçimler yapıyoruz ve bunun pek farkında değiliz. Bu farkında olmama hali ise şartlar ve koşullar oluştuğunda seçimlerimizi bilinçli yapabileceğimizi unutmuş olmamız. Özellikle modern hayatın gereksiz hızlılığı içinde, en çok günümüz insanının karşılaştığı bir sorun bu.

Peki bilinçli seçim nasıl yapılır?: Biraz dışarıdan bakarak. Herhangi bir seçim anında biraz yavaşlayıp, kendine dışarıdan bakma alışkanlığı elde edebilirsen seçimlerini farkında olmadan yapmak yerine bilinçli seçimler ile yer değiştirebilirsin.

Dün bahsetmiştik hatırlıyorsan, "hayata mutluluk ekmek" diye. İşte seçim yapmadan önce kendine dışarıdan bakarak sorman gereken soru tam olarak bu: "Bu yaptığım seçim mutluluk getirecek mi?" Evet, getirecek diyebiliyorsan o seçimini gönül rahatlığı ile hayatının bir realitesine dönüştürebilirsin. Ama evet cevabını veremiyorsan, bunu yapma lütfen.

Sonsuz olasılıklar içinde sınırsız seçimlerden sana, çevrendekilere veya tüm canlılığa mutluluk getirecek bir seçim yaptığında beraberindeki eylem de kendiliğinden oluşur.

Bu eylemde devamında hemen mutluluğu eker hayatına. Nasıl bugünün daha önceden ektiklerinin bir sonucu olarak oluştuysa, bugün ektiğin mutlulukta yarınını aynı şekilde çok güzel bir şekilde inşa etmeye başladı demektir.

Ama doğru seçimi yaptığını nereden bileceksin? Bu çok kritik bir soru ve seçimlerini kontrol ederek bilinçli seçimler yapma konusunda çabalamaya başladığında seni en çok zorlayacak şeylerden biri. Ama çözümü çok kolay merak etme. Sağ elini kalbinin üzerine sol elini karnının üzerine koy. Çakralar hakkında konuşurken, duygu-durum etkilerinin enerji merkezlerimizde fiziksel olarak karşılığı olduğunu konuşmuştuk. İşte yapacağın seçim, kalbine huzur veriyor ise o seçimi yapabilirsin, ama taş olup karnına oturuyorsa o seçimden vazgeçmelisin.

Sakın mantıklı kararlar verme yanılgısına düşme. Sana böyle davranman gerektiği söylendi çok defalarca biliyorum. Aklını dinle, mantığınla karar ver gibi beylik cümleleri çok duydun daha önce. Ama unutma, geleceğinin karmasını bugün yaptığın seçimler ile belirliyorsun. Akla mantığa uygun bir seçim yapmak, çıkarların ya da menfaatin için şu anda sana huzur vermeyen, hayatına mutluluk ekmeyen bir seçim yapmak belki, o da belki, kısa veya yakın vadede bir çözümmüş gibi

gelebilir. İlk zamanlarda sana faydalı gibi görünebilir. Ama uzun vadede ve bir gün mutlaka sana mutsuzluk ve huzursuzluk olarak dönecektir.

Kalbini dinlemenin akılcılıktan uzak olduğunu, seçimlerini yaparken yumuşak davrandığını, kalbinin doğruyu bulmaya yetmeyeceğini söyleyenler olabilir. Onlara kulak asma. Doğrunun ne olduğunu kalbin biliyor ve kalbin çok ama çok geniş.

Hani, Hz. Musa Rabb'ini görmek istemişti de ona dayanamayacağı söylenmişti. Israr edince Canım Allah'ım Sina Dağı'na tecelli etmişti, görünmek değil sadece tecelli etmişti de, Sİna Dağı yerin dibine geçmişti dayanamayıp.

İşte sana müjde bir Hadis-i Kutsi ile geliyor: "Benim tecellimi ne sahip olduklarım, ne gök ne de yer taşıyabildi; sadece hizmetçimin kalbi bunu yapabildi." Hizmetçim lafzına ayrıca dikkat etmeni rica ediyorum.

Kalbinde Canım Allah'ım var. Allah'ın evi inançlı kulunun kalbidir çünkü.

Yine bir Hadis-i Kutsi ile şereflendiriyor seni Rabb'im: "Ben yerlere ve göklere sığmadım, ancak mü'min kulumun kalbine sığdım."

Kim ne derse desin, sen kalbine güven, orada Allah var. Allah var; gam yok, keder yok, kötü yok, çirkin yok, huzursuzluk, mutsuzluk yok.

Seçimlerini nasıl yapacağını öğrendiğine göre artık bundan sonrası için pek güzel bir karma oluşturmaya başlayabilirsin. Ama hala ufak bir sorunumuz var. Geçmişten gelen karmik yükler ve kirler... Bunlar ne olacak?

O da yarın :)...

Yaratılışın kusursuzluğu dahilinde, kainatın matematiği de mükemmel çalışır. Hesap işleri aksamaz, şaşmaz. Ve tam da bu sebepten "hiçbir borç ödenmeden bitmez."
Şu durumda karma borçlarından kurtulmak gibi bir durum söz konusu değil. Öyle ya da böyle ödenecek. Bunu kabul etmen önemli, aksi takdirde hayatındaki olumsuzluklara yaklaşımını değiştiremeyebilirsin. Şöyle ki, herhangi bir sorun ya da sıkıntının eski bir karmik borcun ödenmesi olduğunu bilirsen, durumu anlaman ve süreci geçirmen çok daha kolay olacaktır.

Böyle olmadığı zaman başına gelen sıkıntıyı ve ıstırabı kabul etmek yerine isyan ve inkar seçeneklerine yönelmek isteyebilirsin. Bu ise tam olarak şunun gibidir. 10 TL borcunu çalışarak 1'er 1'er ödemek yerine yüksek faizle kredi çekmen demektir. Böylece isyan ve inkar

ile 15 TL daha borçlanırsın. Bu bir önceki 10 TL'nin ödendiği anlamına gelmez. Sen öyle sanırsın ama en kısa zamanda bu kez 25 TL'lik bir ödemenin taksitleri başlar. Bu sen kabullenip taksitleri ödemeye başladığında ancak olumlu bir yönde evrilmeye başlar. Aksi takdirde "Neden bunlar hep benim başıma geliyor", "Bir işim de rast gitsin dişimi kıracağım", "Gökten altın yağsa benim başıma taş düşer" gibi serzenişlerle yaşar gidersin.

Karmik borçlar ile karşılaştığımız ve ödeyebildiğimiz üç yöntemimiz var. Bunlardan ilki az önce de bahsettiğim gibi "çekmek" :)... Buraya hiçbirimiz boş yere gelmedik ve her ne oluyorsa hiçbir şey sebepsiz yere olmuyor. Başına gelen herhangi bir sıkıntı anında şikayet, isyan ya da inkar seçeneklerine yönelme lütfen. Kabul edersen dert senin derdin olacak ve senin olan bir şeyi kontrol edebilirsin.

Bu ilk yöntem bir seçenek değildir, bunu iyi anlamanı istiyorum. Çekeceksin yani :). Herkesin çektiği gibi sen de ettiğini çekeceksin. Çekeceksin ki o kir üzerinden aksın, sökülsün gitsin. Böyle böyle temizleyeceksin kalbini, süpüre süpüre, sürte sürte. Kalp evini temizleyeceksin sahibi gelsin otursun. Yani demem o ki, dert sandığın şey, sıkıntı dediğin şey aslında senin için bir lütuf. Güzelleşiyorsun,

kıymetini bil. Belki biliyorsundur, küçük ve pürüzlü taşları sürekli titreyen ya da dönen büyük kazanlara atarlar. Bu taşlar o kazanın içinde birbirine sürte sürte, birbirlerine çarpıp alt alta, üst üste gele gide pürüzsüz ve cilalı taşlar haline gelirler. İşte sen de her sıkıntında pürüzlerinden arınıyor, temizleniyor ve cilalanıyorsun. Her yanı keskin ve biçimsiz çakıl taşına kimse itibar etmez ama cilalanmış, pürüzsüz ve parlak bir taşa herkes dönüp bir kere bakacaktır. İşte cazibeli olmak diye bahsettiğim şey bu. Sen derdini bir sorun ya da hastalık olarak görüyorsun ama derdin aslında senin ilacın ve makyajındır. Onu sev ve ona sahip çık. Ben bu birinci yönteme kabuk diyorum. İçindeki güzelliğin açığa çıkması için o kabuğun kırılması gerekiyor ki kırılırken birazcık da can yakması doğaldır.

Gelelim ikinci yönteme. Bu ikinci yöntemin adına da filiz derim ben. Bu derdine ya da yaşadıklarına farkındalık ile bakma yöntemidir. Derdi veren Allah, bunu biliyoruz. Ama bundan önceki konuşmalarımızda da ne demiştik, Allah kuluna zulmetmez. İşte çok iyi anlamanı istediğim ve dikkat etmeni rica ettiğim ince bir husus var burada. Daha önce yaptığımız bir seçimin ve eylemin sonucu olarak başımıza bir sıkıntının gelmesini anlayabiliyoruz:

Çünkü, her şeyde olduğu gibi, hesap görenlerin

en hayırlısı ve en yücesi, yine ve şüphesiz, Adil olan Allah'tır.

E, ama madem ki derdi, sıkıntıyı veren de Allah ise nasıl oluyor da bize zulmeden Allah olmuyor? Çünkü O, o kadar güzel, o kadar ince, o kadar zarif ve o kadar naif bir öğretmendir ki sana verdiği sıkıntının içinde bundan sonraki hayatını güzelleştirecek bir hediye vardır. Yani aslında seni eğitirken hem temizler hem de bir şey öğretmektedir. İşte bu ikinci yöntem çektiğin sıkıntının içindeki güzelliği ve nimeti görme aşamasıdır. Birinci aşamayı işlediğin suçun karşılığı olarak içeride kalman gereken zaman gibi düşün. Bu ikinci aşama ise içeride geçirdiğin süre içerisinde sana ücretsiz olarak verilen mesleki bir eğitim gibidir. Tamam, ettiğini çekiyorsun ama onun içinde senin bundan sonraki hayatını daha güzel, daha faydalı ve daha kolay hale getirecek bir hediye var. Şunu hiçbir zaman unutma: Allah kuluna hediye vereceği zaman bunu sıkıntıya sarıp paketler. Ambalaj ne kadar büyükse hediye de o kadar büyük demektir. Canım yol arkadaşım, içinde hediye olduğunu bildikten, hediyeyi gönderene güvendikten sonra, bir ambalajı açmak ne kadar sorun olabilir? Kocaman bir hediye paketin varsa eğer, onu sevinç ve merakla, sabırsızlıkla mı açarsın, yoksa ne uğraşacağım bu paketi açmakla mı dersin? Buna dikkat et ve lütfen aklından şu soruyu

çıkarma: "Bu yaşadığım şeyin içindeki gizli fırsat ve saklı güzellik nedir?"

Çünkü, her şeyde olduğu gibi, öğretenlerin en güzeli ve yücesi, yine ve şüphesiz, Rabb olan Allah'tır.

Geldik son aşamaya. Madem ki kabuğunu kırma sabrını ve cesaretini gösterdin. Madem ki o acının içinden çıkan güzelliği, filizi gördün ve büyüttün. O filizin fidan, fidanın ağaç oldu. İşte şimdi meyve verme zamanı. Diğer insanlara ve tüm canlılığa iyilik ve hizmet etmek için her fırsatı değerlendir. Kendine fırsatlar bul. Her yaptığın "karşılıksız" iyilik için karmanın kötü yüklerinden, kirlerinden birçokları silinecek. İşte bu da iyi hal indirimindir.

Hem bizim bi' tanecik iki cihan serverimiz var ya, güzellerin en güzeli, yakışıklıların en yakışıklısı, biricik inci tanesi, gülünce güller açan güllerin efendisi, ne demişti: "Sadaka belayı defeder." Yönümüz O'na doğru, istikametimiz O'nun ayak izlerini takiben, tüm karanlıklar içinde takip ettiğimiz ışık O'nun nuru olursa, hiçbir sorun kalmayacaktır.

Bazen bana kızanlar, eleştirenler oluyor: Allah'tan bahsederken "Canım" diyorsun, yok "Biriciğim" diyorsun. Rasulullah'tan (s.a.v.) bahsederken "güzel" diyorsun, "yakışıklı"

diyorsun diye. Sanki (haşa) aşırı samimiymiş gibi, çok yakınıymışım gibi... Bu bir umudun ifadesidir, yol arkadaşım. Benim hak ettiğimden değil tabii ki, olacağından da değil ama bir umut işte, günahsız bir ağızın isteği ile, samimi bir kalbin ricası ile, belki senin bir duan ile: Bir gün Onlar da beni anarken, bir kerecik sadece bir kerecik olsun "Sercan'ım" derler mi? diye...

Ben seni unutmuyorum, senin de beni dualarında unutmadığını ümit ediyorum...

En çok da bugün konuşacağımız konuda anlaşılır olamamaktan korkuyorum. Çünkü ne zaman çabalama, zorlama, mücadele içine girme dediğimde herkesin aklında başka başka şeyler canlanıyor ve bu "ille de çok çabalamak lazım" duvarlarını yıkmak gerçekten çok zor oluyor.
Çevremizdeki mucizelerin davranış biçimine baksak aslında ikna olmak çok kolay ama bakıp kabullenmek lazım. Gördüğün halde hala "ama bu böyle", "ama şu şöyle" demeye devam edersen buradaki inanılmaz güzelliği göremeyeceksin.

Şeftali meyvesine dikkatini vermeni isteyeceğim.

Bu meyve, ağacında olgunlaşır ve dalından düşer. Dalından düşmek için hiçbir çaba sarf etmez sadece öyle meyve gibi durur. Ya sapı

kurur, ya rüzgar şiddetli eser, ya da bir kuş gelir, çarpar, gagalar falan.

Yere düştüğünde ezilir ve belki de biraz parçalanır. Bunun içinde hiçbir şey yapmamıştır. Öylesine düşmüştür, yerçekimi kuvveti onu aşağı doğru çekmiştir, yerküre ile buluştuğu andaki sürtünme ve basıncın meyve dokusuna olan etkisi oranında ezilme ya da parçalanma gerçekleşir.

Sonra önce kurumaya ve sonra çürümeye başlar. Kurumak için hiçbir şey yapmaz. Güneş ısısı ile içindeki su buharlaşır, meyve dokusu önce çatlayıp sonra belirli çizgiler ile ayrılarak büzüşüp parçalara ayrılır. Rüzgarın da etkisi ile bünyesindeki tüm su havaya karışır gider. Bu arada onu ısıtan güneş de ısınmak ve ısıtmak için hiçbir şey yapmaz. İçindeki hidrojen ve helyum arasındaki karşılıklı füzyon ve defüzyon ile ısı ve ışık oluşur, güneş sadece vardır, bunlar için herhangi bir çaba sarf etmez. Rüzgar ise aynı şekilde esmek için hiçbir şey yapmaz. Bir yerlerde soğumuş hava ve su buharı kütlesi vardır, bir yerlerde de ısınmış hava ve su buharı kütlesi vardır, karşılıklı olarak yer değiştirirler, kendilerini bırakırlar ve akarlar. Bu sayede bir hava akımı oluşur ama aslında ısınan ve soğuyan hava ve su buharı kütleleri de ısınmak ya da soğumak için hiçbir şey yapmamışlardır.

Şeftali çürüme aşamasında artık bakterilerin etkisi ile çözünmeye başlamıştır. O bakterileri oraya çağırmamıştır. Zaten o bakteriler de oraya gelmek için hiçbir şey yapmamıştır. Zaten varlardır, ve hazır şeftali yere düşmüşken onu tüketirler. Çürüye çürüye şeftalinin sadece çekirdeği kalmıştır geriye.

Şimdi bu şeftali çekirdeğinin çimlenebilmesi için toprak altına girmesi gerekir. Ama çekirdek de bunun için hiçbir şey yapmaz. Öylece durur, sadece vardır. Sonra belki birileri üzerine basar ya da yağmurlar ile altındaki toprak yumuşar ve çöker veya bir güneş, bir yağmur, bir gece, bir gündüz, bir soğuk, bir sıcak derken koca bir yaz ve sonbahar mevsimi boyunca toprağın altına gömülür. Asla toprağı kazmaya, toprağın içine girmeye çalışmaz. Bu arada gece, gündüz ve mevsimlerden bahsettim ya, işte bunların olması da Dünya'nın Güneş ve kendi etrafındaki hareketlerinden dolayı oluşur. Ama Dünya da ne kendi çevresinde ne de güneşin çevresinde dönmek için hiçbir şey yapmaz. Döner haliyle vardır ve hiçbir direnç göstermeden akar durur.

Sonra kış gelir. Bunun için de hiçbir çaba gerçekleşmemiştir ama kış her sene gelir. Şeftali çekirdeği toprağın altında öylece durur. Hava soğur, soğur ve soğur. -4 derece olduğunda şeftali çekirdeğinin sert kabuğu

açılır. Bu, çekirdekteki liflerin büzüşmesi, küçülmesi ve birbirleri ile olan bağlarından dolayı çekiştirmeleri ile gerçekleşmiştir. Kendiliğinden, şeftali çekirdeğinin kabuğu açılmak için hiçbir şey yapmamıştır. Şimdi su gereklidir. Ama çekirdek bunun için de hiçbir şey yapmaz. Yerçekiminden dolayı, toprakta bulunan nem açılan kabuktan içeri doğru iner ve iç çekirdeğe ulaşır. Şimdi çimlenme zamanıdır...

Çimlenme başladıktan sonra ortaya çıkan filiz ve ilk yaprak kendini toprağın üstüne çıkarmalı ki fotosentez yapmaya başlamalıdır. Ama çekirdek bunun için de hiçbir şey yapmaz. Sadece aldığı su ile büyür. O büyüdükçe toprağı iter. Ama itmek için de hiçbir şey yapmaz. Sadece büyüdüğü için toprak mecburen açılır. Sonra filiz baş verir yeryüzünde. Güneş doğar, ışık yeşil hücrelere ulaşır. Hücre merkezindeki klorofil senteze başlar ve büyüme gerçekleşir. Bu esnada filiz de yaprak da ışığı aramaz, sadece filiz olarak vardır ve ışık gelir, hücreye ulaşır, klorofil aktif hale geçer.

Filiz büyür, fidana dönüşür. Gövdesi genişler ve dalları uzamaya başlar. Bunun için su gereklidir. Ama fidan suyu çekmek için de hiçbir şey yapmaz. Suyu yukarı çekmek gibi bir çaba içine girmez asla. Osmos basıncı farkından dolayı topraktaki su köklerden en uç dallara kadar

kendisi yürür. Yürür dediğime bakma, bu yerçekimine ters bir harekettir ama süngerin suyu çekmesi gibi hiçbir çaba olmadan kendiliğinden gerçekleşir. Çok su olan yerden az su olan yere akar sadece.

Bu böylece devam eder. Dallar, yapraklar, yeni dallar, yeni yapraklar, çiçekler, mevsimler derken yıllar geçer. Bu arada şeftali ağacı hiçbir şey yapmaz. Öylece durur, bir şeftali ağacı olarak vardır sadece. Rüzgar eserse kımıldar, güneş açarsa ısınır, yağmur yağarsa beslenir. Ama, "burası gölge biraz sağa kayayım" dediğini görmezsin hiçbir zaman :). Öylece, sadece öylece bir şeftali ağacıdır artık.

Sonra gün gelir, bir sürü çiçeğinden birçok meyvesi oluşur ve yüzlerce şeftali olur. Hiçbir şey yapmayan, hiçbir çaba göstermeyen, sadece var ve teslim olan bir şeftali, tek bir şeftali, yıllarca yüz, bin, milyon şeftali olur...

HAY'dır Allah, HAK'tır Allah...

Hiçbir şey yapmadan böylesine bir mucizeye varan şeftaliye bakınca, bir şeftali kadar olamadık diye düşünebilirsin. Ama kendine haksızlık etme, sen de bu teslimiyeti unutmuş bir şeftalisin. Aynı bu şeftalinin yaptığı gibi, tamamen teslim olduğun, hiçbir çaba sarf etmediğin, sadece var olduğun ve tüm ilahi

nizam ve ahenge kendini bıraktığın bir "dokuz ay on gün" var hayatının başlangıcında. O dokuz ay on gün sonrasında yeryüzünde kendini gösterdin ve hiçbir şey yapmamış olmana rağmen tüm canlılar arasındaki en mükemmel organizmaya, en yüksek bilince ve en temiz ruha bürünmüş olarak geldin.

İlahi nizam içindeki kusursuz ahenge ve bu ahenk içinde aslında hem çok küçük olduğumuza hem de bu ahengin zaten her şey için işleyen bir düzeni olduğuna dikkatini çekmek istedim. Bu ahenge teslim olmak her şeyi çok ama çok kolaylaştıracaktır.

Çünkü her şeyde olduğu gibi, düzen kuranların ve yönetenlerin, en iyisi, en büyüğü, en güzeli, en hayırlısı, en mükemmeli, en sonsuz, sınırsız ve kusursuz olanı, yine ve şüphesiz, Kayyum olan Allah'tır.

16

OL! DEYİNCE OLAN OLUR, OLDURAN OLDURUR

Az Çaba Yasası hakkında konuşurken ilk korktuğum şey, mücadelecilik bağımlılığı yüzünden itiraz görmesiydi. Bunun dışında ise, ikinci bir yanılgı olarak, yasanın bir tembellik öğretisi olarak algılanması...
Bunun önüne geçmek için dün hayat hikayesine baktığımız şeftali arkadaşa tekrar bakalım istersen, bu defa biraz daha yakından ve derinden.

Dalından düşme konusunda hiçbir çaba sarf etmeyen şeftalimiz aslında hiçbir şey yapmıyor değildir. O ana kadar çok güzel bir şeftali olmak için milyonlarca hücre bir araya gelmişti. Elinden gelen en güzel şeftali haline gelmiş ve bu şeftalinin ağırlığı ile kendini yer çekimine bırakmış idi. Aslında yere düşmesini sağlayabilecek bir ağırlığı vardı. Ama o, yere düşmek mi, bir çocuğun öğün lezzeti mi, bir çiftçinin sevinci, bir kuşun ya da bir pazarcı

esnafının rızkı olmak arasında bir hedefe sahip değildi. Sadece olabileceği en güzel şeftali olmuştu ve razıydı. Tam da bu rızasından dolayı yardım geldi; olması gereken zamanda, olması gereken şiddette bir esinti, olması gerektiği gibi onu dalından kopardı.

Bu yardım sayesinde artık toprak ile buluşmuştur. Çok güzel bir şeftali olduğu için yumuşak dokusu parçalanmış ve çekirdeği ile birlikte düştüğü yere güzelce tutunmasını sağlamıştır. Yere düşmesiyle kendi yoluna ve yolculuğuna başlamıştır artık.

Olabildiği en güzel şeftali olduğu için kolayca salar suyunu, kurur ve çürür. Bu günlere gelmesinde çok payı olan toprağa borcunu ödeyebilmektedir artık. Tüm organik yapısı ve mineralleri tam da bugün için biriktirmiştir. Kendisine yurt olan toprağı daha güzel bir hale getirmek için her şeyini verir. Hem toprağa, hem canlılara ve tüm canlılığa... Ve tabii ki iyiliğin karşılığı muhakkak iyiliktir, bu da karşılıksız kalmaz. Bu sayede hem toprak, hem güneş, hem rüzgar, hem bakteriler ve irili ufaklı bir çok yer canlısı ona yardım etmiş, içindeki hazinenin ortaya çıkmasını sağlamışlardır.

Bedeninden sıyrılan çekirdek, özü ile birlikte halvettedir artık. Beslenme yok, sulanma yok, sert kabuğun içindeki özü karanlıkta, hiçbir şey

yapmadan ve dirençsiz ve teslim... Beklerler... Olabileceği en güzel şeftali olduğu için kabuğu bu bekleyişe hazırlıklıdır. Serttir, dayanıklıdır, toprağa tutunacak bir yüzeye ve geçirgen olmayan bir bütünlüğe sahiptir. Bütün bunlara sahip olabilecek bir gayret, şimdi bu sabredişin mimarıdır. Nelere sahip olduğunu bilen çekirdek, hiçbir şeye sahip olamadığını da hiç kimsenin sahipsiz kalmadığını da bilir. Sahiplerin sahibine bırakır kendini... Teslim ve dirençsiz...

Çünkü, her şey de olduğu gibi, sahip olanların da en güzeli ve en sevgilisi, yine ve şüphesiz, Malik-ül Mülk olan Allah'tır.

Özü karanlıkta 40 hafta geçirmiştir. Toprak altına inmişlerdir. Ne yağmurlar, ne baskılar, ne böcekler ne çeşit çeşit canlılar gelmiştir de o kabuğu kimse geçememiştir. Çünkü bugüne kadar olması gerektiği gibi olmuş ve teslim olmuştur. Halvet hak edene görünür. Böylece karanlıkta 40 hafta geçiren çekirdeğe yine yardım gelir. Sıcaklık -4 dereceye iner. Hiçbir yer altı canlısının güç yetiremediği kabuk "dosdoğru" bir çizgiyle açılır. Kendiliğinden... Dosdoğru yolda olanın her işi de dosdoğru olduğu gibi.

Özü açığa çıkmıştır artık. Özünü bulan suyunu da bulur. Topraktan süzülen temiz su öze iner.

Şimdi yolda yürüme vaktidir. Adım adım, kök kök, dal dal, yaprak yaprak... Varmak istediği menzile uzar da uzar, yükselir de yükselir.

Bu yolculukta da önce teslimdir filiz, güneşi kabullenir, suyu kabullenir, rüzgarı kabullenir, sıcağı, soğuğu, ışığı, karanlığı, günleri, haftaları, ayları, mevsimleri kabullenir. Hiç şikayeti olmaz, hiçbir direnç göstermez, fidan olur.

Fidan olmanın sorumluluğunu alır. Yapraklarını açar, dallarını uzatır. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi, hiçbir camlıyı suçlamaz. Yapması gerekeni en iyi şekilde yapar. Olması gerektiği gibi olur, ağaç olur.

Ağaç olmanın, oldurulmanın kıymetini bilir. Hiçbir ikna ve ispat çabasına girmez. Savunmaz kendini teslim olur. En hayırlısı olmuş olandır. Olur... Tomurcuk olur, çiçek olur, meyve olur.

OL DEYİNCE OLUR...

OL DEYİNCE OLDURUR...

Çünkü, her şey de olduğu gibi, güçlülerin en kuvvetlisi, her şeye gücü yeten, yine ve şüphesiz, Kaviyy olan, Kadir olan Allah'tır.

...

Şeftalinin içinde gizli dervişi gördüğümüze göre :), yarın "ol deyince olduran" sırrına bakalım mı beraber? Çabaladığımızda veren Rabb'im nasıl ve ne zaman çabalamasak da verir, mucize dediğimiz yardımların arkasında neler yatar, hibeler nasıl gelir?

Yaratılışın ahengi doğası itibari ile kusursuzdur. Hiçbir uyumsuzluk yoktur ve kendiliğinden çalışır. Bizler, özellikle son iki yüzyıldır, her ne kadar bunu matematiksel verilere ve fiziksel kuramlara bağlamaya çalışsak da, bu mükemmellik sezgiseldir. Ve biz sonuçları her ne kadar olumsuz ve kötü isimler ile nitelendirsek de her zaman tamamlayıcıdır, BİRleyicidir, destekleyicidir.
Yani demek istiyorum ki: "Sen bilmezsin Allah bilir."

Mucizeleri hepimiz severiz. Kendi başımıza geldiğinde zaten birer dönüm noktası niteliğindedir lakin başımıza gelmese bile, başkalarının mucizelerini dinlemeyi bile severiz. Çünkü her ruh Rabb'ine varmak ister ve O'nun farkına vardıracak her şeye ilgi duyar. İnançlı ve inançsız olması bile önemli değildir, mistisizm, olağanüstülük, doğaüstücülük ekollerinin bu

kadar ilgi duyması da bundandır. Yüzüklerin Efendisi ve Harry Potter'ın bu kadar sevilmesi de...

Peki, neye mucize deriz? Ne olursa bunu mucize olarak adlandırırız? Çok değişik cevaplar verilebilir ama işin özü şudur: "Çabalamadan, kendiliğinden gerçekleşen eş zamanlılıklar."

Şöyle ki, bir sınav için bir hafta boyunca çok çalışıp hazırlandığında, iyi bir not alırsan buna mucize demezsin. Ama çeşitli sebeplerle sınava hazırlanamayıp da, okula giderken, servis aracında alelacele kitabı karıştırırken çözümünü gördüğün üç sorunun birebir olarak sınavda karşına çıkmasına mucize dersin. İşte bu gibi eş zamanlılıklar hayatının bir realitesi haline gelsin istiyorsan, bugünkü konuşmamız senin için çok heyecanlı geçecek demektir.

Öncelikle şunu hatırlamanı istiyorum. Yedinci gün seninle ne kadar sonsuz bir rahmetin, bir sevginin sonucu yaratıldığımızı konuştuk. Şimdi sen her isteğinde odağına sevgiyi mi koyacaksın yoksa egonu mu koyacaksın buna karar ver. Odağında sevgi olursa neler olacak neler... Odağında nefsin olursa başına neler gelecek neler :)... Çünkü hepimiz sevgiden yaratıldık ve sevgi tevhid demektir, her şeyi bir arada tutan demektir. Ego ise ikilik demektir, ayrılık demektir.

Ben, ben, ben, ben... Ego "Ben" demek, "Ene" demek, nefs demek. Sen her ne istiyorsan; başarı, para, kariyer, mal, mülk, ev, araba, şan, şöhret, aklına ne geliyorsa... Bunları sadece kendin için istiyorsan, bunlardan hangisini elde edersen et, elde edemezsin demiyorum, başına bela alacaksın. Her haltı olabileceksin ama mutlu olamayacaksın. Ama bunlardan hangisini kendin ile birlikte, başkalarına, diğer insanlara ve tüm canlılığa iyilik ve hizmet için istediğin zaman, çok mutlu olacaksın. Tat alacaksın. Keyif edeceksin. Güzel olacaksın. Güzelleşecek ve güzelleştireceksin.

Ve bunları kendin için istediğinde, sadece kendin için istediğinde, o kadar çok çalışacaksın ki, o kadar çok yorulacaksın, o kadar çok sıkıntı ile bunlara kavuşacaksın ki, ne tadı kalacak ne tuzu. Ama bunları kendin dışındakilere duyduğun sevgi ile istersen, çalışırken de güleceksin, yorulurken de güleceksin, elaleme sıkıntı gelen sana keyif olacak, ölene dek ağzın kulaklarında gezeceksin. Diğerlerinin sevgisiyle büyüyeceksin, sevgini büyüteceksin, kocaman bir kalbin olacak, herkes ve her şey oraya sığacak, Rabb'in oraya sığacak, oraya yerleşecek.

Nefsin için olursa beden dediğin bu ceset her şeyi çalışarak yapmak zorunda olan bir engel

olacak, iyilik için olursa beden, buna aracı olan bir şükür vesilesi olacak. Egon için olursa beden dediğin bu ceset sürekli yorulan yetersiz bir organizma olacak, hizmet için olursa gece üçte uyanan bu bedene, ellere, gözlere, kulaklara minnet duyacaksın. Kendin için olursa "neden bütün bunlar beni buluyor?" olacak, sevgi için olursa, her ne olursa olsun "Lebbeyk Allahumme Lebbeyk" olacak.

Başkalarının intiharı düşündüğü sıkıntılarda sen yüzünde bir tebessüm, gözünde bir damla yaş ile "Emret Canım Allah'ım, buyur" diyeceksin, "Lütfun da hoş, kahrın da hoş."

Rabb'im gelmiş diyeceksin. Bugün bana fakirlik ile gelmiş, hoş gelmiş. Bugün bana hastalık ile gelmiş, sefalar getirmiş. Bugün mahcup olmamı mı istemiş? Bugün haksızlığa uğramamı mı istemiş? Bugün üzülmemi, bugün yorulmamı, bugün uykusuz kalmamı, bugün geç kalmamı, bugün de erken kalkmamı mı istemiş? Nasıl olmuşsa olmuş, "Benim Canım Allah'ım gelmiş" diyeceksin, "İyi ki de gelmiş, O bana yeter."

Daha anlatmak istediklerime başlayamadım ama bu meseleyi artık çözmüş olmamız gerekiyor. Şu egodan kurtulalım artık. Şu iki unsuru tam yerleştirmedikçe bundan sonrakileri uygulamak pek mümkün değil.

Sen çok küçüksün, kendini önemsemeyi bırak. Buna çok ama çok fazla enerji harcadığın için başka hiçbir şeye enerjin kalmıyor. Bu yüzden yaradılış itibari ile bir mucize olsan da hayatında mucizeler göremiyorsun.
Tek büyük olan Allah. Bunu anlayıp bunun farkındalığı ile yaşamaya başlamadığın sürece, ölene kadar çalışmak ve çabalamak zorunda kalacaksın.
Buraya kadar anlaştıysak, gelelim mucizelerin üç anahtarına.

Birincisi: "En hayırlısı olmuş olanın kendisidir. Olması gereken olmuştur, iyi ki de olmuştur." Şu anda her ne oluyorsa, milyarlarca yıllık kainatın tüm devinimi bu anı yaratmak için olmuştur.

Şöyle örnek vereyim: Bugün iş yerinde amirin seni azarladı mı? Azarlanmayı hak etmiyordun diyelim ya da azarlamadan da bunu konuşabilirsiniz diyelim. Sen bununla mücadele içine girersen, şunu demek istiyorsun. Şimdi, 13,8 milyar yıl önce büyük patlama oldu, bundan 380.000 yıl sonra ilk protonlar oluşmaya başladı, 150 milyon yıl sonra ilk büyük kütleler kendini göstermeye başladı, 5 milyar yıl sonra Samanyolu Galaksisi oluşmaya başladı, 9 milyar yıl sonra Güneş kendini gösterdi, 4,5 milyar yıl önce Dünya oluşmaya

başladı, 3 milyar yıl önce ilk tek hücreli canlılar belirmeye başladı, Adem ve Havva yasak meyveyi yedi, tahminen 200 - 250 bin yıl önce Dünya'ya insan indirildi, Nuh tufanı oldu, Musa Kızıldeniz'i geçti, İsa göğe yükseldi, Canım Efendim (s.a.v.) Dünya'yı şereflendirdi, Türkler müslüman oldu, 1071'de Sultan Alparslan Anadolu'yu fethetti, Melikşah Selçuklu'yu yükseltti, 1299'da Osman Gazi Söğüt ve Domaniç'e yerleşti, 1453'te Fatih İstanbul'u fethetti, 1919'da Atatürk Samsun'a çıktı, 1923'te cumhuriyet kuruldu, 1990'da Kosgeb kuruldu, 2010'da senin işveren destek aldı, firmasını kurdu, 2020'de senin amirini, 2021'de seni işe aldı... Bütün bunların sonucunda sen bugün azar işitiyorsun.

Bu saydığım silsilenin içinde herhangi birisi olmasaydı sen bugün bu durumu yaşamayacaktın, biliyorsun değil mi? Her şey bambaşka olacaktı. Sen de diyorsun ki: "Aman ben azar işitmeyeyim de, az önceki liste tekrar bi' düzenlensin" :)... Yok yaaa...

Sen de, amirin de bu ilahi düzenin içinde o kadar küçüksünüz ki, sen hala sana kızanın ya da seni azarlayanın amirin olduğunu düşünebiliyor musun? Şu ana kadar ne olduysa senin bu anı yaşaman için oldu. Sence bu kadar hazırlığı amirin yapmış olabilir mi? O zaman kimdendir şu anda yaşadığın? Kim gelmiş:

Rabb'im gelmiş. Sen bu yaşadığından bir şey öğren diye, bundan nasiplen diye yapılmış olan bu kadar hazırlık varken artık mücadele etmeyi bırak da "kabullen" artık. Kabullen, razı ol, sana bu hazırlık ile nasıl bir hediye göndermiş Rabb'im onu anlamaya çalış. Artık her olanın olması gerektiği gibi, olması gerektiği zamanda, olması gerektiği için olduğunun, her şeyde ve her işte Rabb'inin farkına varmayı, farkında olmayı birincil alışkanlığın haline getir.

Bu kabullenmeyi alışkanlık haline getirmediğin için her şeyden şikayet eder haldesin. Ve hep birileri ya da bir şeyler buna sebep oluyor sanıyorsun. Ama sorun senin içindeki bu kabullenmeme duvarlarında. Amirin seni azarlıyor, sen amirin seni azarladı diye üzüldüğünü sanıyorsun. Hayır, senin içinde "beni azarlamamalı" diye bir duvar var, amirinin sesi oradan yankılanıyor. Senin duyduğun ses o duvardan gelen ses. Dışarıdan yüksek sesle bir motorsiklet geçiyor, bundan rahatsız oluyorsun. Ama emin ol o motorsiklet seni hiç mi hiç tanımıyor ve seni rahatsız etmek istemesi pek mümkün değil. Senin için de "motorsiklet sesini sevmiyorum" isimli bir duvar var, sen o duvardan gelen sesten rahatsız oluyorsun. Ya da gençler açmış Tofaş'ın penceresini, araba 500 lira müzik seti 1500 lira, köklemişler Ferdi Tayfur'u: "Derbedeeeerrrrr" :)... Sen de tüm gençlere giydiriyorsun evde, yok şöyle

saygısızlar, yok böyle utanmazlar, kuduruyorsun :)... İşte o müzik seti de o Tofaş da seni hiç tanımıyor. Onlar başka bir şey, sen başka bir şeysin. Senin içinde "yüksek sesle müzik dinlenmez" duvarı var, o ses oradan yankılanıyor ve sen bundan rahatsız oluyorsun. Bütün bunlar yapılmalı ya da özgürlükler sınırsızdır demiyorum, sakın beni yanlış anlama. Ama sen bu "yargı" duvarlarını içinde kurmamış olsan o sesler sende hiç durmayacak, içinden geçip gidecek ve sen hiç rahatsız olmayacaksın. Olanı kabullenirsen, söylenmek yerine yapılması gerekeni yaparsın. İşte bu da seni ikinci aşamaya getirir.

İşte ikinci aşama: "Öncelikle sen olmak üzere hiç kimse suçlu değil." Şu anda olan, olması gerekendir ve öncesindeki tüm zamanlar bunun olması içindir. Bunu kabullendiğinde artık suç ve suçlu diye bir şey kalmadığını da göreceksin. İşte tam bir sorumluluk almak budur. Artık ne kendini ve ne bir başkasını ya da başka bir şeyi de suçlayamayacağına göre "keşke" sözcüğü senin kelimelerinden biri olamaz.

Tam sorumluluk sahibi biri olarak artık yapman gereken tek bir şey vardır: "Yeni duruma bir reaksiyon vermek." İşte "an"da kalmak ve sıkıntının içindeki fırsatı görmek de kendiliğinden oluşur böylece. Bu gerçekleştiğinde ise artık her üzüntü ve sıkıntı

diye adlandırdığın aslında bir fırsat, her kötü ya da zalim diye adlandırdığın artık bir öğretmendir senin için.

Ve gelelim enerjini en çok ziyan eden üçüncü aşamaya: "İkna ve ispat çabası en gereksiz yüktür." Bunun ne kadar büyük bir enerji israfı olduğunu anlamak için hem kendi günlük çabana hem de çevrendekilerin günlük çabalarına alıcı bir göz ile bak lütfen. Görecek ve fark edeceksin ki neredeyse hemen herkes gün boyu kendi aklındakini ve fikrini birilerine kabul ettirmek için kendini paralıyor.

İşte buradaki en büyük tehlike şudur ki; sen olana razı olmuyor, benim dediğim olsun diyorsundur. Bu da bildiğin kibirdir aslında. Bundan vazgeçmeyi de öğrendiğinde artık tam teslimiyet yerleşecek bünyene. Bu da tamam olduğunda, savunmaktan, ikna etmekten, ispat etme çabasından vazgeçtiğinde mucizelerin gerçekleşmesi için çok ama çok büyük bir enerji boşa çıkmış olacak.

Bunu başardığında tüy gibi hafifleyeceksin. Artık tüm sorunları bir kenara çekilecek, sorun diye bir şey kalmayacak. Özgür ve daima mutlu olacaksın. Kavganın, tartışmanın, karşılık vermenin, kendini savunmanın neden ikilik olduğunu, neden tevhide aykırı olduğunu hem anlayacak hem de yaşayacaksın. Her zerrede

Rabb'ini görecek ve nasıl da güzel göreceksin her şeyi. Sınavdan kötü not mu aldın, ne güzel kaldım dersten diyeceksin. Ateşin mi çıktı, ne güzel hasta oldum diyeceksin. İş mi batırdın, ne güzel iflas ettim diyeceksin. Kovuldun mu, ne güzel iş fırsatları var önümde artık diyeceksin.

Her ne gelirse başına, her ne olursa olsun hayatında, savunmayacaksın, dertlenmeyeceksin, bakacaksın şöyle bi' gökyüzüne, yüzünde kocaman bir gülümseme: "Benim vekilim Allah'ımdır. O ne güzel vekildir, O bana yeter" diyeceksin. Zaten başka hiçbir şeye gerek kalmadığını hissedeceksin.

İşte bundan sonra bir bakacaksın birçok şey kolaylaşmaya başlamış. Çok çalışırken, çok çabalarken canını çıkartan birçok şey kolayca hallolmaya başlamış. Birçok şey de sen daha çabalarken kendiliğinden çözülmeye başlamış. Ve en güzel tarafı hediyeler ve lütuflar da gelmeye başlamış kendiliğinden. Nasıl anlatsam, bedava bildiğin beleş... :)... Sen hiçbir şey yapmamışsın, öylesine bir aklında geçirmişsin de "pat" diye önünde bitivermiş. Bunlara tanıklık ettikçe daha da mutlu daha da teslim olacaksın.

Şimdi'nin keyfini süreceksin, katıksız özgürlüğün tadını çıkaracaksın, her şeyin senin için zaten hazır olduğunu bileceksin, seni

üzmek isteyenler senden çok üzülecek, belki de çok kızacak, kuduracak, anlam veremeyecekler. Ha, sana deli diyecekler mi?:

"İnşaAllah, inşaAllah"... :)...

Kaş yaparken göz çıkarmak diye bir tabir var biliyorsun. Bu tabiri karşılayacak bazı şeyler duyduğum için araya girmek zorunda hissettim kendimi. Normalde bugün biraz bahsedeceğim konuyu bu konuşmamızın son günlerine saklamıştım ama dediğim gibi araya girmem gerekli oldu ne yazık ki.
Sürekli şöyle şeyler duyuyorum: "Hayatın bir anlamı yok", "Bu dünyaya dair bir şey yapmak istemiyorum", "İnzivaya çekilmek istiyorum", "Dünyadan elimi eteğimi çekmek istiyorum", "Her şey anlamsız geliyor" gibi gibi... Bir de dönüp dolaşıp bütün bu söylemlerin bağlandığı bir tabir var ki bence çok yanlış anlaşılıyor: "Ölmeden ölmek".

Sorsam herkes ölmekten korkuyor ama nedense iki kere ölmeye de herkes çok meraklı :). Bir kenara çekilmek, sadece ibadet etmek ya da manevi unsurlarla ilgilenmek, çalışmayı,

gayret göstermeyi ve çabalamayı anlamsız görmek, tüm maddi gereksinimleri reddedip sadece ruhsal yönelimlere kıymet vermek gibi bir moda var sanki ortalıkta dolaşan.

Buradaki dengeyi sağlamak konusunda zorluk çekilmesini anlayışla karşılayabiliyorum. Evet, her birimiz maddi unsurlara gereğinden fazla bağlı biçimde yetiştirildik, bunu daha önce konuştuk. Gerek para olsun, gerek ihtiyacımız olmadığı halde dayatılan, zorunluymuş gibi gösterilen mülkler olsun bizi madde alemine çok bağlı hatta bağımlı bir hale getirdi. Şimdi bunun tersini manevi taraf için yapmanın bir manası yok.

İlk olarak şunu iyi anlamak gerekiyor: Biz Dünya'dayız. Fiziksel bir boyuttayız ve yaşamlarımızı burada sürdürüyoruz. Burayı tamamen dışlamak da ne demek oluyor? Neymiş, sadece ibadet etmek istiyormuş. Keşke dağ başında bir evi olsaymışmış, sabahtan akşama kadar sadece ahireti için çabalasaymış. Bize ne olursa olsun yani, şehirde kalanlar bu dünyada ne çekerse çeksin, haspam dağdaki evinde tek başına kendi paçasını kurtarmanın derdinde. Dağda ermiş olmak kolay iş, belli bir süre yapayalnız kalınca erersin zaten nereye ereceksen artık. N'apcan ki, başka yapacak bir şey yok. Bize şehirde derviş lazım. Bize biz lazım, yalnız yürünmez bu yol.

Allah'ın bilmediği ne biliyorsun da bu yaratılışı beğenmeyip kendine yeni bir dünya kurmaya çalışıyorsun diye sorasım geliyor. Sadece ibadet edilmesi gerekseydi öyle yaratılırdık, sadece ruhani bir gayret içinde olmamız gerekseydi öyle yaratılırdık, sadece tek başımıza bir tekamül yolculuğunda olmamız gerekseydi yalnız yaratılırdık. Neden beden, zihin ve ruh dengesi ile yaratıldığımızı düşünmek yerine bunları reddetmek ya da yok etmeye çalışmak gerçekten komik.

Bir de şu var: "Bana bi' haller oldu" :). Şunu içtim, bunu yaptım, şu kadar şunu çektim, bu kadar meditasyon yaptım sonra bi' haller, bi' haller. E, çok güzel sonuç: "Hayat çok anlamsız..." Haydaaaa :). Sürekli üzerine bastığım bir şey var, adım adım, aceleye gerek yok, yeter ki her gün olsun, ama adım adım olsun. Hak edişler tamamlandıkça herkes mükafatını alacak, ama önce hak etmek ve hazır olmak lazım. Aksi takdirde kaş yaparken göz çıkartmak oluyor. Hiç birimiz su içmeden yaşayamayız ama onu da beş litreden fazla içersen zehirleniyorsun işte. En zararsız olan sudan bahsediyorum. Daha önce çok defa tekrarladım ama bir daha söyleyeyim: "Kendiliğinden uçmaya başlamadığın sürece yapacağın her uçma denemesi Harry Potter'cılık oynamaktır." Ama henüz

Expelliarmus deyip de şimşekler çaktıranı görmedik. O dediğin Hogwarts da, burası T.C., Türkiye Cumhuriyeti :)...

İşin kötüsü, böyle halden hale geçip bi' de buna bir isim takılmış durumda: Ölmeden ölmek. Kötü bir haber vereyim böyle düşünen arkadaşlara: Biz buraya yaşamaya geldik. Bu yüzden yaşam kabiliyeti, hayat enerjisi olan ve sosyal canlılar olarak yaratıldık. Burada yapabileceğimiz en önemli şey "deneyimlemek", her şeyiyle birlikte bu hayatı deneyimlemek ve tecrübe ettiğimiz her şeyde Rabb'imizi görmek, görebilmek.

Yağmur yağar, ıslanmamak için kaçar gidersin. E, peki bir insan yağmur yağmadığı zaman nasıl ıslanabilir ki? Denize girmek ya da banyoyu demiyorum, o suya girmek. Islanmak zaten sadece yağmur yağdığında mümkün. Kar yağar, hava soğuk der eve tıkılırsın, ama üşümek dışarıda mümkün. Güneş çıkar hemen bir gölge ararsın ama yanmak o güneşin altında mümkün. Yemek sıcaksa beklemek zor gelir, soğuksa ısıtmak zorunda olduğuna söylenirsin ama sabır bunun için var. Ufacık bir ağrıda ilaç ararsın ama ağrı sağlığını öğrenmen için var, şifa o ağrında gizli. Mahalle bakkalına yürümeye üşenir bir arabam olsa dersin ama farkındaysan ayakları olan bir canlısın. Çalışsan erken kalkmak zor ama saat bunun için var.

Çalışmasan işsizlik daha da zor diye söylenirsin ama tatil ve fırsatlar onun içinde saklı. Her türlü çabaya dert adını koyup her gün yapabildiğin şeylere monotonluk adını verirsin ama şükür bunun için var.

Hapşırdığın zaman bile "Çok yaşa!" diyen kalmadı. Sağlıklı yaşa, iyi yaşa falan deniyor. Hani kısa olsun ama hiç dert olmasın, sıkıntı, zorluk olmasın. Şöyle sağlamından, sorunsuz 50, 60 yıl yeter gibi konuşuluyor.

Sonra da, "bu hayat çok anlamsız geliyor". E, yaşamıyorsun ki zaten. Sorun burada olabilir mi acaba?

Ben kulumu günde yüzlerce defa ziyaret ederim diyen Rabb'im kapıdan mı gelecek sanıyorsun? Yağmurla gelir, güneşle gelir... Sıcakla gelir, soğukla gelir... İş ile gelir, güç ile gelir... Sen hepsini reddediyorsun da başka beklediğin biri mi var, kim gelsin istiyorsun?

Bana diyor ki: "evden hiç çıkmak istemiyormuş". Neden? Çalışmak ona göre değilmiş. Tembelsin yani, diyorum. Yok aslında çok çalışkanmış ama evde kalıp, düşüncelere dalmak, kendi maneviyatı ile ilgilenmek istiyormuş. E, tamam işte tembelsin yani diyorum. Hayır, aslında ben istesem çok sıkı çalışabilirim ama canım istemiyor, bu dünyadan

elimi eteğimi çekmek istiyorum diyor. E, işte ben de onu diyorum: "Tembelsin". :)... Tekrar ediyorum, dağda ermiş olmak kolay, bize şehirde, çarşıda, pazarda derviş lazım. Kimsecikler uçmaya niyetlenmesin, ayaklarımız var, bu yol yürünerek aşılacak. Dosdoğru yolda adım atmayı bilirsen, yol sonunda kanatların olacak. Dosdoğru yürümesini bilemeyen ne uçmayı öğrenebilir, ne de yükselmeyi. Biz buraya yaşamaya, deneyimlemeye, fark etmeye geldik. Farkında olmaya geldik.

Ölmeden önce ölmek diye bir şey yok mu peki? Tabii ki var :)... Ama biraz düşünmek lazım üzerinde. Şimdi, ölmeden önce ölmek diyoruz ya; öleceksin ama ölmeden öleceksin. Yani daha ölmemişsin ama ölüsün. Hayattasın ama ölmüşsün gibi :)... Daha da mı çok karıştı? :)... Zaten uçmalı kaçmalı anlatımlara meyletmek de bu karışıklıktan dolayı...

Ölmeden önce dendiğine göre bu hayatta deneyimleyeceğimiz bir şey demek ki. Ölmek dendiğine göre de yaşamın aksine bir hal, olağanlığın ve sıradanın dışında bir deneyim olmalı.

Şuradan yola çıkmanı istiyorum. Ölmemiş olana canlı denir değil mi? Tamam, canlının tersine de cansız yani ölü... O zaman bu deneyim bu canlılığın tersine bir hal olmalı.

Canlının ne yaptığına bakalım beraber. Canlı dediğin:

Bir şey elde edebilmek ya da başarabilmek için çalışır, çabalar.
Çabalayınca yorulur.
Yorulunca acıkır.
Doyunca rehavete kapılır.
Dinlenmek için gece olunca uyur,
Gündüz olunca uyanır ve bu döngüye devam eder.
Şimdi bütün bunların üstüne bildiğimiz bir şey daha var ki hiçbir şey sebepsiz değil. Sen de buraya sebepsiz yere gelmedin. Ve bir de bunun üstüne yine biliyoruz ki nihai gayemiz, sebeplerin ve sonuçların en büyüğü Rabb'imize varmaktır. Bütün bunları bir araya getirdiğinde bir şeylerin yerine oturması gerekiyor.

Bir şey var, her birimizde ayrı ayrı tezahür eden bir şey var. Ama bu öyle bir şey ki, seni çabalarken çalışır gibi hissettirmeyecek. Ne kadar çalışırsan çalış yorulmayacağın, sana açlığını unutturacak, doyduğunda daha çok çalışmanı sağlayacak, uyumak istemeni engelleyecek, uyuduğunda seni sabah olmadan yataktan kaldıracak bir şey var. Bu senin yaşam amacın. Ve tamamen sana özgü bir şey.

Onu bulduğunda öyle bir adanacaksın ki, çalışmak çalışmak gibi olmayacak kendini

kaptıracaksın. Yorulmak nedir bilmeyeceksin, çalıştıkça daha çok çabalamak isteyeceksin. Sana birileri hatırlatana kadar acıktığını bile anlamayacaksın. Doymak için değil daha çok çabalamak için yiyeceksin. Gece başın önüne düşene kadar gayret edecek, sabah erken kalkmak için birkaç saat birden kuracaksın. Bunu yaptığında kendini gerçekleştirecek ve sen, gerçek sen olacaksın.

Bunu senden başka hiç kimse senin için bulamaz. Senin yaşamın içinde bir yerlerde gizli bu amaç. Ama tek bir ipucu var: Tüm insanlığa ve tüm canlılığa iyilik ve hizmet etmek. Sırrın bunun içinde gizli. İyilik ve hizmet etmek için gayret etmeye yöneldiğinde, sendeki özellik ve güzellik, başkasının senin kadar iyi yapamayacağı o şey her ne ise kendini gösterecek.

Dedim ya senin yaşamında bir yerlerde gizli. Belki boyunun kısa olmasında, belki bir uzvunu kaybetmiş olmanda, belki seni asosyal olmaya zorlayan ve yaşam kaliteni düşüren kimseye söyleyemediğin o sıkıntında... Hafızanın iyi olmasında, ezberinin kötü olmasında, kamburunda, ayaklarının büyük olmasında, çocukluğunda yaşadıklarında, yediğin kazıklarda, seni terk edenlerde ya da kazanamadığın o okulda. Bunu senden başkası bulamaz ama iyilik ve hizmet etmek için çaba

göstermeye başladığında, düşünmeye başladığında, hiçbir şeyi sebepsiz yaşamadığını ve neye hazırlandığını göreceksin.

İşte kendini gerçekleştirmek, ölmeden önce ölmek oralarda bir yerde. Sen onu bulduğunda artık tek başına sen olmadığını anlayacaksın. Başka ruhların hayatlarına dokunmaya başladığında, nasıl bir BİZ, nasıl bir BİR olduğumuzu anlayacaksın. Ve bunu başardığında her şeyde, her yerde, her dokunduğun ruhta Rabb'ini görebilmeyi başaracak, her olanda O'nu bulacak, O'na yaklaşacaksın. Bir süre sonra bu tüm yaşamının her zerresinde bir alışkanlık haline gelecek, başka türlü bakamaz olacaksın. Her yerde O olacak, her şey de O olacak, her şey O olacak. İşte o zaman ölmeden öleceksin, bu dünya da cennet olacak. Halktan Hakk'a yürüyeceksin, yolun sonunda kanatların olacak.

Şunları hiç unutmayalım:

Zahmetsiz rahmet olmaz.

Hizmetsiz himmet olmaz.

Beceriksiz, uğraşsız, zanaatsiz, faydasız derviş olmaz.

19

KENDİNİ FASULYE GİBİ NİMETTEN SAYMAK

Çokça yanlış anlaşılan bir deyişimiz var: Kendini fasulye gibi nimetten saymak. Burada fasulye kötülenir ya da hor görülür gibi hissettirilir ama aslında fasulyenin zor yetiştirilmesi ve içeriği bakımından zengin oluşu ile övülerek, kibirlenen kişi kınanmaya çalışılmaktadır. Türkçe dersinde değiliz merak etme :). Ama sana fasulye ile aranda pek bir fark olmadığını anlatmak ile başlamak istiyorum bugün konuşmamıza. Zira fasulye gibi biz de organik bileşenlerden bir araya gelen canlılar olarak çok benzer atomlardan oluşmaktayız. Karbon, hidrojen ve oksijen... Yani kömür ve su. Bir öğrencinin harçlığı ile marketten alışveriş yaparak satın alabileceği birisin aslında :). Böyle düşününce kulağa çok komik geliyor.

Ben dikkatini çekmek adına fasulyeden konuya girdim ama bu sadece fasulye ile değil, diğer tüm organik oluşum ile arandaki benzerlik.

Karbon, hidrojen ve oksijenin dışında öncelikle azot olmak üzere az miktarda diğer bileşenlerin toplamından oluşuyoruz. Peki bizi fasulyeden ayıran şey ne? O fasulye olurken biz nasıl insan oluyoruz?

Buraya kadar bile çok şaşırtıcı gelirken biraz daha derine indiğinde aslında sadece organik oluşum ile değil tüm evren ile neredeyse aynı olduğumuz gerçeği karşımıza çıkıyor. Çünkü madde dediğimiz her şeyin sadece on milyonda biri fiziksel unsurlardan oluşuyor. Yani herhangi bir atomun parçacık dediğin kısmı o atomun sadece on milyonda biri, geriye kalan kısım tamamen boşluk, yani enerji. Esasen proton ve nötronların da derinine indiğimizde onlarında kararlılık halindeki enerjiden oluştuğunu biliyoruz. Yani sadece fasulye ile değil, demir, altın, gümüş ve kaldırım taşı ile bile on milyonda dokuz milyon dokuz yüz doksan dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz oranında aynısın. Böyle düşününce altın ile kaldırım taşı da aslında bu kadar birbiri ile aynı. Ne kadar büyük yanılgılar içinde olduğumuzu bir düşün :).

Buraya kadarı mikro boyutta karşımıza çıkan benzerliğimiz. Gezegenler, sistemler açısından büyük ölçekte düşündüğümüze, evrenin de on milyonda biri makro unsurlardan kalanı boşluktan oluştuğuna göre bu oran on

milyonda bir X on milyonda bir (farazi bir anlatım olarak) kadar küçük bir farka düşmez mi? Yani evren ile arandaki fark yüz trilyonda bir denecek kadar az olmaz mı?

Şimdi "Ne varsa alemde hepsi Adem'de" ne demekmiş daha iyi anlamış olduğunu ümit ediyorum. Şimdi "Neden bir hiçmişiz, hiç olmak ve hiçlik neden bu kadar kıymetliymiş?" daha iyi kavrayabileceğini düşünüyorum. Şimdi "Allah varsa nerede?" diye soranlara çok daha manidar gülümseyebileceğini biliyorum.

O her şeyde, O her yerde, O her anda ve her şey O ne demek daha iyi anladık sanırım. İşte bu boşluk ve hiçlik alanı hep bahsettiğimiz "sınırsız kuantum olasılıklar alanı" dediğimiz alan. Ama bu ithal bir tabir tabii ki, bu alanın 1500 yıldır bildiğimiz bir adı var. Ve bu alan ile bağlantı kurabilmemize, bu alandan seçimler yapabilmemize "izin" verilen, buradaki izin kelimesi çok önemli, şeyler de var.

Çok heyecanlı değil mi? İşte bu heyecanını koru lütfen. Yarın biraz derinlere inelim beraber.

İnsan yaratılmışların en şereflisi... Bu neredeyse hepimizin bildiği bir şey. Bilmesine biliyoruz ama ne kadar anladığımız konusunda karnemiz pek de iyi değil diye düşünüyorum. Hatta neremiz doğru diyesim geliyor :)...
Şeref sözcüğünün anlamını sorduğumda bile sadece onurlu, yücelik ihtiva eden ve diğerlerinden üstün gibi manalar ilk akla geliyor ki aslında bu da içinde ego ve kibir barındıran bir yaklaşım. Kullanım olarak her ne kadar geçerli olsalar da benim dikkat etmeni istediğim öz anlamı bunlar değil. Şeref, yükselmek ve öne çıkmak demek. Şerefli dendiği zaman yükselmiş, öne çıkarılmış ve seçilmiş denmek isteniyor.

Evet, sen en seçkin varlıksın, sen seçilmiş olansın. Bu çok güzel bir haber değil mi? Bence de... Peki ne için seçildiğimizi hatırladık mı? Muhatap olunmak için. Allah'ım kendisine

muhatap olarak bizi seçti. Muhatap ise kendisine hitap edilen demek. Hitap ise bizim bildiğimiz şekliyle sadece konuşmak ya da seslenmek değildir. Hitap, hususi bir biçimde seslenmek ve iletişime geçmek demektir. Tam da bu yüzden her şey ama her şey Rabb'imin bizimle iletişime geçmesidir. Tam da bu yüzden her şeyde O'nu görebilirsin, görmelisin.

Şimdi bir sınıfta olduğunu düşün. Çok kıymetli bir öğretmen ders veriyor. Hepimiz açmışız ağzımızı hayran hayran onu dinliyoruz. Hepimiz onun bizim öğretmenimiz olmasından çok memnunuz, ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyoruz. Bir soru soruyor ve hepimiz birden el kaldırıyoruz. Çılgın gibi olduğumuz yerde zıplıyoruz bizi seçsin diye. Ama arka sıralarda bir ibiş var - affedersin - el kaldırmayı bırak, camdan dışarıyı seyrediyor. O güzel öğretmen onu dışlamıyor ve o ibişin cevaplamasını istiyor. Ama ne mümkün, paşam bilmiyor ki cevabı. Bırak cevabı, soruyu bile anlamamış. Öğretmen onu yanına çağırıyor, konuyu birebir ona tekrar anlatıyor. Hususi olarak, onun daha iyi anlayabileceği bir biçimde: "Buna çalış diyor, bir dahaki ders sana tekrar soracağım."

Bir daha ders geliyor, ama bizimkisi el kaldırmak yerine sırasını karalamakla meşgul. O biricik öğretmen tekrar onunla ilgileniyor ve bu

defa bir kitap veriyor. Diyor ki: "Bu benim kitabım, buna iyi çalış, bir dahaki ders tekrar soracağım."

Bir sonraki ders... Bizim efendi kitabı açmamış bile. Bahanesi de hazır, "şöyle bir baktım ama pek anlamadım" diyor. O sabırlı öğretmen tekrar onunla ilgileniyor ve bu defa başka birine işaret ediyor. "Şu sınıfta bir "Ahmed" var, bu kitabı ben söyledim O yazdı. İçindeki her şeyi çok iyi biliyor. Anlamadığın yerleri O'na sor, çalış, bir dahaki ders sana tekrar soracağım."

Bir ders daha... Beyefendi Ahmed'i de dinlememiş. kitaba da bakmamış. O öğrencisinden vazgeçmeyen öğretmen diyor ki: "Sana ceza, kitaptan başla bakalım tahtaya yazmaya, böyle anlayabilirsin belki." Tahta dolana kadar yazdırıyor, ne anladın sevgili öğrencim diye soruyor. Cevaba bak: "Ellerim, parmaklarım çok yoruldu. Her yerim tebeşir tozu oldu." Buyur buradan yak. "Tamam" diyor O en güzel öğretmen, "Biraz dikkatini vermen için yaptım. Şimdi çalış, bir dahaki ders tekrar soracağım."

Yeni ders, durum yine aynı. Tek ayak üstünde durma cezası veriyor O en ilgili öğretmen. Cevap: "Çok yoruldum."

Sonraki ders, değişen bir şey yok. Biraz kulağını

çekiyor O en büyük öğretmen. Cevap: "Çok canım yandı."

Bir ders daha, hala aynı. Yeni bir ceza. Yeni bir ders, yeni bir ceza. Böyle geçiyor okul hayatı.

Mezuniyet günü geldiğinde, hak edenlere belgeleri verilirken bizimkisi bahçede bir köşede üzgün üzgün oturuyor. Üzüntüsünün sebebi sorulduğunda yine pişkin bir cevap: "Ben bu okulu hiç sevmedim, öğretmen hep ceza veriyor." Oy oy oy... Yazık sana ... :)...

Tanıdık geldi değil mi? Biraz silkelenelim lütfen. Hayat okuluna biz bilerek kaydolduk. Ömür isimli koca bir sınıfımız var. Kitapların en güzeli, Ahmed'lerin en müstesnası bize nasip oldu. Sınıf arkadaşlarımız çok. Birbirimize yardım edebiliriz. Olabilir, biraz yorulabiliriz, biraz tozlanabiliriz, canımız da yanabilir. Ama hepsinde Rabb'im bizimle muhatap oluyor demektir, bizimle ilgileniyor, bizimle, bize özel, hususi bir biçimde, birebir iletişime geçiyor demektir. Bunda üzülecek bir şey yok, bunu bir kere anladığımızda her şey çözülecek. Her ilgilendiğinde notumuz yükseliyor işte, kanaat notu da bol biliyorsun, daha ne istiyorsun? Gel şu derse çalışalım beraber, ben anladıklarımı anlatıyorum, sen de bana yardım edersen mezun olabiliriz bence.

Alırız Beraat'imizi elimize. Varırız kapısına. Bizi içeri davet etmez mi sence? O güzel bahçesine buyur etmez mi? Bence eder. Bence en başından beri istediği bu. Bence bizi bekliyor zaten. Bence O da dosdoğru yolun sonunda O'na varmamızı bizden çok istiyor.

...

Evet... İletişim halinde olduğumuza ikna edebildiysem seni, bize özel iletişim yöntemlerine bakalım beraber. Biz nasıl irtibat kurabiliyoruz bu hayat ile, kuantum sonsuz olasılıklar alanı neymiş, bakalım artık beraber.

...

Ama yarın :)... E, sabır da bu gibi durumlar için var :).

İnsan olarak bizi diğer canlılardan ayıran çok önemli ve etkili bir ayrıcalığımız var. Beyinlerimiz ve sinir ağımız. Kafamızın içinde bir beynimiz var. Kalbimizin çevresinde ve karnımızda da kendi içinde bir beyin gibi çalışabilen yoğunlaşmış iki sinir ağımız daha var. Ve tüm vücudumuzu saran muazzam bir sinir sistemimiz...

Her ne düşünüyor ve hissediyorsak hepsinin nörotransmitter, nöropeptit ve hormon olarak bir karşılığı ve sonucu mevcut. Bu sayede soyut olan her anlamın deneyimsel bir neticesi bedenimizde karşılık bulabiliyor. Ve bu sinir sistemimiz ile çok etkili bir elektrik ve manyetik salınımlar yapabiliyoruz. Aynı şekilde çevreden gelen dalgalanmaları da algılayıp deneyimleyebiliyoruz. Daha önce duyduğunu düşündüğüm alıcı ve verici bir anten gibi çalışmamızı sağlayan ve bunu fiziksel olarak tecrübe edebilmemizi sağlayan, sahip

olduğumuz bu sinir sistemi.

Gördüğün üzere bu beden çok ama çok işimize yarayan bir şey. Tüm deneyimimiz bu beden sayesinde bir gerçekliğe dönüşebiliyor. İşte bu işleyişteki en büyük aracımız ise bilinç... Bilincimiz sayesinde bu işleyişi yönlendirebiliyor, kanalize edebiliyor ve odaklayabiliyoruz.

Enerji bağlamında düşündüğümüzde kainatın tümünden ayrı bir tarafımız yoktur aslında. Hepimiz BİRliğin içinde sonsuz bağlantılar ile birbirine bağlı ve etkileşimli bir bütünüz. Bu da Kuantum Sonsuz Olasılıklar Alanı ile bağlantılı olduğumuzun bir göstergesidir. Ama burada dikkat edilmesi gereken "Olasılıklar" kelimesidir. Tüm ihtimaller an itibari ile mevcuttur fakat hangisini deneyim olarak fiziksel realitimizde tecrübe edeceğimiz bilincimiz ile mümkün olmaktadır.

Biraz karışık geldiğinin farkındayım ama aslen kuantum fizik, mekanik ya da düşünce dediğimizde zaten ilk anlamamız gereken şey hiçbir şey bilmediğimizdir :). Kuantum üzerine konuşuyorsak herhangi bir netlik, kesinlik ve sınır unsurundan bahsedemeyeceğiz demektir. Ne zaman ki bu belirsizliklerden, olasılıklardan biri deneyim haline dönüşürse, o zaman fizik olur, madde olur, olay olur, tecrübe olur. Aslında

bunun Türkçesi de "Sen bilmezsin Allah bilir"dir.

İşte tam da buradan hareketle bu sonsuzluk ve belirsizlikler arasından bir neticenin tezahür etmesi için bir iradenin olması gerektiği kendini belli eder. Ve tam da bu sebeple Kuantum Sonsuz Olasılıklar Alanı aslında "Kun Fe Yekun"dur.

Peki "Kun Fe Yekun" ne demektir? Hemen hepimiz "Ol der ve Olur" diye ezbere bildiğimiz bu üç kelime içinde "demek" fiili yoktur. Demek fiili "kun fe yekun" den önce gelen kelimelerden biridir. "Kun" kelimesi OL emir fiilidir. "Fe" kelimesi yani, böylece, böylelikle gibi anlamlardaki bağlaç. "Yekun" ise Olur demek. Dolayısı ile Kun Fe Yekun = Ol yani Olur... demektir.

Burada dikkatini çekmek istediğim şey şu, "Ol der ve olur" ya da "Ol der ve hemen oluverir" şeklinde anlatıldığı zaman çoğunlukla önce OL denmesi sonrasında Olma fiilinin geçekleşmesi gibi zamansal bir sıralama akla geliyor. Ama aslında "Ol -bir bakmışsın- zaten olmuş" şeklinde zaman ve sebep-sonuç bağlamından bağımsız bir anlatım, en başından beri anlatmaya çalıştığımız kuantum sonsuz olasılıklar alanı ile daha uyumlu bir yaklaşımdır. Böylece bir şeyin olması için öncesinde Allah'ın

başka bir şey yapmış olması gerekir gibi bir yanlış anlaşılma da ortadan kalkmış olur.

Biraz kafanı karıştırdıysam özür dilerim. Burada asıl anlamanı istediğim şey: Evet, bir kuantum sonsuz olasılıklar alanı var ve bu alan içinde her ihtimal var olarak mevcut. Bu da aslında her şeyin mümkün olduğunun bir göstergesi ki bu iyi haber. Kun Fe Yekun ise, bu sonsuz ihtimaller arasından bir tanesinin "tezahür" haline gelmesi, fiziksel gerçeklik olarak deneyimimize dahil olması Allah'ın iradesi ile gerçekleştiğini gösteriyor. Yani daha önce de konuştuğumuz gibi, özgür bir irade ile seçimlerimizi yaparız ama "an"da fiillerin yaratıcısı Allah'tır.

Olumsuz bir düşünce yapısı ile biz ne yaparsak yapalım kaderimiz üzerinde bir söz hakkımız yokmuş gibi algılanabilir ama aslında bu birincisinden de iyi bir haberdir. Yoldaki izleri iyi takip etmek lazım.

Bir sonraki konuşmamızda bize rağmen bizi bizden çok seven Rabb'imin nasıl buna bizi dahil ettiğini konuşalım.

Fillerin yaratıcısının Allah olduğunu anladık diye düşünüyorum. Tüm fiil olasılıklarının sonsuz, sınırsız ve kusursuz bir biçimde O'nun ilminde mevcut olduğunu da kavradık. Bu kesin bilgi olarak kabul edildiyse, bunu içselleştirebildiysen müjde şu cümlede saklı: "Ben kulumun zannı üzereyim."
Evet, "an"da fiili O yaratacak ama senin zannına göre. Bu güzel bir haber çünkü senin isteklerine ve arzularına göre bir gerçeklik yaratılacağının müjdesi. Burada dikkat etmen gereken "kulumun söyledikleri üzere" denmiyor "zannı üzere" deniyor. Hani olumlamalar işe yaramıyor diye dert yanıyorsun ya, işte bu yüzden.

"Ben süperim", "ben şahaneyim", "ben böyleyim, şöyleyim" diye tekrarlayıp duruyorsun belki ama içindeki zan "olur mu ki?", "peki nasıl olacak?", "başarabilecek

miyim?" gibi binbir şüphe ile dolu.

Sonra bana şöyle bir soru geliyor: "Neden benim başıma bunlar geliyor, ben Donald Trump'tan da mı kötü biriyim?" :)... Amca zengin malum, kıyaslamada buna göre. Şöyle anlatayım. Donald Trump'ın hayat hikayesine baktığında defalarca, bir rivayete göre altı bir rivayete göre sekiz defa iflas ettiği ve her seferinde tekrar milyar dolarlık, buraya dikkat milyon değil milyar dolarlık, bir servet ile geri döndüğü görülebilir. Yani Donald tekrar kazanacağına ve eskisi gibi, en azından eskisi gibi, servete sahip olacağına öylesine tam ve bütün bir inanca sahip ki, milyon dolara hiç düşmemiş bile.

Daha net ve sert bir söylem ile, Donald'ın milyarcıklarına olan inancı, bunu çok üzülerek söylüyorum, bizim Rabb'imizin istediğimizi vereceğine dair olan inancımızdan çok daha kuvvetli.

Konumuza geri dönelim. Peki bu zan dediğimiz nedir? Zan kendisini nasıl ortaya çıkarır? İşte aradığımı iz ve bu aslında çok iyi bildiğin bir şey: Niyet. Niyet etmek senin başına gelecekler için ilk adımı atman demektir. Sonucun nereye varacağına dair tercih yaptığın ilk yol ayrımıdır. Ama farkındaysan hedef demiyorum, niyet diyorum.

Buradaki ayrım iyi yapılamadığı için hedeflerinin esiri olmuş, hedeflerine saplantılı bir hale gelerek tüm süreçleri kendilerine zehir etmiş insanlarla dolu çevremiz. Niyet şudur, İstanbul'dan Ankara'ya gitmek için otobüs bileti almaktır. O biletin kendisi niyettir işte. O bileti alırsın ve sırayla yapman gerekenleri o bilete göre yaparsın. Biletin üzerinde yazan saate göre otobüs terminalinde bulunursun, bilette yazan peronu bulursun, bilette numarası ya da plakası yazan otobüse binersin, kalkış saatini beklersin, burası önemli: beklersin, otobüsün güzergahına göre yola çıkarsın, otobüsün durması gereken yerlerde sen de dururusun, tekrar kalkmasına kadar beklersin, buraya tekrar dikkat lütfen: beklersin, bunun gibi bir çok unsuru niyetin doğrultusunda takip eder ve inmen gereken yerde inersin. Bu niyetinin gerçekleştiği andır, yerdir ve hedeftir. Yolu seven çok güzel bir yolculuk yapmış ve niyeti neticesinde hedefine ulaşmıştır. Selametle :)...

Bir de şöylesi vardır: Ankara'ya gitmem şart, hedefim Ankara!... :)... Bu arkadaş gece uyumaz, sabah otobüsü kaçırırım da Ankara'ya gidemem diye. Terminale vaktinden çok önce gider çünkü belki otobüs erken kalkar ise Ankara'ya gidemem diye korkar. Biletin üzerinde her türlü bilgi yazmasına rağmen,

önüne gelen herkese sorar, peron nerede, otobüs nerede, saat kaç acaba? Bu da yetmez koltuğuna oturana kadar üç defa numarayı kontrol eder ve yeni binen yolculara da sorar, bu Ankara otobüsü değil mi diye. Şoförü bir süzer, uykulu mu uykusuz mu? Yolu izler sürekli bir sorun var mı? Hiç durmadan saati kontrol eder, vaktinde yetişebilecek mi? Molalarda otobüsün yanından ayrılmaz, kaçırmasınlar otobüsü diye :)... Sonunda varır Ankara'ya, hedefine ulaşmıştır. Eziyetle :)...

Belki her zaman olmaz, bu eziyet hedefe ulaşmayı mümkün kılar, ama genelde tekerleği patlayan otobüsler, kaçırılan otobüsler, kaza yapan otobüsler hep bu ikinci arkadaşı bulur nedense :).

Niyetinin iyi olması, iyilikten yana olması, teslimiyet içinde olması kuantum olasılıklar alanından bir çok güzelliğin organize olmasına sebebiyet verir. Sen niyet edersin, Rabb'ine güvenirsin, O da sana bir çok kolaylık ve ummadığın güzellikler ile cevap verir. İşte nasip dediğin de budur zaten. Niyetinin kalitesi de teslimiyetin ile doğru orantılıdır.

Yarın da teslimiyetin iki unsurunu konuşalım istersen?

23

YA SABIR! YA SELAMET!

Teslimiyet kendini iki şekilde belli eder. Birincisi sabırdır. Ve en çok çuvalladığımız kısımda sabırdır. Otobüs örneğini verirken bile beklemen gereken yerlere dikkatini çekmeye çalıştım farkındaysan. Ama biz bu sabrı her şeyde gösteririz de bi' Rabb'imize göstermeyi beceremeyiz nedense. Ay başından ay başına maaş alırız, bekler sabrederiz. Bir sipariş veririz, üç gün içinde teslim der, bekler sabrederiz. Bir arkadaşımız ile randevulaşırız, gününü saatini belirleriz, bekler sabrederiz. Ama biricik Yalavacımız "Ameller niyetlere göredir" der, biricik Allah'ımız "İyiliğin karşılığı 'muhakkak' iyiliktir (Hel cezaul ihsani illel ihsan)" der, bir türlü bekleyemeyiz.

Sürekli şöyle sorular dolaşıyor: "Ben neyi yanlış yapıyorum?", "Neden dualarım kabul olmuyor?", "Ben sürekli istiyorum ama Rabb'im vermiyor." Benim de şunu sorasım geliyor:

"Patrona, kargo görevlisine ve arkadaşına güvendiğin kadar Rabb'ine güvenmiyor olabilir misin?" Sen güvenmediğin için, sen teslim olamadığın için, senin zannın üzere olduğunu açıkça beyan eden Rabb'im bu yüzden seni bekletiyor olabilir mi?

Tam da bu sebepten şu çelişki yaşanıyor: "Ruhsal öğretilerde dileklerin beyanından sonra serbest bırakmamız söyleniyor ama bizim dinimizde de dua da ısrarcı olmamız gerektiği söyleniyor. Bu bir çelişki değil midir?" Tüm meditatif uygulamalarda dileklerin olmuş gibi, bu kısma dikkat edelim olmuş gibi, zihinde canlandırılıp, enerjisinin serbest bırakılması anlatılır. Olmuş gibi zihinde canlandırmak ve hissetmek zaten teslimiyettir, güvendir. Peki dua da ısrarcı olurken bu teslimiyet ile mi ısrarcı olunuyor sence?

Duadaki ısrarcılık ne yazık ki şu şekilde cereyan ediyor: "Dün istedim vermedin, bugün tekrar istiyorum" , "Dün istedim vermedin, bugün tekrar istiyorum", "Dün istedim vermedin, bugün tekrar istiyorum." Aman ne kadar güzel! İstendiğinde vereceğini, senin istediğin gibi olmasa da daha hayırlısını vereceğini, senin için daha iyisini daha iyi bileceğini birçok yerde açık bir şekilde bildiren Canım Allah'ımın hakkında hüküm verdin, bir de O'nu yargıladın, bunun adına da duada ısrarcı olmak dedin. Dua da

ısrarcılık öyle olmaz. İçinde koşulsuz sevgin, şüphesiz güvenin ve her haline olan teslimiyetin ile açarsın ellerini, sevgilinden rica eder gibi: "Dün istedim, verdin biliyorum, benim için daha iyisini vereceğine de eminim, ama henüz bana ulaşmadı. Tekrar senden diliyorum" dersin.

3 boyutlu bir dünyada yaşıyoruz ve bu boyutta zaman tamponumuz var. Zaman boyutunun bir altındaki boyuttayız ve bu yüzden zamanın içinde hareket ediyoruz. Dolayısı ile bizim seviyemizde her sebep ve sonuç arasında bir süreç mevcut. Çok gariptir ki şeytan ilim konusunda da iman konusunda da bizden çok ama çok ileridedir. Kovulmadan önceki döneminde sahip olduğu ilimler bakımından kıyaslandığında, muhtemelen insanlık tarihi onun yanına bile yaklaşamayacaktır. İman yani inanç konusunda da bizzat Allah ile görüşmüş, O'nunla konuşmuş bir varlık olarak da bizden çok ileridedir. Şeytan'ın sorunu iman noktasında değil isyan noktasındadır. Peki bu şeytan bile insanoğlunu yoldan çıkarmak için Rabb'inden ne istedi?: "Süre"... Şimdi bir şeyler "dank" etmiştir diye ümit ediyorum. Burası süreli süreçler diyarı.

Ha, şu da var tabii ki; sen takdir edilen süreye teslim olur ve Rabb'ine olan güvenini zedelemez isen süreyi yaratan Allah, süreyi

kısaltabilir ve hatta iptal edebilir. Sen bu konuda ne kadar cazibeli, çekici olabileceksin, bunu düşünmek lazım.

Şu da olabilir, istediğin senin dilediğin zaman içerisinde gelmeyebilir. Ama bu gelmeyiş senin hayrınadır. Çünkü en doğrusunu Allah bilir. Sen istediğinin gerçekleşmemesi ya da gecikmesi konusunda Rabb'inden herhangi bir şüphe duyuyor ya da bir kırgınlık hissediyorsan o zaman da bu işte bir çıkar, bir menfaat beklentisi var demektir.

Öyle bir durumda şöyle bir sonuç ortaya çıkıyor. İstediklerin olursa Canım Allah'ım, istediklerin olmazsa ..... Bu boşluğu doldurmak istemiyorum. Ama bu konuda eksiğiz, hiçbir şey istemeden, beklemeden, Allah'ı sevemez olmuşuz, sadece sevdiğimiz için "Allah" diyemez olmuşuz. Öyle olunca da adına ilişki deniyor işte. Beklentisiz, koşulsuz olsaydı... Aşk olurdu.

Daha sonra, biraz daha ileride detaylıca döneceğim bu konuya ama şunu bir kenara not alalım: Gerçekleştiğinde hiç şaşırmayacak kadar, gerçekleşmediğinde hiç üzülmeyecek kadar güvenerek, severek, dua edersen, ne istersen olur.
Sıra geldi niyet için teslimiyetin ikinci unsuruna...

24

GELECEK ŞİMDİNİN HAMURUNDAN YAPILIR

Geldik teslimiyetin ikinci unsuruna. Bugün ağzımdan çıkanlara özellikle dikkat etmeni istiyorum. Çünkü detaylar önemli.
Önce ilk çelişkiden kurtulalım. Niyetimiz geleceğe ait bir dilek ya da arzunun tabanı ve başlangıcı değil mi? E, hani ne oldu anda kalma muhabbeti. Hani düşünmeyecektik geleceği. Nereye gitti o kadar, düşünce bağımlılığından kurtul, düşünme hastalığını bırak, düşünceyi takip etme lafları? :)... Bugüne kadar ne anlattıysam hepsi yalandı diyormuşum :)... Şaka tabii ki :)...

Düşünmeyi bırakmak ya da geleceği düşünmemek demek hiçbir şey düşünmeyeceksin demek değil. Çünkü her düşünceni engellemeye çalıştığında ve zihnini durdurmaya çalıştığında muhtemelen delirirsin. Düşünceyi takip etmemek demek şu andaki farkındalığını bırakma demek. Olmamış bir şeyi

düşünerek, sadece ihtimallere dayalı bir gelecek versiyonu için kaygılanarak "şimdi"deki enerjini henüz fiziksel realiteye dönüşmemiş bir olasılığa yönlendirip boşa harcama demek. Ama bu niyetinin geleceğe ait olmasının kötü olduğu anlamına gelmez.

Niyetin hedef olmadığını konuştuk dün seninle. Hedef çok sert ve köşeli bir gelecek tasviridir. Dolayısı ile bir tolerans barındırmaz. Tam da bu sebepten dolayı genel de hiçbir zaman tam istediğin gibi olmaz hedefe ulaşma halleri. Ayrıca sen birey olarak tek başına bir varlık olsan da senin dışında kalan her şeyin toplamına da hayat denir. Dolayısı ile böylesine orantısız bir güç mücadelesinde kusursuz bir başarı sağlaman pek mümkün değildir. Öyle olsa çok da keyifli olmazdı açıkçası. Fakat niyet samimi bir hayaldir. Yine varılmak istenen bir netice vardır lakin bu kez detayları sert ve köşeli değildir. Yola çıkılır, arzu edilen menzile doğru ilk adım atılır. Sonra bir adım daha, sonra bir tane daha. Her birinin keyfini çıkara çıkara...

İşte düşünmeyi bırakma, gelecek kaygısından kurtulmak demek adımları takip etmek demektir. Çünkü şu "an"da yaptığın şey o adımı atmaktır. Tüm farkındalığın o anda attığın adımda olursa hem menzile yaklaşmaya devam edersin hem de menzilin uzaklığı ya da ufuktaki olabilecek negatif unsurları henüz

varmamışken düşünerek enerjini boşa tüketmemiş olursun.

Şöyle düşün lütfen: Günde 10.000 adım yürümek çok sağlıklı bir şey biliyorsun. Konumuz bu 10.000 adım olsun.

Eğer ki 10.000 adım atmak hedefin olursa, hemen sıkı bir plan yaparsın. Sabah işe gitmeden evden yarım saat erken çıkarım. Servisi beklerken parkta yarım saat turlarım. Öğle molasında da bi' yarım saat turlarım. Akşam da bir kaç durak erken inerim bir yarım saat de öyle yürürüm. Süper... Oldu bu iş. Sen öyle san, bir bakmışsın sadece 7.400 adım olmuş. E, başka vakit yok. Sen buna üzülürsün, başaramadığına dertlenirsin, sonra buradan bi' kaptırırsın. Zaten iş hayatı böyle işte, hiçbir şeye vakti kalmıyor insanın, vay ben bu kapitalist düzenin tekerine çomak sokayım, ne sağlığım var ne huzurum, bir de bu kadar yoruldum hepsi boşa gitti, batsın bu dünya, böyle hayat mı olur, böyle yaşamak çok anlamsız. :).... İşte düşünceyi takip etmek budur, ille de 10.000 adım diye tutturursan olacağı bu :)...

Eğer ki 10.000 adım atmak niyetin olursa, açarsın adım sayma uygulamasını, koyarsın cep telefonunu cebine, yine ilk planladığın gibi yaparsın. Ama 10.000 adımı düşünmezsin,

sabah yarım saat erken çıkmayı başarırsın önce, sonra öğle molasında yürümeyi alışkanlık haline getirmeyi, sonra akşam bir kaç durak erken inmeyi. Ama sadece vakti geldiğinde bunu düşünür ve yaparsın. Yine 7.400 adım yazar ekranda. Ama hedefin 10.000 olursa eksik kalan 2.600 adımı dert edersin, niyetin 10.000 olursa attığın 7.600 adıma şükredersin.

Hedef hedef diye tutturursan ilk günden hayattan soğursun, niyet ettim dersen hafta sonunda program sizi uyarır, toplamda 50.000 adıma ulaştınız. E, bu aslında beş günlük başarı demektir. Hafta zaten yedi gün değil mi? Ortalamanın çok üstündesin işte. Elhamdulillah dersin, oh mis!... İşte sen bunu dediğin zaman bir şeyler olur, nedenini ve nasılını bilmezsin ama bir bakmışsın, günde 14.000 adım yazan akşamların olmaya başlamış. Artık mesele 10.000 adım atan ucuz kahraman olmaktan çıkmış, yürümeyi alışkanlık edinmiş sağlıklı insan olmaya evrilmiştir. E, ama zaten çıkış noktası sağlık değil miydi? İşte hedef hedef diye tutturursan konunun özünü kaçırmak da işten değildir.

Buraya kadar konuştuklarımızdan da anladığını düşünüyorum ki teslimiyetin ikinci unsuru farkındalıktır, "an"a verdiğin dikkattir. Bunu daha önce de duyduğunu düşünüyorum: "Dikkatini verdiğin şey büyür." Hani o iş

yerinde ha' bire arkasından konuşulan amir, herkesi canından bezdiren egoist ya da kötü niyetli haris iş arkadaşın ne olursa olsun kovulmaz ya. Aksine bir de tersine tersine terfi alır, yükselir, kıymete biner. Hani televizyondaki yarışmadaki en gıcık karakter finale yükselir. Hani "kötüye bir şey olmaz abi" lafı var ya... Hepsi bu yüzden işte. Sen ya da çevren ya da tüm televizyon seyircisi sevmediğine dikkatini verdiği için, seven de onun hakkında sevmeyen de onun hakkında konuşup durduğu için, o bile anlamaz nasıl olup da bu kadar işlerin kolaylaştığını.

Bak arzusu olan sensin, dileği olan sensin, niyet eden sensin. Eğer ki dikkatini de ufka değil kendine verirsen, şimdiye, şu ana ve şu anda yapman gerekene verirsen gerçekleşmesi Allah'ın izniyle çok yakındır. Ufka bakmayı bırak, hedefe odaklanmayı bırak, geleceğe takılmayı bırak. Gelecek dediğin şimdinin hamurundan yapılır ve geldiğinde onun da adı şimdi olacaktır.

Sana neden sürekli adım adım diyorum, her gün bir adım diyorum, elinden geleni yap diyorum, her şey olması gerektiği gibi olması gerektiği zamanda olur diyorum?... Sanırım biraz daha iyi anlaşılmıştır.
Yarın... uzun zamandır sorup durduğun soruyu konuşalım. Dua nasıl edilir, nasıl kabul olur?

Öncelikle şunu belirterek başlamak isterim. Her şey Allah içindir. Dolayısı ile her yer, her zaman ve her mekan da Allah'tan gayrı olamayacağı için her insan istediği her an dua edebilir. Buna herhangi bir kısıtlama ya da şart getirmek, olmazsa olmaz bir rituel tayin etmek mümkün değil.
Ama, niyet ile ilgili konuşmamızın başında da belirttiğim gibi bilinç seviyemiz ve sinir sistemimiz dolayısı ile bizler seçilmiş olanız, yaratılmışların en şereflisiyiz. Bu sebepten özel ve güzel unsurlar ile, Allah'ın özel ve güzel zaman ve mekanlarının tecellileri ile bağlantı kurabilecek imkanlara sahibiz.

Şuna benzer sorular, nedense artık, sürekli insanların zihinlerinde: Cuma da herhangi bir gün, neden diğerlerinden farkı olsun? Mübarek geceler diye bir şey yoktur, her gece Allah'ın değil mi? Gecenin belli bir vakti neden kıymetli

olsun, gündüzler de Allah'ın değil mi?

E, o zaman neden Güneş her sabah doğudan doğuyor ve neden hep sabah doğuyor? Bir gün batıdan doğsun, bir gün güneyden ne özelliği var ki doğunun? Ya da neden hep sabahları, bir gün de öğleden hemen sonra gece oluversin, ne özelliği var? Ay neden hep geceleri çıkıyor meydana mesela? Bir sabah da ikisini birlikte görsek Güneş ve Ay'ın, neden böyle bir sıralama var ki? Kış ayları neden hep soğuk? Neden ilkbahardan sonra yaz geliyor, neden sürekli belli bir sıra ile bu mevsimler? Bunların hepsine bir cevabımız var değil mi? Dünya'nın kendi çevresinde, güneş çevresinde ve Ay'ın dünya çevresindeki hareket ve döngülerinden bir başlarız, tek tek anlatırız.

Tüm maddesel unsurların açıklamalarına gelince inanmak konusunda bir sorunumuz yok. Her maddenin, her nesnenin, her bir atoma kadar her şeyin kendine has özellikleri olduğunu hemen kabul edebiliyoruz. Ama manevi unsurlara gelince, o neden bu neden? Çünkü görmediğimize inanmamak konusunda çok güzel ikna edildik bugüne kadar. Evet, cuma mübarek bir gün, diğerlerinden daha bereketli, daha kazançlı ve özel. Sana özel, senin bedeninin ömrü kısa, yol uzun, senin bu dünyadaki vaktin az, bu yüzden senin daha yüksek bir fayda sağlaman için cuma özel. Evet,

kadir gecesi bin aydan daha hayırlı, çünkü sen belki sadece 83 sene yaşayabileceksin bu gezegende ama o bir gece 83 seneden daha fazla bir ilerleme sağlayabilmen için sana verilen bir fırsat. Evet, her gecenin son demi bereketli, çünkü seyrek olan fırsatları kaçırırsan bile günlük bir şansın olsun elinde diye sana verilen bir hediye o vakit.

Kasım ayı gelince, alışveriş için, üç kuruş indirim için; şahane cuma, benzersiz cuma, efsane cuma, süper cuma, altın cuma, gümüş cuma, bomba cuma... Bunların hepsine eyvallah ama şu "mübarek cuma" konusunda bir anlaşamadık :)...

"Üç ayda bir, bir maaş fazladan ikramiye" desem kimsenin itirazı olmuyor. "Ne özelliği var ya üç ayın, öyle saçma şey mi olur?" diyen yok :). Emeklilere bayram öncesi birer maaş ikramiye yatırılınca da "ne özelliği var ramazanın, kurbanın?" diyen de yok :). Hele hele "haftasonu tatil, çalışmıyoruz" dendiğinde, "ne özelliği var cumartesi pazarın?" diyen hiç yok :).

Bu, tamamen vesvese tabanlı sorgulama fitnesi öyle bir noktaya vardırıyor ki kendini şunu soruyor bana: Cennet ve cehennem var mı gerçekten? Yok diyorlarmış, hepsi bu dünyada imiş... Kur'an-ı Kerim'de onlarca defa

bahsedilen, Hadis-i Şerifler ile yüzlerce defa tasvir edilen unsurları da sorgulamayalım artık n'olur. Biz tarih öncesi bir dinin mensubu değiliz. Hiç değişmemiş, korunmuş, tam güvenilir bir kutsal kitabımız var. Biricik peygamberimizin (s.a.v) tüm hayatı en ince detayları ile yazılı kaynaklar ile aktarılmış, aktarılabilmiş durumda. Bunlardan herhangi bir şüphe duymak doğru bir şey değil.

Biricik inci tanesi günde 5 vakit namaz kılmış ve kıldırmış, ama paşam diyor ki: Namaz şekilden ibaretmiş, o her daim namazdaymış. Bunu rituel haline getirmeye gerek yokmuş. O güzeller güzeli, daima orucu övmüş ve önermiş ama arkadaşa göre, Oruç zaten bedensel bir hadiseymiş, zahiren bir ibadeti içi almıyormuş, saçma geliyormuş. O güllerin efendisi sürekli sadakayı tavsiye etmiş, zekat konusunda hassas davranmış ama bizimkine göre zekat ve sadaka zaten ilahi sisteme müdahale imiş, Allah kime ne kadar vereceğini bilirmiş. Kendisi öyle birmiş, öyle bütünmüş ki, her şey onda tamammış, Hac'ca gitmesine, Kabe etrafında tavaf etmesine gerek yokmuş, kendi etrafında dönse oluyormuş. Hele maşallah :)...

Dön sen dön, hatta çevir kazı yanmasın :)...

Üşengeçlikten namazı, açlıktan orucu, para sevdasından zekatı, tüm bunlardan dolayı

haccı, cehennem korkusundan dolayı cenneti inkar ediyormuşsun gibi geliyor bana.

Şeriatsız Tarikat olmaz. Ama ne yazık ki buraları, Pokemon hesabı yüksek sıçrayıp :), doğrudan marifete ulaşma hesabı yapanlar var. Ben yol arkadaşın olarak seni uyarmak ile mükellefim: Sana ne gösterdiler, ne anlattılar, ne yaptılar, ne çeşit psikolojik ya da psikosomatik telkin ve tekniklerle ikna ettiler bilmem. Ama Cüneyd-i Bağdadi Hazretlerinin sözünü hatırlamanı tavsiye ederim: "Bir kişiyi havada uçarken dahi görseniz, Kur'an ve Sünnete uymuyorsa bu keramet değil istidraçtır." Hatta Şeyhul Ekber İbnul Arabi Hazretleri böyle birini gördüğünde sopayla vurup yere indirmeni ekler bu sözün ardına :).

Neyse, özür dilerim, bugün olmadı farkındaysan. Konuya giremedim. Beni bugün affet, yarın kaldığımız yerden devam edelim.

Gece 03:00 ...
Herkes uykuda ama sen uyanıksın. Çünkü sevgilinle, en sevgiliyle buluşma zamanı şimdi. Biricik olan ile, BİR olan, TEK olan ile yarenlik zamanı.

En sevgili dedim belki ama aslında senin ilk aşkın O. Tüm varoluşun O'nun aşkı yüzünden, bu hava ile ambalajlanmış çamur topağında geçirdiğin tüm ömrün sırf O'nu bilmek, O'nu sevmek, O'na varmak için. Yoksa ayrılır mıydın O'nun bahçesinden hiç?

İlk aşkın dedim belki ama biliyorum, senin TEK aşkın O.

Ve biliyorum, aslında divanesin sen. Bütün gün O'ndan başkası yok aklında. Her yerde, her şeyde, her anda O'nu görüyor, O'nu buluyor ve O'nu aklından çıkaramıyorsun.

Tamam ama insan sevgilisiyle baş başa vakit geçirmek istiyor işte. Bir sen, Bir O... O varken sana ne hacet? Sadece O.

Gecenin en sessiz vaktindesin, O'nunla konuşmak, O'nu duymak, O'na duyurmak istiyorsun kendini. Sen konuş O seni dinlesin, ister uzat sözü uzattığın kadar çok dinlesin seni. İster kısa kes, kısalttığın kadar çok anlasın seni.

Gecenin en karanlık vaktindesin, O'nun ışığından başka bir aydınlık yok istediğin. Başındaki gözler beyhude... Gündüzün kiriyle çapaklanmış nasıl görsün O'nu? Aklının gözü nafile... Ne görmüş de şimdiye kadar nasıl seçsin O'nu? Sana kalp gözü lazım, karanlıklar içinde baksın bulsun O'nu.

Gecenin en tenha vaktindesin, kimsecikler olmasın, kimsecikler duymasın istiyorsun. Çünkü ikinizin arasında bir rican olacak, bir davet, bir teklif. Bunu bir tek sen bileceksin, O... O sen istemeden biliyor ya zaten, ama belli ki O'da senin sesini duymak istiyor. Ne mutlu sana...

Şimdi gözün, kulağın, dilin, burnun ve tenin her şeye, herkese kapalı. O'nunla buluşmaya uyandın. Bu boşluk, bu yokluk, bu hiçlik O'nunla dolacak ve O'nda sen ne istersen

mevcut. Sen yeter ki iste, O verecek.

Şimdi bi' besmele çek doğrul yattığın yerden. Üstündeki örtüyü aç, örtülerden kurtulma vakti şimdi. Ayaklarını yere bastığın anda üç defa tekrarla: Elhamdulillah...

Çok şükür uyandım beni uyandırana. Teşekkürler uyandırana, uyandırdı kendi için. Beni uyandıran Rabb'ime çok teşekkür ederim, uyandığım için.

Şimdi doğruca suyun başına. Bu özel bir buluşma, bu en güzel bir buluşma. Üstün başın dünyalık, sırılsıklam dünyalanmışsın bütün gün, böyle gidemezsin bu buluşmaya. TEK aşkının karşısına tertemiz ve güzel bir elbiseyle çıkman gerekmez mi?

Bu yüzden, nurdan elbiseni giymek için doğru suyun başına.

27

SANA NURDAN ENTARİLER YARAŞIR DUA İÇİN HAZIRLIK

Öncelikle belirtmekte fayda var, buna dikkat edeceğini biliyorum tabii ki ama ben yol arkadaşın olarak uyarmak sorumluluğunu yerine getirmek adına söylüyorum, suyu lütfen çok açma. Sen müslümansın, israf giysisi sana yakışmaz. Sana yakışan nurdan entarilerdir, şimdi onu giyinme vaktidir.
Önce euzu besmele ile başla... Evet, o bi' gitsin lütfen. Zaten tüm gün bütün kötücüllüğü ile fırsat kollamakta. Nereden çıkacağını, hangi sinsi fırsatı değerlendirerek aklımıza sızacağına dikkat etmekle uğraşıyoruz zaten. Ama şimdi en sevgili için hazırlanırken bi' gitsin. İlk yaratıldığımız günden beri bizi kıskanan, kıskançlığı ile kendini de bizi de yakan o lanetlenmiş ve kovulmuş şeytan bi' gitsin.

Şimdi niyet et: "Niyet ettim Allah'ım senin rızan için abdestimi almaya." Evet, "Allah'ım" de, "senin rızan için" de. Öyle dümdüz "Allah

rızası için" deme. Tanımadığın bir şeyi işaret eder gibi yapma. Bi' yabancıyı söyler gibi yapma. Ezberden söyler gibi söyleme. İnsan sevdiğini sahiplenmez mi? Sevdiğine "canım" diyorsun, "hayatım" diyorsun, evladına "bebeğim" diyorsun, "paşam, prensesim" diyorsun da en büyük aşkına mı yabancılık çekiyorsun sen? Sen bir ömür, bin kere, milyon kere, milyar kere "Allah'ım" de, O sana bir kerecik "Kulum" desin... Ondan sonra isterse hiç kimsecikler hiçbir şey demesin. Ne gam!

Niyetinden sonra şimdi devam et, ama niyetine de devam et.

Önce ellerini yıka üç defa. Parmak uçlarından aralarına ve tüm bileklerin ile birlikte. Niyetin şöyle devam etsin: "Rabb'im... Bu eller günlük meşguliyet içerisinde neler neler yapıyor? Bazen harama uzanıyor, çokça gereksiz menfaatlere ve hep dünyalığa. Sana açmaya, sana uzanmaya, sana dönmeye layık değil belki ama senden başka da kimsem mi var benim? Sen nurunla ellerimi ve ellerimin kirlerini arındır. Senin ışığın ile parlasın ki, o gün geldiğinde, yeşil sancak altından seslenildiğinde, cevabı bilen öğrenci sevinci ile kaldırabileyim ben bu elleri. Sen temizle ki senin yolunda senin hizmetinde ve iyilik için kullanayım ellerimi."

Şimdi üç kere ağzını yıka. Acele etmeden, tüm içi ile ve sıçratmadan. Niyetin şöyle devam etsin: "Benim sesimin de kelimelerimin de kifayetsiz kaldığı güzel Allah'ım... Bu ağzım, seni anmayı bıraktığı gibi neler konuşuyor neler söylüyor... Yalan da var, şikayet desen bol bol... Dedikodusu, yargılaması, gıybeti bitmiyor. Senin adını yakıştıramıyorum ben buna ama senden olmayan, sen olmayan bir şey mi var onu da bilmiyorum. Sen nurunla temizle ki kirlerinden arınsın. Senin nurunla dolsun ki, o gün geldiğinde, yeşil sancak altından seslenildiğinde, kalabalıklar arasında öz abisini bulmuş bir çocuk gibi, güven içinde, gururla ve yüksek bir sesle, 'buradayım' diyebileyim. Sen temizle ki senin yolunda senin hizmetinde ve iyilik için konuşsun bu dilim."

Şimdi de üç defa burnuna su ver. Yine acele etmeden ve birbirine karıştırmadan, sıçratmadan. Niyetin şöyle devam etsin: "Benim nefesimin sahibi, nefesimin ta kendisi canım Allah'ım... Aldığım her nefeste sen geliyorsun biliyorum, her nefeste sen varsın. Ama ben bu nefeslerin hakkını veremiyorum, çoğunu boşa ve yalan dünyaya harcıyorum. Kıymetsiz kokuların peşinden sürükleniyor, lüzumsuz kokuları takip ediyorum. Ama senden başka nefes yok alacak, senden başka yok hayat verecek. Sen nefesinle doldur ki kirlerinden arınsın. Senin nurunla temizlensin

ki, o gün geldiğinde, yeşil sancak altındaki dostunun gül kokusunu takip edebileyim. Sen temizle ki senin yolunda ve senin hizmetinde ve iyilik için olsun her soluğum."

Sırada yüzün var, üç kere yıka. Tüm saç diplerin ıslanacak ve çenenin altı boynuna kadar. Niyetin şöyle devam etsin: "Yüzüne bakmaya yüzüm olmayan İlahi... Ne bu iki gözüm, ne alnımdaki idrak gözüm her şeyde seni görmeyi beceremiyor. Harama bakmaya gelince fel fecir okuyor, dönmeye gelince gereksiz her yöne dönüyor da bir seni göremiyor. Sen nurunla yıka, temizle ki birazcık yüzüm olsun sana karşı. Sen nurunla temizle ki, o gün geldiğinde yüz milyarlar arasında yeşil sancağı görebileyim, yönümü doğru istikamete dönebileyim. Sen temizle ki senin yolunda ve senin hizmetinde ve iyilik için açık olsun gözlerim."

Ve kollarını yıka üç defa. Önce sağ, sonra sol kolun dirsekleriyle beraber. Niyetin şöyle devam etsin: "Gücü mutlak, kudreti ilahi olan Rabb'im... Bu kolların girmediği delik, uzanmadığı menfaat kalmıyor dünyalık için. Ne yüklerin altına giriyor, ne ağırlıkları kaldırıyor da senin için o kadar yorulmuyor. Sen ışığınla parlat kollarımı, sen azametinle güç ver onlara. Sen kuvvetlendir ki senin için yorulsun artık. Sen nurunla temizle ki, o gün geldiğinde, yeşil

sancak altından seslenildiğinde yol arkadaşımın koluna girebileyim, kol kola, dirsek dirseğe birleşebilelim yol üzre. Sen temizle ki senin yolunda ve senin hizmetinde ve iyilik için taşısın ne kadar taşınacak varsa kollarım."

Başın, kulakların ve ensende sıra. Alnından ensene kadar ve ensenden alnına kadar başın, kulaklarının içi ve arkası ve ardından ortadan dışlara doğru ensen. Niyetin şöyle devam etsin: "Duyulmaya ve anlaşılmaya en değer, tek değer Allah'ım... Bu kulaklar bunca gürültünün içinde seni duymayı beceremiyor, bu kafam bu idrakim seni hakkıyla anlamaya yetmiyor, beceremiyor. Sen benim şuurumu artır, idrakimi nurunla temizle ki, seni anlayabileyim artık. Sen temizle ki, o gün geldiğinde, yeşil sancak altından seslenildiğinde duyabileyim o mübarek sesi. Ensesi parlak bir yol arkadaşımı ardı sıra takip edeyim de varabileyim kardeşlerimin yanına. Sen temizle ki senin yolunda ve senin hizmetinde ve iyilik için duysun bu kulaklarım."

Son kez ayaklarını yıka üçer defa. Önce sağ sonra sol, parmak uçların ve araları, topuk ile birlikte tüm bilekleriyle. Niyetin şöyle devam etsin: "Yolumun tek sahibi ve yolun sonundaki tek gayem, sultanım... Bu ayaklar doğru yolu ancak senin ile öğrenebilir, dosdoğru yol ancak senin yolundur. Sen dünyalık kirlerinden arındır

bu ayaklarımı, nurunla temizle ki dosdoğru yoldan çıkmasın bu ayaklar. Sen lütfunla güç ver ki, o gün geldiğinde, yeşil sancak altından seslenildiğinde, en hızlı adımlar ile varabileyim dostlarının yanına. Sen temizle ki senin yolunda ve senin hizmetinde ve iyilik için olsun tüm adımlarım."

Yıkadığın uzuvların pırıl pırıl şimdi. Son bir şey kaldı. Kelime-i Şahadet getir ki tümden parla bir nur topu gibi: "Eşhedu en La İlahe İllAllah ve eşhedu enne Muhammeden Abduhu ve Rasuluhu..."

İşte olumlama böyle yapılır :). Yapıldı mı da günde 5 defa yapılır ve her gün en az beş defa yapıldığında bunu kabul etmeyecek, sindirmeyecek bir bilinçaltı yoktur.

Ve işte şimdi tertemizsin, işte şimdi ilk doğduğun gibisin, işte şimdi nurdan entarinin içinde çok ama çok güzelsin. Sevgiliyle buluşmaya layık haldesin. Ama eli boş gidilir mi sevgili ile buluşmaya, bir hediye lazım değil mi?

Bence şart ve eminim ki O da buna çok memnun olacaktır.

Sevdiğine bir hediye vereceğinde bundaki gayen sevdiğinin memnun olmasıdır. Gerçekten seviyorsan sadece seversin.

Koşulsuz seviyorsan herhangi bir sebep aramazsın.

Her şeyden çok seviyorsan karşılık beklemezsin.

Herkesten çok seviyorsan kendini de yok sayarsın.

Kendini de yok sayabilirsen O'ndan başkası kalmaz.

O'ndan başkası kalmaz ise O'ndan başka gaye de olamaz.

Şimdi kendin de dahil her şeyi bir kenara bırak.

Rıza da, nimet de, iyilik de, sevap da, cennet de, dünyalık da...

Hiçbir şeyi öne sürmeden sadece O'nun için iki rekat namaz kıl.

Niyetin şöyle olsun:

"Niyet ettim Allah'ım sadece senin için namaz kılmaya."

Bu sadece senin için, vallahi hiçbir şey beklemiyorum.

Bu hediye sadece senin için.

Bu hediyenin içinde ben varım, kendimden de vaz geçtim.

Yeter ki kabul et ben sende yok olayım.

Her şeyi senden olan ben, sana layık bir hediye veremem, bu mümkün değil.

O yüzden her şeyimle, tüm varlığımla, beklentilerim de dahil yok olarak sana geldim.

Sadece senin için kılıyorum bu hediyeyi.

29

ŞİMDİ DUA ZAMANI ÖZGÜRSÜN

Şimdi dua zamanı...
İstemek... Fiilin kendisi bile kendimizi anlamak için yeterli diye düşünüyorum. İstemekten başka çaremiz yok çünkü. Veren O, verebilecek olan O, mutlak güç sahibi olan O.

Mutlak Güç tanımı, her şeyi yapabilecek olan olmaktan ziyade hiçbir şeye ihtiyacı olmayan olmaktır aslında. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan O, dolayısı ile her şeye Kadir olan O.

Hediyemizi vermek isterken bile layıkı ile hediye veremeyeceğimizi kabul ederek niyet ettik hatırlıyorsan. O olmadan bizim hiçbir şeyimiz yok çünkü. Tam da bu sebeple kendimizi, tüm beklentilerimiz de dahil olmak üzere yok sayarak bir hediye vermekten başka çaremiz yoktu. Ve tam da bu sebepten ne yaparsak yapalım hep O'ndan O'na aslında her şey.

Rahman ve Rahim olan O. Bir annenin yeni doğmuş bebeğine verdiği gibi Rahman, onu sakladığı gibi Rahim. Bir bebek annesine ne verebilir ki? Zaten annesine muhtaç iken, zaten her şeyiyle annesine nazaran aciz iken ne verebilir. Tüm ihtiyaçlarını ona annesi verirken bir bebek kendinden ve sevgisinden başka ne verebilir? Anne nasıl bu ilişkiden memnun olabilir? Vererek değil mi?

Bebek kendi kendini doyuramaz, annesinden ister ve ona istediğini vermek annenin en memnun olacağı şey değil midir? Bebek hastalanır, kendine bakamaz, annesine ağlar ve ona şifa ve çare olmak annenin en memnun olacağı şey değil midir? Bebek bu dünyanın acemisidir, yaralanır ya da bir sıkıntısı vardır, ha bire "uf" olur. Onun her "uf" olan yarasını öpmek, sıkıntısını gidermek annenin en memnun olacağı şey değil midir? Bebeğin hediyesi de budur işte. Her sıkıntısında önce annesine gitmek, ondan istemek, ona sığınmaktır. "Ben geldim" deyip, "senden başka kimsem yok" deyip, her hali ile ona teslim olmak.

Şimdi sen de teslim ol bakalım.

İbadetlerimiz içerisinde bildiğimiz, anladığımız ya da henüz bilmediğimiz ve anlamadığımız

belirli kıstaslar mevcut. Namaz, oruç, zekat, hac gibi farz ibadetlerimiz konusunda uymamız gereken belirli limitler var. Bunlar belli ve her geçen gün bu uygulamaların neden belirli limitler ve rutinler içinde yapıldığına dair yeni bilimsel kanıtlar bulunuyor ve hiç anlamayacağımız faydaları ve sebepleri olduğuna da şüphemiz yok. Olmamalı en azından.

Namazın vakitleri, namaz içinde, öncesinde ve sonrasında yapılacaklar, orucun günlük ve senelik döngüdeki zamanları, zekat için belirlenen limitler ve hac için belirlenen zaman ve mekanlar gibi konularda özgür değiliz. Buradaki en büyük nimetlerden biri de bu özgür olmama hali olsa gerek. Belirlenen ve şart koşulana, nefsimizi ve aklımızı yenerek nasıl teslim olacağımız konusunda daimi bir imtihandır bu aslında. Günlük, haftalık, aylık ve yıllık döngüler halinde yapmamız şart koşulan kurallara teslim olabiliyor muyuz şeklinde sorulan daimi bir soru.

Yoksa sakızı yutmuyorum ki orucu bozmaz bence mi demeye çalışıyoruz? Sigara gıda değil ki orucu bozmaz mı demeye çalışıyoruz? Binlerce evliya ve alimden, milyonlarca sayfa ve satır ile her detayı belli olan namaz konusunda yorum mu yapmaya, açılım mı getirmeye çalışıyoruz? Anlamına, içeriğine, sevgisine

odaklanmadan şartlarını mı sorgulamaya çalışıyoruz? Zekatı mal sevdamıza, Haccı milli egomuza bahane ederek kaytarmaya mı çalışıyoruz?

Şeriat noktasında özgür değiliz ve özgür olmadığımız her detay en ince ayrıntısına kadar belli, artık bu hususlarda aklına ve egona yenik düşme lütfen. Buradaki samimiyetin ve teslimiyetin bu özgür olmama durumumuzun nasıl bir nimet olduğunu da anlamanı sağlayacaktır. Zira tüm insanlık tarihi, özgür bırakıldığımız durumlar ve dönemlerde, güç sahibi olduğumuz süreçlerde ve mevkilerde, tüm insanlık ve tüm canlılık adına doğru kararlar veremediğimizin hatta yanlış kararlar verme eğiliminde olduğumuzun ispatları ile dolu. Tüm farz ibadetler, bizim sırlarının zerresine bile vakıf olamadığımız ilahi sistemin ince ayarlarına göre tayin edilmiş durumda. Farzların belirlenmiş unsurlarını kurcalamak yerine içeriğine, anlamına ve sevgisine odaklanmak hepimiz için daha hayırlı olacaktır emin ol.

Ama, şimdi gecenin en sessiz, en karanlık, en tenha, en özel vaktinde özgürsün. Dua etmek konusunda özgürsün. İster kendi dilinde yap ki bence en doğrusu budur, ister anlamını bildiğin ezberlerin ile. İster ağlayarak yap, ister üzülerek yap, ister gülerek yap, ister sessiz yap, ister

sesli... İster hıçkır, ister haykır... İster uzat, girebildiğin kadar detaya gir, istersen kısa kes, sen biliyorsun zaten de... Bu buluşma özel bir buluşma. Sadece senin ile O'nun arasında. Samimi ol, kurgusuz, pazarlıksız, yalansız ve teslim.

Ne istersen iste... O daha iyisini vermek istiyor.

Nasıl istersen iste... O daha güzelini vermek istiyor.

Ne kadar istersen iste... O daha çok vermek istiyor.

Hazırlandığımız buluşma vaktindesin, özgürsün... Tadını çıkar.

Sıra geldi en merak ettiğimiz soruya:
"Dualarımız nasıl kabul olur?"
Güzel bir haberim var: "Oldu bile."

Söylemesi kolay dediğini duyar gibiyim. Çünkü büyük oranda kabul olmadığını düşünüyoruz. Çünkü "hani nerede, göremiyorum" halindeyiz. Burada kaçırdığın nokta yine "yaşamak." En başından beri yaşamaktan, zaman tamponundan ve dünyada olduğumuzdan bahsediyorum farkındaysan. Ve aslında garip olan da bu :). Dünyalık bir şey istiyoruz ama dünyanın kurallarına göre olmasını istemiyoruz, hemen olsun istiyoruz. Ahiret için bir şey istiyoruz ama ahireti beklemeden bu dünyada görelim istiyoruz.

Duan kabul oldu, için rahat olsun. Bundan sonrası "hakediş" süreci. Sadece yoldaki izler takip et.

Öncelikle Rabb'ine olan inancını ve şüphesiz güvenini kaybetme. Bunu engellemeye çalışan pek çok unsur olacak. Çevrendeki insanlardan ve fikirlerden saldırılar yaşayacaksın. Hiçbirine kulak asma, sen "emin ol" ve devam et yol üzere. Zihnin türlü türlü oyunlar oynayacak, bir çok unsurdan olumsuzluklar ve imkansızlık kanıtları sürecek önüne, sakın aldanma. Ve buradaki en büyük tuzak duandan olur olmadık her yerde herkese bahsetmen olacaktır. Unutma bu özel bir buluşma idi. Kimselere anlatma, kimselerden onay bekleme, kimselerden medet umma. Zaten kabul oldu, O'na güvendikten sonra başka kime ihtiyacın var ki?

Duan kabul oldu, için rahat olsun. Bundan sonrası "belirsizlik" süreci. Çünkü sonsuz, sınırsız ve kusursuz olasılıkların arasından bildiğimiz matematik ile çözemeyeceğimiz bir sürü şey senin için birbiri ardına diziliyor. Sadece yoldaki izleri takip et.

Lütfen kendini ve şartları zorlamayı bırak. İlle de şöyle olacak, illa ki böyle olacak demeyi bırak. Hedef odaklı olmak sana mutsuzluktan başka bir şey getirmeyecek. Hedef odaklı olmak demek "benim dediğim gibi olsun" demek. Bırak tüm detayları güzel Allah'ım halletsin. Her şeyi bilen O, her şeye gücü yeten

O, her şeyi düzenleyen O. Ve şu anda milyon kere milyon, milyar kere milyar hatta trilyon kere trilyon çeşit olasılık ve inanılmaz büyük bir plan senin için çalışıyor.

Duan kabul oldu, için rahat olsun. Bundan sonrası "teslimiyet" süreci. Çünkü sen istedin ama yapacak olan O. Sen diledin ama yaratacak olan O. Sadece yoldaki izleri takip et.

Şöyle bir şey düşünmeni istiyorum. Büyük A harfini düşün ve bir de ters bir V harfini "". Bu ikisi üstüste geldiklerinde anahtar ve kilit gibi uyarlar değil mi? Senin dileğin, duan işte bu ters V "" olsun. Dolayısı ile senin hayatında bir şeyler öyle düzene girmeli ki A harfi gibi dileğine uyum sağlayabilesin değil mi?

İşte biz dua ettiğimizde, yaşadığımız bu üç boyutlu madde dünyasını, zaman tamponunu ve hakediş unsurlarını hiç beklemek istemez A harfini bütün ve tek seferde isteriz. Öyle olduğu zamanlar da olabilir elbette, en doğrusunu Rabb'im bilir. Öylesini hak edenler de vardır, onları da Rabb'im bilir. Ama genelde süreç böyle işlemez. Çünkü burası süreli süreçler diyarı.

Sen samimi bir biçimde duanı ettiğinde senin duan yaratıldı bile. Kuantum sonsuz olasılıklar alanından bahsederken "Kun Fe Yekun"

olduğunu bu sebeple anlatmak istedim sana. Arzu ettiğin gelecek yaratılmış bir halde seni bekliyor ama sen yolu bulabilecek misin? Dosdoğru yol üzere gidebilecek misin? A harfinin parçalarını birleştirebilecek misin?

Sana önce sol çizgisi "/" verilecek A harfinin. Bunu görmen, kabul etmen ve sırtında taşıman gerek yolun sonuna kadar. Sonra ise orta çizgisi "-". Bunu da alacaksın yanına. En son da sağ çizgi "\" verilecek. Bunu da aldığında artık birleştirebileceksin:

/ - \ = A ...

İşte şimdi dileğin ile, duan ile uyumlu haldesin ve o artık fiziksel bir realite olarak tezahür etti, tadını çıkarabilirsin. Uyumlanmak, aynı rezonansa girmek, senkronize olmak, tevafuk... Bunlar sana bir şeyler hatırlatıyor olmalı :)...

Eğer bu karışık geldiyse şöyle anlatabilirim. Sen bir tekstil firmasında işe girmek istiyorsun ama şu anda mobilya firmasında çalışıyorsun diyelim. Uzak ihtimal gibi görünebilir ama güvendin Rabb'ine ve duanı ettin.

Olasılık 01: Mobilya firmasındaki işini en güzel şekliyle yaparsın. Bu kabullenme ve şükürdür. Sabahtan akşama kadar tekstil firmasını düşünmezsin, elindekinin en iyisi yaparsın.

Sonra çalıştığın firma yeni bir üretim teknolojisini getirir bünyesine. Bunun için yeni sorumlular ve eğitim gereklidir. Kabullenme sürecinde elinden gelenin en iyisini yaptığın için seni bu göreve getirmeyi takdir ederler. Burası gayret ve sabret dönemidir. Yeni sorumluluk ve çalışma dönemidir. Sen Rabb'ine bırakmışsın, hiç şüphen yok, tereddütün yok, buna da "elhamdulillah" dersin, yine en güzelini en iyisini yapmak için çabalarsın. Tekstil firmasındaki iş bir yerlerde ve zamanın içinde bir noktada seni bekliyor. Eminsin çünkü sen "mü'min"sin. Bunu da başardıktan sonra artık yeni teknolojinin sorumlusu olarak projeler ve teklifler gelir önüne. En üstteki dosyaya bak bakalım, hangi tekstil firması ofislerinin yenilenmesi için teklif istiyor? :)... İşte hayret zamanı. Git, oradaki ofisi öyle bir güzel yap ki, tekstil firması memnuniyetinden ve başarından ötürü seni, tırnak içinde "güzel bir transfer ücreti ile" işe alsın. Hayırlı olsun, bir çayını içmeye geliriz :).

Tamam, bu çok iyimser bir olasılık zinciri olmuş olabilir. Bir tane daha bakalım.

Olasılık 02: Mobilya firmasındaki işini en güzel şekliyle yaparsın. Ama sen yapsan ne olacak, amirin olacak adam kendi akrabalarını ya da kendi ekibini işe almak için bin bir zorluk çıkarıyor, türlü bahaneler ile seni işten

kovduruyor. Bu da zor bir kabullenme halidir ama sen Rabb'ine dayamışsın sırtını amir de kim ola ki? Doğru eve. İş yok, güç yok... Gayret ve sabret dönemindesin, biraz zorlu olabilir ama sorun yok, devam ediyorsun. Televizyon izleyerek geçirmeyeceksin tabii ki günlerini. Yapabildiğin iş başvurularını yapacaksın ve bu arada da elinden gelen en iyi iş olarak daha önce yarım bıraktığın italyanca çalışmaya devam edeceksin. Sen Rabb'ine bırakmışsın, hiç şüphen yok, tereddütün yok, buna da "elhamdulillah" dersin, yine en güzelini en iyisini öğrenmek için çabalarsın. Tekstil firmasındaki iş bir yerlerde ve zamanın içinde bir noktada seni bekliyor. Eminsin çünkü sen "mü'min"sin. İtalyanca tamam ve iş başvurularına bakmaya devam. Bak en üstteki ilanda yeni Avrupa pazarında görevlendirmek üzere "italyanca" bilen dekorasyon sorumlusu arayan tekstil firması hangisiymiş? Hem mobilya sektöründe uzman derecesinde deneyimli hem de italyanca bilen kaç kişi vardır sence? Git, o görüşmeye tüm inancınla katıl ki, tekstil firması yurt dışı görevleri olduğundan dolayı seni, tırnak içinde "dolgun bir ücret" ile işe alsın. E, hayırlı olsun, yolumuz Roma'ya düşerse, ararız :).

Tamam, bu da yarı iyimser bir olasılık zinciri olmuş olabilir. Bir tane daha bakalım.

Olasılık 03: Mobilya firmasında ne yapsan faydası yok. Çünkü firma battı, bildiğin iflas. Ani ve sarsıcı bir biçimde işsiz güçsüz ortada kaldın. İşte bu gerçekten zor bir kabullenme hali. Ama Allah sana yeter, O ne güzel vekildir. Ne güzel bir Yaradan, Ne güzel bir yardımcıdır. Evdesin, sektör zaten genel olarak durgun döneminde, ayrıca sen de öksüz ve yetim olduğun için zaten tek başına hayatta kalmaya çabalıyorsun, dolayısı ile destek olacak kimsen de yok. Gayret ve sabret dönemindesin, çok zor olabilir ama sorun yok, devam ediyorsun. Ama çok bekleyebilecek bir vaktin ve imkanın da yok doğrusu. Yapabildiğin iş başvurularını yapacaksın ve bu arada da elinden gelenin en iyisi olarak öğrenciliğinde para kazanmak için çalıştığın kafede komi olarak çalışmaya devam edeceksin. Sen Rabb'ine bırakmışsın, hiç şüphen yok, tereddütün yok, buna da "elhamdulillah" dersin, yine en güzelini en iyisini yapmak için çabalarsın. Tekstil firmasındaki iş bir yerlerde ve zamanın içinde bir noktada seni bekliyor. Eminsin çünkü sen "mü'min"sin. Sen işini, komilik bile olsa, en iyi ve en güzel biçimde yaptığın için bu devamlı müşterilerden birinin dikkatini çeker. Hani şu sarışın, güzel kız, sürekli göz göze geldiğiniz :)... Sonra bir akşam üstü kafenin yakınlarında bir yerlerde karşılaşırsınız. O seni tanır, sen de onu. Derken bir çay, bir tatlı derken muhabbet koyulaşmış :)... Laf lafı açar, sen asıl mesleğinin

ne olduğundan bahsedersin, onun babasının da tam senin gibi dürüst, çalışkan ve deneyimli bir dekoratöre ihtiyacı olduğu ortaya çıkar. Babası kim mi? Hani şu tekstil firması vardı ya, işte onun sahibi :)... Buna hayret edilir işte, iş güç derken, kendine hem bir aile, hem de hayatının aşkını buluverirsin.

N'oldu :)... Çok mu romantik geldi bu versiyon? E, sen güzel Allah'ıma AŞIK ol, bu gezegen, bu ömür baştan aşağı romantizm zaten.

Bu olasılıklar sonsuza kadar gider, her şey olabilir, her an olabilir, herkes için olabilir. Ama sen güveneceksin Rabb'ine ve teslim olacaksın. Çünkü en doğrusunu Allah bilir.

Ama bazen süreç bu örneklendirdiğimiz olasılıklar gibi doğrusal da ilerlemez. Kırılır, çok uzak noktalara gider ve bazen ters döner. Çünkü canım Allah'ım bizi bizden çok sever. Bizim istediklerimizin doğruluğu, bize olabilecek zararları ve doğurabileceği kötü sonuçlar hakkında bilgimiz ya da öngörümüz yoktur. Ama her şeyi gören Rabb'im bazen erteler duamızı, bazen değiştirmemizi öğretir, bazen de daha iyisi ile buluşturmak üzere reddeder. Ama merak etme, daha iyisini de bulduracak olan O'dur. Sen yeter ki güven ve teslim ol.

Bunu da şöyle düşün lütfen. Güzel bir bahçen

ve bahçende de güllerin... Sen güllerini budarken 3 yaşındaki küçük kızın yanına geliyor. Tombik elleri ile budama makasına uzanıyor. O da gülleri budamak istiyor haliyle... O kocaman makası verir misin kızına?: "Tamam, sen istedin madem benim güzel kızım, al bu kendinden büyük makası, istediğini yap" der misin? Demezsin... Neden? Çünkü bu istediği ona zarar verecek, henüz hazır olmadığı, ufacık bir mutluluk için tüm hayatını etkileyebilecek kötü sonuçlar doğurabilecek bir istek. Dolayısı ile buna izin vermezsin, şimdilik reddedersin, ertelersin ama onu evlatlıktan reddetmezsin tabii ki :). Bir ebeveyn olarak onun iyiliği için yine elinden geleni yaparsın, onun tüm ihtiyaçları, büyümesi ve gelişimi ile ilgilenirsin tüm sevginle ve gün gelir, kızın 15 - 16 yaşlarına geldiğinde, tutarsın onu elinden, bahçeye çıkarsınız beraber. Ona yepyeni ve tertemiz bir bahçe makası uzatırsın. Hem o eski anınızı anlatırsın, hem nasıl budaması gerektiğini anlatırsın ve hem de onu çok mutlu edersin. 3 yaşında ona izin verseydin, hem budama eyleminin tadını çıkaramayacaktı, çünkü aslında buna hazır değildi hem de tüm hayatını olumsuz etkileyecek bir neticeye varacaktı. Yani mutlu olamayacağı bir duası için tüm hayatı boyunca mutsuz olacaktı.

İşte senin kızını sevdiğinden daha çok seni seven, senin onu hazırladığından çok daha iyi

bir şekilde seni hazırlayan ve seninle ilgilenen, senin onu unutmadığın gibi seni hiç ama hiç, bir an dahi unutmayan bir Allah'ımız var.

Duan kabul oldu, için rahat olsun. Bundan sonrası "deneyim" süreci. Çünkü sen istedin; seni o güne kadar eğitecek ve hazırlayacak olan RAB O, seni o güne kadar yaşatacak ve büyütecek olan HAYY O, seni ve tüm evrensel düzeni isteğine uygun olarak düzenleyecek ve organize edecek olan KAYYUM O. Sen sadece teslim ol, makas için izin verilmediğinde hiç üzülme, zamanı gelip de sen istemeden makas sana kendiliğinden uzatılacak.

Daha önce not almanı istediğimi hatırlıyorum:

Gerçekleştiğinde hiç şaşırmayacak kadar, gerçekleşmediğinde hiç üzülmeyecek kadar güvenerek, severek, inanarak dua edersen, ne istersen olur.

Çekim yasası hakkında konuşmaya başladığımız ilk günlerde, aslında bu havalı ismin altında yatanın "dua" olduğunu ve bu konunun da duanın edilmesi ve nasıl kabul olunacağı hakkında olduğundan bahsetmiştik. Son konuşmamızda da bu noktaya kadar geldik. Lakin konu tamammış gibi görünse de biraz daha var konuşacaklarımız. Çünkü duayı ettikten sonra da yaşam tarzımıza dahil etmemiz gereken bir nokta daha var. Ve bu nokta çok önemli, çünkü bu olmazsa süreci sekteye uğratabiliriz. Hatta kaş yaparken göz bile çıkarabiliriz :).

Bilinen spiritüel yaklaşımın aksine, kuantum sonsuz olasılıklar alanının "Kun Fe Yekun" olduğunu, tüm olasılıkların gerçekten var olduğunu ama tezahürün bizim niyetimiz doğrultusunda Allah'ımızın yaratması ile gerçekleşeceğini konuştuk.

Bir de bunun üstüne özellikle vurguladık ve kavradık ki zaman tamponumuz var ve duamız ile tezahür arasında kısa ya da uzun bir vakit geçecek.

Tüm bunları bir araya getirdiğimizde "Kun Fe Yekun" Allah'ın ilminde NET olmakla birlikte bizim için bir belirsizliktir. Ve tüm bilgelik aslında bu belirsizliğin kendisidir. Bu belirsizlik inanan için sonsuz bir ümit iken inanmayan için ise kahır ve korku demektir.

Ve işte tüm özgürlüğün bu belirsizliğin içinde saklıdır. Çünkü senin hayatını en kötü etkileyen şey aslında bu belirsizliğin bilgeliğine kendini bırakamamandır. Ve aslında hayatı yaşanılabilir kılan bu belirsizlik iken inanamayan bir gönülde hayatı çekilmez hale getiren de bu belirsizliktir.

Çünkü aslında seni yoran şey ders çalışmak değildir. Bu çok teknik ve teorik bir şeydir. Çünkü konular vardır sen de bunlara çalışacaksındır. Seni yoran, hangi soruların çıkacağının belirli olmaması, yeterli sürede bitirip bitiremeyeceğinin belirli olmaması ve sınavdan iyi bir not alıp alamayacağının belirli olmamasıdır. Kendini bu belirsizliğin içine bırakabilir ve sadece asıl yapman gereken "ders çalışma" eylemine geçebilirsen, sadece bu eylemin içinde akabilirsen sorun yoktur.

Çünkü aslında seni üzen şey iş yerinde çalışmak değildir. Bu da gayet teknik bir meseledir. Yapılacak işler vardır ve bunlar yapılacaklardır. Seni üzen yaptığının beğenilip beğenilmeyeceğinin belirli olmamasıdır. Maaşının artıp artmayacağı, mesai olup olmayacağı, terfi edip etmeyeceğin ya da işlerin belirli bir süreye yetişip yetişmeyeceğidir. Ama belirsizliğin buradaki asıl unsur olduğunu anlayabilir ve iş dediğin, süreç dediğin, çalışmak dediğin şeyin aslen bu belirsizliğin kendisi olduğunu anlayabilirsen sorun kalmayacaktır.

Sonucu düşünmek yerine, bu belirsizliğin kabulüne ulaşabilirsen artık süper bir gücün var diyebiliriz :). Çünkü bu sıkıştırmadan kurtulman çok büyük bir enerjiyi açığa çıkarır. Artık bu enerjiyi baskılayıp kendi aleyhine kullanmak yerine işin ve eylemin kendisini gerçekleştirmek için kullanabileceğinden her şey çok daha kolay olacaktır. Bunun adı özgürlüktür. Ve çok keyiflidir :).

Ve tabii ki bu niyetlerinden, dileklerinden ve arzularından vaz geçeceksin demek değildir. Tam aksine onların garantisi gibi bir şeydir. Artık enerjini doğru olan noktaya, sürecin kendisine ve eyleme aktarabileceksin demektir. Her zaman dile getirdiğim "güzel olan yolun

kendisidir" söylemi tam da budur.

Bunu içselleştirebildiğinde yaşayacağın rahatlık ve huzur tadına doyulmaz bir histir. Çünkü kendini belirsizliğe bıraktığında aslında hiçbir şeyin zor olmadığını anlarsın. Not kaygısı olmadıktan sonra sınava çalışmak çok kolay bir şeydir Beğenilme kaygısı olmadıktan çalışmak çok kolay bir şeydir. Yetiştirme kaygısı olmadıktan sonra her iş çok kolay bir iştir. Sadece yapman gerekeni yaparsın ve olur. Ve ikimiz de biliyoruz ki böyle bir zihin durumunda iyi not almak da, beğendirmek de, bitirmek de çok rahat olacaktır.

Belirsizliğin içselleştirilmesi tüy gibi hafif olmaktır. Ve bir tüyün hareket etmesi için ufacık bir esinti bile yeterlidir. Güçlü bir enerji ile tüy kadar hızlı yol alacak şey de çok azdır.

Sonuca odaklanma, kendini akışa bırak. Göreceksin ki uçabiliyorsun :).

Ben belirsizliği ne kadar sana övsem de içeride bir yerlerde bu belirsizliğin seni korkuttuğunu biliyorum. Çünkü benim bahsettiğim belirsizlik aslında sonsuzluk demek olsa da sen bunu hala "ya istediğim gibi olmazsa?" diye yorumluyorsun.
Peki ben sonsuz olasılıklar arasında mutlaka senin umduğundan, planladığından veya hesapladığından daha iyi ve güzel bir olasılık vardır demeye çalışırken senin içinde neden hala korkular kıpırdanıyor? Çünkü güvenmiyorsun.

Belirsizliğin bilgeliği Rabb'ine güvenmekten geçer. Ama bu konuda ne yazık ki çok başarılı ve tatminkar değiliz. Çünkü bir şeylerin belli olması, belirli olması demek bize göre hala maddi unsurlara bağlı olan güvenimizden geliyor. Fizik yasalarına olan güvenimiz dahilinde bir belirli olma inancına sahibiz.

Maddeden kurtaramıyoruz kendimizi.

Bağımsız olamayışımızın, özgür olamayışımızın nedeni tam olarak da bu. Maddeye olan bağımlılığımız bizi güvende hissettiriyor gibi olsa da aslında elimizi kolumuzu bağlayan bu bağımlılığın ta kendisi.

Evladımız bir şey istese "inşaAllah" diyemiyoruz, hemen kalem kağıdı ya da hesap makinesini elimize alıyor, hesap kitap yapıyor ona göre cevap veriyoruz. Arkadaşımız borç istese "hallederiz Allah'ın izniyle" diyemiyoruz, ödemeleri, taksitleri, genel giderleri falan düşünmeye başlıyoruz. Eşimiz bir şey istese "neden olmasın, Rabb'im açar bir kapı" diyemiyoruz, bu ay şu var olmaz, bu ay bu var yapamayız erteleyelim demeye başlıyoruz.

Öncelikle şunu aklına yaz, kafana kazı, ağzına alıştır: "Gördüğün, görmediğin, bildiğin, bilmediğin, aklına gelen ne varsa her tür zenginliğin, bolluğun ve bereketin kaynağı, her şeyde olduğu gibi Allah'tır." Belirsizliğin özgürlüğü de öncelikle Canım Allah'ıma olan şüphesiz inancın ve güveninden gelebilir ancak.

Burada biz bizeyiz, bir hatırla bakalım, hayatında kaç defa bir şeyin olması için zorladın zorladın da olmadı, en son "tamam ne olacaksa olsun" deyip bıraktın da birdenbire hiç

beklemediğin bir biçimde kendiliğinden halloldu? Hepimizin hayatında böylesine benzer bir çok örnek ve işaret var. Yoldaki izleri takip et diye tekrarlamamın sebebi bu.

Hayatında kaç defa bir şeyi zorladın, zorladın ama sen ne kadar zorladıysan olmadı. Bırakmadın da ısrar ettin, binbir dereden su getirdin, sonunda zorla oldurdun ama olduğunda da bin pişman oldun? Keşke olmasaydı dedin? Böyle de bir çok hatıran var değil mi? Halbuki oldurmayarak ne kadar çok şey anlatmak istemişti Rabb'im sana.

Şeytan ve nefsin, bu belirsizliğe teslim olman konusunda çok zorlayacak, buna hazırlıklı ol. Bir çok korku gelecek, hep hesap kitap yapmaya yöneltecek, sürekli sebeplere bağlanmanı isteyecek. Korkularını aştın diyelim endişeler başlayacak. "Tamam yaptım ama ya olmazsa" demeye başlayacaksın. Bunu aşsan bile, elinden geleni yapsan bile vesvese bu defa çaban üzerinden gelecek: "Acaba elinden geleni yaptın mı? Şunu şöyle mi yapsaydın? Bunu da yapabilir miydin? Yeterli mi?" :)... Bunlara kanma lütfen. Farkındaysan her birisi güvensizlik cümleleri. Belki biraz zoruna gidebilir ama dost acı söyler: "Seni parmağında oynatıyorlar... Ve bu haline çok gülüyorlar" :)...

Bak, sınav örneğinden anlatayım, sen bunu

tüm dileklerine uygulayabilirsin:

Eğer belirsizliğin özgürlüğünde olursan, sadece elinden geleni yapmaya odaklanırsan liste şu şekilde: Çalışılması gereken şu kadar ders VAR. Dersler de ise şu kadar konu VAR. Önümde şu kadar zaman VAR. Dolayısı ile günlük çalışmam gereken şu kadar başlık VAR. Yardım alabileceğim şu kaynak VAR. Yararlanabileceğim şu kitap VAR. Sorabileceğim şu kadar arkadaşım VAR.

Eğer sonuca odaklanırsan, liste şu şekilde: Almam gereken puan şu ama henüz o puan YOK. Bu bölüme kayıt yaptırmam gerekiyor ama henüz elimde belgem YOK. Şu kadar net yapmam lazım ama henüz sınav olmadığı için o kadar netim de YOK. Sınav yapıldıktan sonra bölümün puanı ya da tercih edilebilirlik sırası değişebilir ama henüz sınav olmadığı için böyle bir bilgi de YOK. Bazı başka üniversitelerde aynı bölüm açılabilir belki ama henüz böyle bir açıklama da YOK.

Sanırım anlatmak istediğimi anladın. Hangi konuda olursa olsun, sonuca odaklandığında YOK, YOK diye diye elde edeceğin tek şey YOKluk, yoksulluk, eksiklik, endişe ve korku. Ama şimdiye, yapman gerekene, yani yola sahip çıkarsan seni götüreceği şey VARlık, zenginlik, bolluk ve bereket, neşe ve mutluluk.

Buna izin verme, sana bunları yapmalarına izin verme. Sen buna izin verdiğin için o üç çubuklu ayakkabıyı alman gerektiğini sanıyorsun, o ayakkabı da eskiyecek, sen kendini eskitme şunlara. Buna izin verdiğin için o elmalı telefonun olması gerektiğini sanıyorsun, o telefon da bozulacak kendini bozdurtma şunlara. Buna izin verdiğin için ne isterlerse satıyorlar sana, her satılan tüketilir kendini tüketme bunların uğruna.

Her ne için yola çıkıyorsan çık, önce şunu söyle: "Allah bize yeter." Dervişin fikri neyse zikri odur. Madem dervişlik ise derdimiz, cümleyi tersten ele alalım. Önce zikrimiz bu olsun, fikrimize yerleşsin de derviş olalım inşaAllah.

33 VERMEDİKLERİN VERDİKLERİNDEN DAHA HAYIRLIDIR

Belirsizlik halini kabul etmemenin altında ne yattığını merak ediyor musun?
Bu veya benzer isimlerde daha önce duymuştun belki de. Ben de kaç gündür bundan bahsediyorum sana ama hala "tamam oldu" diyebiliyor musun? Sanmıyorum... En azından kendi adıma konuşayım ki ben diyemiyorum. Olsun olsun diye direttiğim, olması için zorladığım, inadına inadına üzerine gittiğim birçok şey oluyor hala. Bunun farkına varana kadar da nice zaman geçiyor da kas kafama çok geç dank ediyor. Ne kadar farkındalık halinde kalmaya gayret göstersem de oluyor hala. Birbirimizden pek farkımız olduğunu sanmıyorum, senin de oluyordur :)

Neden peki? Çünkü razı değiliz.

Şunu diyemiyoruz:

Ben acele edebilirim, tüm sabırsızlığım bendendir, senin biçtiğin süreye razıyım.

Ben çok isteyebilirim, karnım doysa gözüm doymaz, gözüm doysa elim durmaz, tüm tamahım bendendir, senin verdiğin 'az'a razıyım.

Ben yaşadığım kadar, gördüğüm kadar, öğrendiğim kadar, senin öğrettiğin kadar bilebilirim, tüm cahilliğim bendendir, her şeyin doğrusunu bilen sensin, senin ilmine razıyım.

Ben ancak bu kadar sevebilirim, sonsuz, kusursuz, sınırsız olan sensin, eminim ki vermediklerin verdiklerinden daha hayırlıdır, Allah'ım senin RABB'liğinden razıyım...

diyemiyoruz.

Razı olamamışken O bizden razı olsun diye binbir çeşit dualar ediyoruz. Ağzımızdan çıkanı kulağımızın duymadığına mı üzülsem, kulağımızın duyduğunu aklımızın anlamayışına mı üzülsem, samimiyetsizliğimize mi yansam... bilemiyorum.

Bu yetmediği gibi, kızıyor, kırılıyor, sorguluyor, isyan ediyoruz. 'Neden?' diye başlayan sorular soruyoruz. Hala daha akıllanmayıp, bir türlü kabullenmeyip, teslim olmayıp, daha da keskin

usuller ile zorluyoruz.

Yarın bu manevi zorlamaların en şiddetlisi ve ne yazık ki son dönemlerde en yaygın hale gelmiş olanı üzerine konuşalım. Benim hep uzak durmak istediğim bir konu ama sen de o kadar çok soruyorsun ki bunu, zamanı geldi sanırım.

Bu konuda konuşmayı hiç sevmiyorum. Bu konunun bu kadar ön planda olmasını da hiç sevmiyorum. Çünkü her şeyi menfaati doğrultusunda meta haline getiren insanoğlunun sanırım en zirve halini bu konuda yaşıyoruz.
Burada demek istediğim şu: Örneğin "Ay Yıldız" bir değerdir ve bizim için gerçekten kıymetli bir değerdir. Ama bu değerin avantajını kullanıp ay yıldız baskılı fincan, çakmak yapıp satmak faydacı bir yaklaşımdır. Bu şekilde asgari müşterek üzere toplumun birleştiği şeyleri kendi faydasına kullanmak çok doğru bir yaklaşım olmadığı gibi çok sağlıklı bir akıl da değildir.

İşte aynı şey "esmalar" hakkında yaşanıyor. Bu arada kullanım yaygınlığından ötürü "esmalar" diye bahsediyorum, aynı şekilde de bahsetmeye devam edeceğim ama "esma"

zaten çoğul olarak "isimler" demek. Ayrıca sonuna "lar" çoğul takısını getirmek de yanlış. Fakat kullanım amacının saptırıldığı duruma göre bu çok küçük bir yanlış.

Ne yazık ki, duasının kabul olması konusunda ısrarcı ve aceleci olan birçok kimse esmaların zikri ile meşgul. Konuşmanın başında da söylediğim gibi kendi faydan için bu esma zikirlerinin yapılması zaten adice bir anlayış. Ve ne yazık ki çok yaygın, çok fazla öneren var ve insanlar da sürekli birbirlerine tavsiye etmeye devam ediyorlar.

Esmaların zikri Allah için olmadığı sürece, Allah'a yaklaşmak olmadığı sürece, Allah'ı anlamak ve tanımak, O'na teslim olmak olmadığı sürece bir "tılsım"dır ve eninde sonunda zararı dokunur.

Razz(ae)k ismini kendi rızkın bollaşsın diye tekrarlıyorsan tılsımdır. Ama rızkı veren Allah'tır ben O'nun verdiğine razıyım, azaltacak olan da çoğaltacak olan da O'dur. Sadece O'ndan ister O'na sığınırım rızık konusunda diye çekiyorsan zikirdir. Her halükarda da çalışır. Tılsım olarak uygularsan bol bol gelir, bol bol yersin, şişmanlarsın, yağ bağlarsın, binbir hastalık sahibi olur, şişman ve rahatsız bir hayat sürüp, hastane yataklarında sürünürsün. Zikredersen, helalinden gelir, hiç rızık sıkıntısı çekmezsin,

başkasına hiç muhtaç etmez seni Rabb'im ve bir bakmışsın ki bu konuda hiç sıkıntı yaşamayan bir hayat sürmektesin, farkında olmayacak kadar da buna alışmışsın.

Murid ismini iradem artsın, kabiliyetlerim güçlensin diye tekrarlıyorsan tılsımdır. Ama mutlak irade sahibi olan Allah'tır, ben O'nun irade ettiğinden razıyım, hükmü verecek olan da O'dur alacak olan da O'dur. Sadece O'ndan ister O'na sığınırım irade kabiliyetim konusunda diye çekiyorsan zikirdir. Her halükarda çalışır. Tılsım olarak uygularsan kolunu bacağını kaybedersin, koltuk değneğiyle yürümek, protez el ile nesneleri kullanabilmek adına hayatının sonuna kadar mükemmel bir irade göstererek ve bu konuda da çok başarılı olarak bir ömür geçirirsin. Zikredersen, tüm gayretlerin çabuklaşır, zor olan her şey kolaylaşır, sözün itibar görür, her dediğin dinlenir, bir bakmışsın kimlere ve nerelere kadar hatrın ve hükmün geçer olmuş, şaşırırsın.

Alim ismini çok şey bileyim, çok bilgi sahibi olayım diye tekrarlıyorsan tılsımdır. Ama her şeyi bilen, her şeyin doğrusunu ve iyisini bilen, sonsuz ilim sahibi olan Allah'tır, ben O'nun ilminden ve ilmiyle ettiği muameleden razıyım. Sadece O'ndan ister O'na sığınırım bilmek konusunda diye çekiyorsan zikirdir. Her halükarda da çalışır. Tılsım olarak uygularsan

apır sapır, işe yarar yaramaz, lüzumlu lüzumsuz her bilgi akar durur kafana. O kadar çok bilirsin ki bildiklerin birbiriyle çelişir, hayatın anlamsızlaşır, melankolik bir halde hüzne gark olmuş ve boşboğaz biri olarak ömür sürersin. Zikredersen, tüm öğrenmeler hızlanır, her tür bilgiye ulaşman kolaylaşır, insanlar bu bilgilerinden faydalanmak için çevrende toplanır. Her öğrendiğin bir öncekini tamamlar, ucuca birleşir, bir süre sonra her şeyde Rabb'ini görür, neşe ve sevinç içinde yaşar, Allah Allah diye diye mutlu mesut yaşarsın.

Biraz canını sıkacak örnekler vermiş olabilirim ama azıcık araştırdığında benim anlattıklarımdan çok daha acı tecrübeleri olan insanlar olduğunu kolaylıkla görebilirsin çevrende.

Dediğim gibi yapamıyorsan esma zikrine yönelme. Zikretmek için binlerce çeşit dua var. Anlamlarını öğren ve onları çek. Ama menfaatin için, içinde ufacık da olsa bir "ben" olan bir esma zikri yöntemine bulaşma. Çünkü, öyle yapsan da çalışacak, ama sonuçları senin kaldırabileceğinden çok büyük olacak. Sureler ve özellikle Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in öğrettiği dualar, anlamlarını bildiğin sürece senin için çok daha faydalı ve yeterli olacaktır, emin olabilirsin. Bunlar ile başladığında, zaman içinde menfaatini düşünmeden esma zikri

yapabileceğin vakitlerde gelecektir, buna da tüm kalbim ile inanıyorum.

Bunu şöyle düşün lütfen:

Her şeyden çok sevdiğin, canından bile çok sevdiğin zengin bir arkadaşın var diyelim. Onu övmek, onu mutlu etmek, onu sevindirmek ve memnun etmek için; onun zenginliğinden, bu zenginliği ile yaptığı iyiliklerden, o zenginliği hak ettiğinden ya da iyi ki zengin olduğundan mı bahsedersin, yoksa "o da zengin ben de zengin olcam!" diye mi tekrarlar durursun? İkincisi kulağa çok samimi gelmiyor değil mi? Eğer her şeyden çok seviyorsan, ondaki ile mutlu olabilmen gerekiyor.

Ve emin ol ki; seni, sana rağmen senden çok seven Allah'ım memnun etme konusunda da senden asla ve asla eksik olmaz, geride kalmaz, sana yenilmez. Öyle bir memnun olursun ki eksik olmaktan öyle bir hoşnut kalırsın ki, noksansızlığına, sonsuzluğuna, sınırsızlığına hayran, Subhanallah dersin. Öyle bir memnun olursun ki kendi çirkinliğinden öyle hoşnut kalırsın ki, iyiye ve güzel dair ne varsa O'na ait oluşuna, O'nun için oluşuna hayran, Elhamdulillah dersin. Öyle bir memnun olursun ki, küçük olmaktan öyle hoşnut kalırsın ki, her şeyden büyük oluşuna, hep daha büyük oluşuna, tek büyük oluşuna hayran,

Allahuekber dersin.

Hakkını vererek yapabilene bunlar en büyük zikirdir, özünü bilene fazlasıyla da yeterdir.

Bu konuda anlaşılır olduğumu ümit ediyorum. yarın bu konu ile ilişkili olan ve pek farkında olmadığımız ince bir husus var, ona değinmek istiyorum. Sonrasında çekim yasası hakkındaki son durağımıza ilerleyebileceğiz inşaAllah.

35 BESMELENİN HAKKINI VERMEK

Esmalar konusunda konuştuk ve bunu kendi menfaatimiz doğrultusunda dillendirmemek adına, nefsin arzusuna hizmet için tekrarlamamak adına uyarıda bulunmuştum. Bunun yerine dualar ve sureleri, anlamlarını bilerek ve anlayarak okuyalım demiştim. Bunu belirtmekteki en büyük gayem ise esma zikrinin nefs odaklı bir çalışma olarak yapılsa dahi çalışacağı ve sonuçlarının kötü olabileceği kaygısıydı. Bunu anlamanı önemsiyorum: Esma zikri, belirli sayı ve doğru sesler ile yapılırsa ilahi matriksin kodlarına satır eklemek gibidir. Sen bu satırı eklersen, bu veriyi girersin ve bir yazılım gibi sonuçlarını da çıktı olarak alırsın. Bu izin verildiği haliyle ve senin kabiliyetlerinin üzerinde bir ilim seviyesi olduğu için genellikle de sonuçların geliş yöntemi ıstırap dolu olur.

"Kun Fe Yekun" konusunu konuşurken de bahsetmiştik seninle. Evet, sonsuz olasılıklar

mevcut ama O'nun ilmi Allah'ın elinde olduğu için biz niyet, dilek, dua olarak bir yaklaşım sergiliyor ve "Kun" emirini Rabb'imizden bekliyoruz. Çünkü sonsuz olasılıklar içindeki sınırsız bağlantı içinden, hele ki geçmiş, an ve gelecek bağlamında, yani zaman tamponunda kusursuz bir çıktı bilebilecek bir ilme sahip değiliz. İşte esma zikri ile süreci zorlamak, en yakın ihtimale "Kun" demek gibi bir şey. Sonra da başımıza ne gelirse geliyor işte.

Bunu yapmayalım, bu konuda anlaştık zaten ama her gün yüzlerce zikretiğimiz bir şey var: Besmele... : Bismillahi "rahman" ir "rahim"... : Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla...

Bir müslüman olarak Rahman ve Rahim esmalarını yüzlerce defa zikrediyoruz. E, bu da çocuk oyuncağı değil, dünden beri bunun üzerine konuşuyoruz. Buraya biraz dikkatini vermeni rica ediyorum. Besmele bir ritüel, bir nakarat ya da bir sembol değildir. Müslümanın her işinin başında verdiği sözdür. Önce Rabb'ine sonra ruhuna verdiği bir söz...

Dolayısı ile Allah'ın ahlakı ile ahlaklanmak adına "Rahman" ismi ile söz veren müslüman ne yapmalıdır? Rahman'ın ne demek olduğunu hatırlamalı, anlamalı, bilmeli ve ona göre yaşamalıdır. Ne demekti Rahman? Hiçbir ayrım yapmaksızın var olan her şeye ihsan eden...

Peki sen her işine Rahman ismi ile söz vererek başlayan, insanları ateist - müslüman, müslüman - hristiyan, siyah - beyaz diye ayırırsan... Müslüman kardeşlerini ojeli - ojesiz, başı açık - başı kapalı, şucu - bucu diye ayırırsan... Canlıları insan - hayvan diye ayırıp, çiçeği severken böceği öldürürsen, birkaç kilo ceviz için sincabı, üç beş fazla karpuz için köstebeği katledersen... Hayvanların yaşadığı yerlere sokak inşa edip, sonra da bu hayvanlara sokak hayvanı adını verip, sonra da onlardan şikayet edip hala onları kovalamaya çalışırsan... Sanki bir sonraki sene onları kovaladığın yere yeni inşaatlar yapmayacakmışsın gibi... Olur mu?

Olmaz tabii ki. Rahmet, sevgi böylesine kalıplara, sebeplere ve ayrımlara uydurulacak, sıkıştırılabilecek bir şey değil. Yaradılanı Yaradan'dan ötürü sevmek böyle bir şey değil. Elhamdulillah neydi hatırla: İyiye ve güzele dair ne varsa her şey Allah içindi. Sevmek de her şey de olduğu gibi Allah için tabii ki. Arkadaşına karşı bir dost olarak Allah'ı sevmek. Sevdiceğine karşı bir eş olarak Allah'ı sevmek. Evladına karşı anne - baba, ebeveynlerine karşı bir evlat olarak Allah'ı sevmek. İnsana karşı insan, cana karşı can, ruha karşı ruh, öze karşı öz olarak Allah'ı sevmek. Hepsinde, her şeyde Allah'ı görmek, Allah'ı bilmek, Allah'ı sevmek. Hala daha kimi kimden, neyi neyden ayrı

tutuyorsun da nasıl ayrım yapabiliyorsun? Eğer ki günde yüzlerce defa "Rahman" ismi ile söz veriyorsan öyle davran ki tüm hayatında bu sevginin bereketi tezahür edebilsin.

Dolayısı ile Allah'ın ahlakı ile ahlaklanmak adına "Rahim" ismi ile söz veren müslüman ne yapmalıdır? Rahim'in ne demek olduğunu hatırlamalı, anlamalı, bilmeli ve ona göre yaşamalıdır. Ne demekti Rahim? Sevdiğine özel ilgi gösteren, koruyan, kollayan... Peki sen her işine Rahim ismi ile söz vererek başlayan, seviyorum dediklerine vakit ayırmazsan... İşim gücüm var diye sevdiklerini ihmal edersen... Acelen olduğu için o yavru kediciğin yanından hızla geçip gidersen... Akrabanın, komşunun, arkadaşın derdiyle dertlenmezsen... Bu kadar ihtiyaç sahibi varken birazcık elini cebine atmazsan... İyiliğe kör, yardıma sağır, hizmete üşengeç olursan... Olur mu?

Olmaz tabii ki. Merhamet, acımak ya da içi sızlamak değil, senin asli karakterindir. Lafa geldiğinde Allah'ımıza varmayı, O'nu görmeyi bilmeyi bizden çok isteyen yoktur. Ama o gün gelip de huzuruna vardığımızdan soracak biliyorsun: "Kulum ben hastalandım da beni neden ziyaret etmedin? Kulum ben acıktım da beni neden doyurmadın? Kulum ben susadım da neden bana su vermedin?" Her bir soruya nasıl olabilir bu diye şaşıracağız ama cevaplar

burada, yanı başımızda. Hasta olan komşunun ziyaretine gittiğinde, bir ihtiyaç sahibi için hazırladığın kumanya paketine, ağacın dibine bıraktığın bir kap su da Rabb'im bizi bekliyor. Çok yakında, hemen yanı başında. Şimdi bu gece rüyana ak sakallı bir dede girse, Allah seni yarın şurada, şu saatte bekliyor, sakın geç kalma dese, nasıl gideceğini, nasıl yetişeceğini şaşırırsın. E, tamam sakallarım beyaz değil ama dediğim doğru emin olabilirsin. Git, o hastanın başında da, o yetimin, o kedinin başında da Canım Allah'ım seni bekliyor.

Acele et ki yetişebilesin. Bu dünyada hiçbir şey iyilikte yarışmaktan daha çok acele etmeyi gerektirmez. Birincisinin de, ikincisinin de ve hatta sonuncusunun da kazandığı başka bir yarış da yok dünya üzerinde. Tek ön koşul var, o da yarışa katılmak. Gerisi sadece yarışmak.

Neden lafı dönüp dolaşıp, iyilik, yadım ve hizmete getirdiğimi daha iyi anladığını ümit ediyorum. Neden her gün yapacağın bir iyilik olsun diye bahsediyorum daha iyi anladığını ümit ediyorum. Ben üzerine düşünce, yok çiçek böcek, yok kedi köpek dediğimde, çok sevgi pıtırcığı, çok ponçik işler bunlar diye tebessüm edenler de var biliyorum. Sen verdiğin sözü tut da ister pıtırcık müsüman ol, ister ponçik mümin ol. Sen besmelenin hakkını ver de sıfatlar teferruat... Emin ol ki tüm değişim o

çiçekten, o kedi köpekten başlayacak. Sen her gün iyilik yapmaya bir başla yeter ki, miladın o başladığın gün olacak.

Yaşam amacı ile ilgili konuşmadan önce biraz içimi dökeyim istiyorum sana. Çünkü herkesin en merak ettiği şey bu yaşama amacı konusu ama belki de neredeyse hiç kimsenin bulamadan gittiği şey de bu. Bu konuda anlatamıyor, ikna edemiyor ve yönlendiremiyorsun kimseyi.

Bu konudaki açmaz çok üzücü ve insanların % 99'unun sürekli, ısrarcı, rahatsız edici bir "yeterli değil" duygusuna sahip olduğunu gördüğümde kalbim kırılıyor. Yeterince akıllı değil, yeterince güzel değil, yeterince zengin değil, yeterince formda değil, yeterince sabırlı değil, yeterince yetenekli değil, yeterince manevi, yeterince iş bilir... Kimse yeterince iyi değil. Bu, stres ve rahatsızlığımızın çoğunun kaynağı olabilir mi? Bu derinlere ekilmiş yanlış varsayımı değiştirmek için çalışmak önemli önceliklerimizden biri olmalı. Ve hatta ailelerin birinci eğitim önceliği ve hatta devlet politikası

olmalı.

Gerçek şu ki, herkesin yetenekleri var. Herkes yetenekli. Herkes yaşam için çok önemli. Her birimizin ne olduğu, yeterince iyi olmanın çok ötesinde bir şey. Yine de, içsel eksikliğimizin bu ısrarcı inancı, birçok yönden Rabb'imizi unuttuğumuz için varlığını sürdürmeye devam ediyor.

"Yeterli Değilim" sözü son yüzyılın bir vebası adeta. Şöyle düşün lütfen: Hepimiz hiçbir şeyden yoksun olmadığımızı fark edersek dünya ekonomisine ne olur? Ya aynen olduğumuz gibi bütün ve eksiksiz, mükemmel olduğumuz gerçeğine uyanırsak? Ya kendimize, doğuştan gelen yeteneklerimize ve kalbimizin en saf arzusunu destekleyen bolluğa ve berekete gerçekten inanırsak?

Eksiklik, yetersizlik mesajı, toplumumun dokusuna yerleştirilmiş. Döndüğümüz her yerde bize daha fazlasını elde etmemiz, daha fazlasını yapmamız, daha çok şey öğrenmemiz, daha çok kazanmamız söylenip duruyor. Dolayısıyla, bolluk hissimiz, daha çok, daha çok deyip duran, asla yeterli olmayan her şeyi tüketen bu girdap tarafından yutuluyor.

Sonra sabahları evden çıkıyor ve birbirimizle büyük ve ciddi bir kılık değiştirme oyunu

oynuyoruz. Sinsi bir dolandırıcılık gibi... Üstümüzde giysilerimizden bir boya, düşüncelerimizde korku, sözlerimizde kaygı ve kalbimizde ve ruhumuzda delikler var. Kavga ediyoruz, koşuyoruz, saklıyoruz ve hep acelemiz var. Hayattan daha büyük gibi davranıyoruz ama içimizde utançla küçülüyor ve küçülüyoruz. Her birimiz onu elde etmek için çok çabalıyoruz - şu meşhur ve yakalanması zor "başarı" denen şey. Kendimizle ilgili sürekli değersiz imajımızı düzeltmek için, bizim kendi değerimiz ile bir başkasının değerini karşılaştırmak için, eksik kalma utancımızı gizlemek için...

Her yerde dış mesajların bombardımanıyla onaylanan, bir değersizlik duygusuyla, unutulmuş bir öz ve dünyada yanılgıya düşüyoruz. "Yeterlilik" duygusu kazanmak için kelimenin tam anlamıyla kendimizi ve birbirimizi öldürdüğümüz bir dünyada...

Tam da bu sebepten bazılarımız manevi yola dönüyor. Ama bu yolculukta da dikkatli olmazsak, bu pratiğimiz bile eksiklik duygumuzu besler hale geliyor. Daha fazla nefes alıştırması, daha derin meditasyon, daha fazla kitap okuma, daha fazla atölyeye eğitimleri, daha fazla bilgi edinme çabası, daha fazla falanlı filanlı çay içmeler, daha fazla dua, daha fazla zikir ve liste uzayıp gidiyor. Daha

fazla, daha fazla...

Yine de, ironik bir şekilde, kendimizi bu hiç bitmeyen kişisel gelişim projesine adadığımız için, kastettiğimizden, anlatıp durduğumuzdan daha küçük hayatlar yaşıyoruz. Kim olduğumuz gerçeğini, var olma amacımızın temellerini ve özellikle doğal ve olağanüstü karışık insanlık özümüzün, insan oluşumuzun doğuştan gelen mükemmelliğini unutuyoruz. Ve öylece bekliyoruz.

Şu andan daha iyi bir zaman, daha iyi bir yer, daha iyi bir pozisyon, daha iyi bir beden, daha iyi bir zihin, daha iyi bir iş, daha iyi bir maaş... Öylece bekliyoruz...

Bu arada kaçırdığımız ve ellerimizden giden şey ise: yaşamak...

Ancak tek yapmamız gereken hatırlamak. Aradığımız her şeyin tam burada avuç içlerimizde, kalbimizin atışında ve nefesimizin akışında olduğunu fark etmek. Aradığımız değer, her zaman var olan bu varlıkta, zaten olduğumuz bu insanda. Bir şey etmeye, yapmaya ya da olmaya gerek yok. Doğuştan gelen özümüzü, bütünlüğümüzü, değerimizi hatırlamak önemli olan.

Gerçek şu ki, gelişmemiz gerektiğine

inandırılmaya yönlendirildiğimiz "ideal koşullar" asla gelmeyecek. Gerçekte, şimdi tam zamanı, şu andakiler mükemmel koşullar ve sen de - tıpkı şu anda nasılsan, olduğun gibi - sahip olduğun tek kişisin.

Hayatının anlamını yeteneklerini keşfederek bulacaksın. Yaşam amacını ise onları dışarı çıkararak. Sen, bunu sen yapacaksın, başkası, başka bir zaman, başka bir yer ya da koşullar değil. Sadece sen...

Hiçbirimiz boş yere ya da rastlantısal olarak gelmedik bu dünyaya. Gelişimizin, gönderilişimizin bir sebebi var. Bu da yaşam amacı dediğimiz şey işte. "Yaşadım" diyebilmek için, aramak, bulmak ve anlamak gerek. Yaşam amacının ne olduğunu anlamak için dışarı çık ve doğal hayatın doğuştan gelen mükemmelliğini gözlemle lütfen. Belki de bakış açını doğal hayata çıkmaktan daha hızlı değiştirebilecek hiçbir şey yoktur.

Gündüz dışarı çık ve cildindeki güneşi, havadaki rüzgarı, gökyüzündeki bulutları gözlemle, hisset. Bitkilerin ve ağaçların her birinin yeryüzünde benzersiz bir şekilde bükülme, birbirine dolanma, tomurcuklanma, çiçek açma, kuruma ve çürüme şekillerini gözlemle. Anlamaya çalış. Bütün bunlar yaşamanın ve ölmenin ince sürekliliği boyunca var oluyor.

Geceleri dışarı çık ve kendini bir yıldızlar yorganının altında hisset. Bir dağın tepesine, bir tarlanın ortasına veya sadece kaldırımın çimenlerle buluştuğu yere git. Her canlının doğuştan gelen ve temel etkileşimine dikkat et. Doğadaki her şeyin varlığının, diğer her şeyin varlığına nasıl bağımlı olduğu ve ondan nasıl etkilendiğini anlamaya çalış.

Öyle ki, hayatın bu dinamik ve doğal dokusundan ayrı olmadığınızı unutma. Sen de sadece senin dokuyabileceğin önemli bir sicimsin. Sen de yaşamın ritimleriyle destekleniyorsun. Sen de yaşama ve ölme sürekliliği boyunca yolunu yürürken kendi benzersiz yolunda bükülüyor, kıvrılıyor, tomurcuklanıyor, çiçek açıyorsun ve eskiyorsun.

Yaşamın büyüklüğünü ve gizemini keşfet. Unutma, sen sadece hayatın dokusundaki önemli, muhteşem sicimlerden bir sicim değilsin, aynı zamanda kendince özel bir sicimsin. Yaşam hayal edebileceğinizden çok daha büyük ve çok daha gizemli.

Güneşin doğuşuna hayran kalmanı, yıldızların seni şaşırtmasını, sessizliğin büyüsünü, rüzgârın esintisini, bir çocuğun elinin yumuşacık dokunuşunu, yaşlıların sözleriyle ve övgüleriyle onur duymanı, aklına daha ne geliyorsa her birini sıkıca ve sağlamca dik gönül

bahçenin toprağına. Buna izin ver.

Kendi boyunun 500 katı zıplayan böcekler var, daha önce duymuşsundur. Çam kozalağının karmaşık ama kusursuz desenini düşün mesela. İnatla taşın çatlağını iten bir çiçeğin ısrarını. Hala yapabiliyorken hayatın tüm var oluşlarını ve ifade biçimlerinden ilham al lütfen.

Bu anlattığım güzellikler ve mucizelerden hiçbir farkın yok. Tam aksine her birinden daha üstün, daha donanımlı ve en önemlisi en şereflisi sensin. Seçilmiş olan sensin. Muhatap olunan sensin. Halife olan sensin.

Ömrünün ilk 25 senesini okumak... Sonraki 40 senesini geçinmek.. Ve sonrasında dinlenerek, ölümü beklemek... Gerçekten sadece bunun için gelmiş olabilir miyiz?

"Neden buradayım?"
Muhtemelen hepimizin içimize baktığımızda karşılaştığı ve en sık sorulan sorulardan biridir bu. Bu sorgunun, içsel ilahi yanımızı keşfetmemiz için bizi görünüşler dünyasının ötesine götüren gerçek benliğimizden yani ruhumuzdan yankılandığını az çok biliyoruz.

Ve aslında cevap belli: Sadece senin tamamlayabileceğin bir yaşam amacını gerçekleştirmek için fiziksel formda tezahür ediyorsun. Dharma'nı bulmak biraz meşakkatli bir iş olabilir, ancak bir kez anladığında, tam bir doyum ve mutluluğu deneyimleyebilirsin.

Dharma'nın uyumlu akışında yaşadığında, saf potansiyelin tüm alanı sana açılır. İstediğin kadar mutluluk, neşe, bolluk, bereket, kolaylık ve zenginlik... Çünkü tüm tezahürlerin sınırsız kaynağı olan ruhun etki alanıyla, Rabb'inin

yasaları ile, sırat-ı mustekim ile uyum içindesindir.

Ruhla uyum sağlamak ve hayatının amacını zahmetsizce gerçekleştirmek için gereken üç adım bulunur:

İlk adım, özünü arama kararıdır. Bunun önemli olduğunu bilir ve hissedersin zaten, ancak şimdi bunu yaparak ulaşmak için iyi bir hedefin vardır. Bu hepimizin zamanını alır, ancak anahtar, temel doğanın ruhsal olduğunu ve potansiyelimizin kutsallığımızdan geldiğini anlamandır.

İkinci olarak, Dharma Yasası sana eşsiz yeteneğini veya hediyeni bulmanı söyler. Yasa, tüm gezegende yapabileceğin en az bir şeyin herkesten daha iyi olduğunu söylüyor. Hiç sevdiğin bir şeyi yaparak zaman geçirirken kendini tamamen içine kapanmış ve odaklanmış buldun mu? Zamanın geçtiğini veya koşullarından herhangi birinin farkına varmazsın, yalnızca sevdiğin şeyi takip edersin. Olmak için güzel bir yerdir, bu yüzden bu eşsiz yeteneği bulmak sadece dünyaya bir katkı olarak değil, kendi kişisel mutluluğun için de önemlidir.

Dharma Yasasının üçüncü adımını atmak için dünyaya katkıda bulunmaktan bahsetmişken,

kendine şu soruları sormalısın, "Eşsiz yeteneğimi insanlığa ve tüm canlılığa iyilik, yardım ve hizmet etmek için nasıl kullanabilirim? Başkalarına nasıl yardım edebilirim? " O halde mesele bu soruyu cevaplamak ve sonra onu uygulamaya koymaktır. Varoluşun diğer insanlara yardım ettiğinde, Dharma Yasasını tam olarak kullanıyorsun ve sonsuz olasılıklar alanıyla mükemmel uyumu deneyimliyorsun demektir.

Dharma Yasasını uygulamaya koyduğunda, artık mücadele etmiyor veya endişelenmiyorsundur. Bunun yerine, hayatını ilahi özünün kendinden geçmiş bir ifadesi olarak deneyimlemeye başlıyorsundur. Sen olan ve olacak olan her şeyin ölçülemez potansiyelisin ve arzuların toprağa bırakılan tohumlar gibidir. Doğru mevsimi beklerler ve sonra kendiliğinden güzel çiçeklere ve güçlü ağaçlara, büyülü bahçelere ve görkemli ormanlara tezahür ederler.

Yaşamanın harika bir yolu değil mi sence de?

Yaşam amacını bulmak için çıktığın yolculukta başka ipuçların da olacak.

Öncelikle eşzamanlılığa dikkat et lütfen. Sadece dikkatini verirsen hayat sana rehberlik etmekte çok iyidir. Hayatında neyin veya kimin

göründüğüne dikkat et. Biri veya bir şey defalarca ortaya çıkıyorsa, o kişi veya şey muhtemelen senin dharma'na bağlanmıştır.

Çağrıları takip et lütfen. Çağrılar, derinlerde hissettiğin, sana rehberlik eden ve senden başka kimseye anlamlı gelmeyen şeylerdir. Bir şeyi yapmak için bir yol veya yöntem hissedersin mesela, ama bu akılla bulduğun bir şey değildir. Bu gibi çağrılar kişisel dharma'n için hazırlıktır.

Ne zaman harekete geçmen gerektiğini bilirsin. İlerleme zamanının geldiğini hissediyorsan, muhtemelen ilerlemenin zamanı gelmiştir. Zihnin seninle savaşıyor olabilir, ama ruhun en iyisini bilir.

Doğrusal olmadığının farkında ol lütfen. Kişisel dharma'na giden yol aslında bir sarmal gibi gelebilir. Tam oraya vardığını düşündüğünde, kendini başka bir yönün derinliklerinde bulursun. Yolculuğun her zaman dümdüz ilerlemeyeceği fikrine teslim olmaya çalış.

Mantıksızlık ile arkadaş ol lütfen. Dharma'nın mutlaka mantıklı bir yerden gelmediğini bilmek önemli bir unsurdur. Eğer onu aşırı anlamaya çalışırsan, muhtemelen kendini delirtebilirsin. Ayrıca bu dharma'nı daha uzaklara itebilir.

Hayranlık duyduğun insanlara bir bak. Hayran olduğun insanlar, senin daha büyük yönlerinizi temsil etme eğilimindedir. Bu insanlar sana kişisel dharma'n için ipuçları verebilir.

Ciddiye al, ancak bu konuda her zaman hafif ve yumuşak yürekli ol lütfen. Eğer dharma'nı keşfetmeyi çok ciddiye alırsan, sert ve keskin bir tutum takınırsan aslında onu hiç göremeyebilirsin.

Gizemlerin içine girme cesaretine sahip ol. Dharma'nı keşfetmeye kararlıysan, daha yüksek bir güven düzeyinde olman şarttır.

Nefes alıp dinleneceğin boşluklara izin ver. Dharma'n "yakalayabileceğin" bir şey değildir. Adımlar atarsın sonra atlaman gereken, sonra dinlenmen, sonra tekrar devam etmen gerekebilir. Sabır mutlak bir gerekliliktir.

39
BENİ BİR SEN ANLADIN, SEN DE YANLIŞ ANLADIN

Yaşam amacı dediğimde genel bir alışkanlık ve düşünce eğilimi olarak yine soyut bir yaklaşım sergileniyor. Bütünün hayrına yaşamak diyen var, tüm insanlığın iyiliği diyen var, barış ve huzur diyen var ve ne güzel ki çoğunluk Allah rızası diyen var. Bunlar çok güzel, çok samimi temenniler. Her birini sevgiyle karşılıyorum ama hani beni bir sen anladın sen de yanlış anladın diyesim geliyor :).

Yaşam amacının başlangıcı bu beden ile dünyaya gelmektir. Yaşam amacı dediğim şey de az öncekiler gibi bir şey değildir. O bahsettiklerimiz varış amaçları, oluş amaçları ya da başka bir deyişle ölüm amaçları, nasıl biri olarak ölmek istediğimize dair söylemler. Ama yaşam amacı dediğimde tüm insanlığa ve canlılığa iyilik, yardım ve hizmet edebilecek bir şey kastediyorum. Bak yine "canlılık" dedim. Somut, ortaya konan bir şeyden bahsediyorum. Böyle olmalı ki tüm canlılığa ve

diğer tüm insanlara faydası dokunabilsin.

Bunu daha önce de çokça vurgulamaya çalıştım ama tekrar edeyim, tekrar etmenin tam yeri bence: Tüm olay bu beden ile başlayacak. Çünkü öyle oldu zaten. Zaten biraz düşündüğünde, tüm düşünce ve duygu durumlarını gözünün önünden geçirdiğinde başkasının mümkün olmayacağını rahatlıkla anlayabilirsin. Biz Rabb'imizi tanımak, anlamak ve O'na varmak için bu dünyaya geldik. Bizim bu dünyaya öyle bir şekilde gelmemiz gerekiyordu ki, acıyı da tatlıyı da, hüznü de sevinci de, iyiyi de kötüyü de, sıcağı da soğuğu da, kederi de neşeyi de, ışığı da karanlığı da... bu listeyi istediğin kadar uzatabilirsin. Tüm bu esmayı tecrübe edebileceğimiz bir şekilde gelmeliydik ki her şeyde O'nu bilebilelim, görebilelim, anlayabilelim. O da her tecrübemizde murat ettiği bilinmekliğini görebilsin. İşte böyle düşündüğün zaman zaten bu bedenden daha üstün bir tasarım ve tecelli tahayyül etmen mümkün değil. Tam da bu sebeple seçilmiş olan biziz. Dolayısı ile bu beden tüm yolculuğun başlangıcı.

Ve benim üzerine basa basa sürekli yinelediğim yaşamak meselesi de bu yüzden önemli. Farkındaysan materyalist teknoloji anlayışının zirvesini yaşayan bir çağdayız. Bırak makineleri, fizik yasalarını, ileri matematik

becerilerimizi artık bir hücrenin yapısını en ince ayrıntısına bilebilecek kadar derine inebilmiş durumdayız. DNA'da bulunan her bir tekil koda kadar kopyalayabiliyor, inşa edebiliyor, dizebiliyoruz. Sıfırdan bir hücre inşa edebiliyoruz ama o hücreye "YAŞA" diyemiyoruz. CAN veremiyoruz. Her şeyiyle tam bir hücre olsa da canlılık veremiyoruz. Bir canlı ancak kendisine HAYY tarafından canlılık verilmiş bir canlıdan üreyebiliyor, çoğalabiliyor. O yüzden yaşam amacı dediğim şey de canlılık adına, canlılar adına, tam şu anda ve burada yaşayanlar adına iyilik, yardım ve hizmet içeren bir şey olmak durumunda.

Buna daha önce de dikkatini çekmek istediğimi hatırlıyorum: Müslüman olmak garip bir iş yol arkadaşım. Müslüman olmak, her şeyi bu beden ile yapmak ama bu bedenin kıymetinin olmadığını anlayabilmeyi becerebilmek demek. Müslüman olmak, yeryüzünde secde etmediği tek karış toprak olmayan, her şeyiyle bu dünya hakkında bizden çok ama çok daha fazla şey bilen, bizden milyonlarca kat ilim sahibi olan şeytanın her dediğinin yalan ve yanlış olduğunu anlamayı becerebilmek demek. Müslüman olmak, okuma yazma bilmeyen Biricik İnci Tanesi Canım Efendim (s.a.v.)'in en büyük alim olduğunu anlamayı becerebilmek demek. Müslüman olmak, her birimizi, hepimizi, istisnasız her bir canlıyı öldüreceğine

yemin eden Canım Allah'ımı her şeyden ama her şeyden ama her şeyden çok sevmeyi becerebilmek demek.

Tam da bu sebeple cümleleri tersten okumaya alış lütfen. Yani demek istiyorum ki: Sen kapının önündeki kediyi beslediğinde, kedi senin sayende karnını doyurmadı, o kedi aç ve senin kapının önünde olduğu için sen ona iyilik etme lütfuna kavuştun. Sen o fakir komşuna bir kumanya paketi verdiğinde, komşun senin sayende evine mutlu gitmedi, o senin komşun olduğu için sen bu yardımı yapabilme lütfuna kavuştun. Sen bir istek sahibine mesleki becerin ile çözüm ürettiğinde, o senin sayende işini görmedi, o senin mesleki becerine ihtiyaç duyduğu için sen bu hizmeti verebilme lütfuna kavuştun.

Aynı şekilde, tam da bu sebeple, Allah'ın senin namazına ihtiyacı yok, sen O'nu anabilesin diye senin için namazı yarattı. Tam da bu sebeple Allah'ın senin orucuna ihtiyacı yok, sen O'nu anlayabilesin diye senin için orucu yarattı. Tam da bu sebeple Allah'ın senin malına mülküne, parana puluna ihtiyacı yok, sen O'na yaklaşabilesin diye senin için zekatı yarattı. Tam da bu sebeple Allah'ın senin haccına ihtiyacı yok, sen O'na varabilesin diye senin için haccı yarattı.

Samed olan Allah'tır. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan ve ihtiyaç anında başvurulması gereken Allah'tır. Bu yüzden her şeyi, her sebebi senin için yarattı, her şeyi, tüm kainatı senin hizmetine verdi. Her şeyden O'na ulaşabilesin diye. Bu şekilde düşünmeyi alışkanlık haline getirdiğin zaman yaşam amacının somut bir tezahür ile kendini göstereceğini, ve seni ötelere, soyutlar üstü soyutlara taşıyabileceğini anlayabileceksin.

Bunu anladığın zaman, neden deli olmadan veli olunmaz anlayabilirsin. Çünkü bu yol akıl ile mantık ile değil, inanç ile yürünebilir ancak. Öyle olsaydı beynin atardı iki hece, kafan zonklardı iki hece. Ama iki hece atıp duran sadece yüreğindir. Öyle olsaydı ayakların iki hece yürümezdi, bir sağ bir sol, üçüncüsü yoktur. Öyle olsaydı nefesin olmazdı iki hece, bir al bir ver, üçüncüsü yoktur. Her şeye yeten o iki hece... ALLAH!

Bir şey var. Ya yaratılışına özel doğuştan gelen bir şey var. Ya ummadığın veya beklemediğin bir şey oldu, belki de sen bunu başına gelen bir şey olarak kötülüyorsun. Ya karşına sürekli çıkan veya aklından bir türlü çıkaramadığın bir şey var. Seni insanlara ve tüm canlılığa hizmet edebileceğin, o eşsiz becerine ve tutkuna çağıran bir şey var. Onu bulduğunda yaşamın ara sıra değil sürekli tutku ve heyecan içinde

geçecek. Onu bulduğunda sürekli uyanık ve farkında olacaksın. Onu bulduğunda daha çok daha çok istemek yerine daha çok daha çok vermek isteyeceksin de vere vere sende bir şey kalmadığında senden bir şey kalmayacak. Sonunda her şeyde Rabb'in görünecek ve ölmeden öleceksin.

Biliyor ve anlıyorum seni. Yaşam amacını bulmak için kafa yorduğunda bile seni zorlayan sınırlandırmalara takılıyorsun. Ya bir meslek düşünmek zorunda hissediyorsun kendini ya da gelecek kaygısı sarıyor her yerini. Çünkü bizi mücadeleye ve kaldırabileceğimizin ötesinde sorumluluklara öylesine hapsettiler ki düşünürken bile bu parmaklıkların ardında düşünemiyoruz. O zaman sana çok parlak bir fikir vermeme izin ver lütfen. Dünyada para diye bir şey olmasa ya da para kazanmak adına hiçbir şey yapmana gerek olmadan rahat bir yaşam sürebilecek olanakların olsa. Tüm ihtiyaçların konusunda hiçbir kaygıya düşmeyecek kadar imkanlara sahip olsan, yine de ne yapmak isterdin? İşte bu sorunun cevabını bul ve onun ardına şu soruyu ekle: "Bununla insanlara ve tüm canlılığa nasıl iyilik, yardım ve hizmet edebilirim?"

Bir insanın bu dünyada "yaptım" diyebileceği tek şey diğer insanlara ve tüm canlılığa yapabildiği iyilik, yardım ve hizmettir. Geri

kalan ne varsa kendinedir, mecburidir ya da menfaatidir. Bunu yaptım diyebilen kişi ancak "yaşadım" diyebileceği bir hayat sürmüştür.

...

Evet, bu konuda 39 gündür konuşuyoruz. İlk günlerde, çekim yasası isminin bu konunun son dönem meşhur olmuş ismi olduğundan bahsetmiş, konunun aslen dua olduğunu vurgulamıştık hatırlıyorsan. Yarın ki buluşmamızda, bu konudaki çilemizi de dua ederek bitirelim istiyorum. Amin der isen çok mutlu olacağım.

Bismillahirrahmanirrahim
Allah'ım! Ey mutlak O! Ey O'ndan başka O olmayan O! Beni nefsime hükümdar et. Et ki kötü adına ne varsa hepsinden arınayım, temizleneyim. Beni senin yoluna ilet, beni sana ulaştır.

Allah'ım! Her zerresine kadar her şeyin dönüşü sanadır. Her şeyi kuşatan, her şeyde var olan, her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Rabb'im! Her anlama ve her duyguya hükmeden, yaratma ve emir sahibi olan, her şeyle bir ve beraber olan, yakınların en yakını Allah'ım!

Senden seni anlatabilen bir dil istiyorum. Doğru sözler, seni anlayabilmeye yakışan bir anlayış, sırrına erişebilmeye meyilli ve istekli bir kalp, düzgün düşünebilen bir akıl ile göz gibi görebilen bir fikir istiyorum. Bana beni yerimde

durdurmayan bir sen tutkusu ver, bana derinleri kurcalatacak bir sen merakı ver, bana beni yakıp kavuracak bir sen özlemi ver Allah'ım!

Yolunun hizmetkarı olabilmem için, beni güçlü bir el, azim bir kuvvet, mutmain bir nefs ile donat ki sana doğru ilerleyebileyim. Beni arındır, beni temizle, beni sen ile senin aşkın ile doyur.

Senden bir yürek istiyorum Allah'ım! Muhtaçlığı sana, tek isteği sen, en büyük özlemi sen, tek korkusu sensizlik olsun. Yalan pıhtısından, şikayet tortusundan, yargı kirinden, kibir hastalığından temizlenmiş, senden başkasını anmayan bir kalp olsun.

Biliyorum bendesin, benden içerisin, senden başka ilah yok ama ben anlamayı beceremem. Biliyorum senden başka bir şey yoktur ki bana görünenler nasıl görünsün, ben görmeyi beceremem. Bendesin, her şeydesin, her varlıkta açığa çıkan aşikar olan sır sensin ama ben bir türlü şahadet edemem. Senin tekliğin, senin birliğin benim aciz idrakime sırlanmış, bana seni keşfetme berraklığı ver.

Anlamaya çalışıyorum... Kuvvet sendedir, değiştirme ve dönüştürme gücü sendedir, tüm bilinmezliği ile hayır da şer de sendedir, sendendir. Her yerde, her düşüncede, her

ilhamda, her başlangıçta ve her sonda sen varsın. Ama anlamak da anlayabilmek de sendendir çünkü varlık sensin, TEKlik ile gizlenmiş BİRlik ile görünen sensin. Demek ki benim "şey" dediklerim yok aslında. Ben seni övmek istesem, öven de övülen de övgünün kendisi de sensin. Ben seni anlamak istesem, anlayan da anlaşılan da anlamın kendisi de sensin. Öyleyse, her varlık bağlamında aslında olan da olmayan da oluşun ve olmanın ta kendisi de sensin. Ben seni anlamaya çalışırken anlayamayacağımı anladım Allah'ım! Bana seni keşfedebilme lütfunu ver.

Sen bana lutfet ki hiçbir şey beni seni görmekten alıkoyamasın. Her şey de sana bakıyor olayım, seni göreyim. Duyduğum her ses, aldığım her tat, nefesim ve her koku, tüm hissiyatım sendendir, sensindir bileyim.

Mutlak zenginliğin sahibi sensin. İhtiyaç sahibi olmayan mutlak güç sahibi sensin. Tüm emirlerin ve oluşların sahibi sensin. Her şeyde, her şey ile mutlak varlık sahibi sensin. Demek ki senden başka herkes fakir, senden başka herkes muhtaç, senden başka herkes memur... Demek ki senden başka her şey "yok"tur ki "yok"ların sahibi de sensin.

O zaman bildim, anladım ve inandım ki cömertlerin en cömerti de sensin, beni sen

zenginleştir. Ve bildim, anladım ve inandım ki kudretlilerin en kudretlisi sensin, beni sen kuvvetlendir. Ve bildim, anladım ve inandım ki var olan TEK sensin, beni sen OLdur. Senden başka yapacak, yapabilecek yoktur.

Ben sana yakın olmak isterim ama yakınlık da uzaklık da sende yok iken nasıl yakınlaşayım? Ben seni isterim ama istemek sende yok iken nasıl isteyeyim? Ben seni bilmek isterim ama sen bilinmeyen iken nasıl bileyim? Ben seni görmek isterin ama beni görünür eden görünmez sen iken nasıl göreyim? Ben sadece bir kul iken kulu olduğuma nasıl sesleneyim? TEKlik sadece sana mahsus iken, senin TEKliğinde bana ait bir varlık yok iken ben seni nasıl BİRleyeyim? Bilemiyorum... Bilemeyişim ile anlıyorum ki "Sen Sensin", benim anlamam da anlatmam da mümkün değil. Senin sırrın çözülemez, bölünemez, ayrılamaz, parçalanamaz.

Ne mutlu bana ki er başlangıçtaki son, her sondaki başlangıç, her görünendeki sır, her sırda aşikar olan, anlatılamayan, anlaşılamayan, hiçbir sınır ve koşul ile kısıtlanamaz, kendinden başka ilah olmayan BİR ve TEK Rabb'im sensin.

Maksadım senin dostluğundur. Çünkü seni bulursam kaybedecek bir şey kalmayacak, seni bilirsem öğrenecek bir şey kalmayacak, sana

varabilirsem gidilecek bir şey kalmayacak, sana şahitlik edebilirsem benden bir şey kalmayacak. Sen bana yetersin, ne güzel vekilsin, ne güzel yardımcısın, bana yardım et.

Allah'ım, olan ne varsa senin yasan senin kurallarındır, bana tüm bunları anlamayı nasip et. Sana senin öğrettiklerin ile gelmekten başka hiçbir çarem yok, zira senden başka kural koyan yok. Sana varmaktan başka adı anılabilecek bir başarı yok, zira senden başka varılacak kimse yok. Senden istemekten başka çarem yok, zira ne senden başka istenecek ne de senden başka verebilecek yok. İçimdesin, özümdesin, kalbimdesin, farkına varmayı ve farkında olmayı bahşet bana, zira "ÖZ" denebilecek senden başka bir söz yok. Bana seni buldur, ben bulamasam da sen buldur, zira senden başka bulunacak da bulduracak da kimse yok. Aciz olan benim almaktan başkasını yapamam, sen ver zira senden başka verecek yok. İyilik, yardım ve hizmette beni daim ve güçlü kıl, olanaklarımı artır, iyilik de senden, yardım da senden, senden başka hizmet edilecek kimse yok. Derdim sensin, dermanım sen ol, senden başka OL diyecek, senden başka OLduracak yok. Dünyanın zincirlerinden beni kurtar, sana teslim olmaktan başka özgürlük yok. Burası hep eksik, hep yokluk, hep çirkin, zira ne senden daha güzeli ne de senden başka güzellik yok. Duam sanadır, yönelişim sanadır

zira ne senin olmadığın ne de senden başka yön yok.

Ben seni hakkıyla anlamayı beceremiyorum ki sana nasıl hakkıyla dua edeyim. Ama en çok da bundan memnunum, en çok da buna şükrediyorum Allah'ım. Sen öylesine sensin ki bana yetersin.

Sen varsın işte, geçmişte olan ne ise sendendi, nesine üzüleyim? Sen varsın işte, gelecek senin elinde, nesine kaygılanayım? Sen varsın işte, korkacak ne kaldı şimdi? Ben yokum tabii ki, sen varsın işte...

Benim yürüyüşüm sanadır. Ben bilmem. Yol nasıldır, nicedir... Yolu da yapan sensin, menzil de sensin. Vuslat sanadır, beni sana ulaştır Allah'ım.

SERCAN ÇETİN

ÇEKİM YASASI HAKKINDA HER ŞEY

2021

SERCAN ÇETİN

SercanÇetinnn

sercan-cetin

2021